POVESTEA VIETII MELE SI DESCRIEREA MÂNASTIRII VLADIMIRESTI

CUVÂNT ÎNAINTE

Am fost indemnata de mai multi prieteni sa pun pe hârtie întâmplarile deosebite din viata mea. La început ma temeam sa fac aceasta, ca cumva sa fie

socotita o trufie si ma închideam în inima mea, zicând sa le scrie cine o vrea dupa trecerea din viata a mea.
Dar sporind aceasta dorinta din partea mai multor iubitori de Hristos si pentru a nu ma face nerecunoscatoare milei Maicii Domnului, care mi-a fost povatuitoare, ridicându-ma din praful necazurilor, m-am hotarât sa povestesc ca sub epitrafirul duhovnicului meu, toata viata mea, începând din frageda copilarie, de când ma stiu, pâna azi când Domnul m-a chemat "mostenitoare in Gradina Maicii Sale prea curate".
Acum, încep în numele Tatalui, cu ajutorul Fiului si cu luminarea Duhului Sfânt, sa povestesc.
Este 1 septembrie 1952 - praznicul Sf. Simion Stâlpnicul si noul an bisericesc.
Veronica, 26 septembrie 1976

COPILARIA LÂNGA MAMA

Din frageda mea copilarie m-am trezit lânga mama, lânga doi frati si doua surori, care erau mai mari ca mine.
Când am început a cunoaste binele de rau, am bagat de seama ca cei patru frati nu ma iubeau. Eu, vazându-ma singura am început sa o întreb pe mama de tatal meu.
Ea îmi raspundea cu vorba scurta:
- A murit !
O întrebam din nou:
- Dar cum a murit si de ce l-ai lasat ?
Îmi spunea:
- A murit în razboi si eu am n-am fost cu el.
- Dar de când s-a terminat razboiul ?
- Ei ! De mult !
- Si în ce loc a murit tata ?
- La Marasesti...
- Dar câti ani sunt de când a murit tatal meu ?
- Sapte ani !
- Sapte ani ?
- Da...
- Bine mama, atunci eu de ce am numai cinci ani ?
- Taci si nu ma întreba; asa este cum ti-am spus si nimic mai mult...
Plângând, ieseam afara din casa, bombanind ca daca as fi avut si eu tata, nu m-ar mai bate fratii mei. Când auzeam unii copii pomenind de tatal lor, simteam o usturime în inima, si plângeam zicând: "Cine poate sa-mi spuna mai adevarat decât mama ?". Cuvântul mamei a fost litera de evanghelie pentru mine si am crezut cele spuse de ea.

La toate micile necazuri ce le aveam cu ai mei, gândul îmi zbura la tata, zicându-mi: "Unde-i tata acum sa-mi ia apararea ?", caci, mama nu vroia sa se arate ca tine la mine mai mult ca la ei si-mi zice:
- Tu esti mai mica, rabda !
Când avem o bucurie sau mâncam ceva bun, ma gândeam la tata si-mi zicea: "Unde-i, sa se bucure de mine si sa manânce si el?" Si m-am hotarât ca nimic bun n-oi mânca, pâna nu-i dau si lui tata. Si rugând pe mama sa-mi încuviinteze acest gând, aud ca-mi zice:
- Mortii nu manânca...
- Dar ce le trebuie lor, mamica...
- Rugaciuni...
- Cum ?
- Doamne, tine-i tarâna usoara lui tata.
- Si cum ? Numai atât ?
- Da !
- Dar matale de ce dai de pomana mâncare la zile mari si zici ca pomenesti mortii ?
- Ei! Numai la zile mari!
- Mamica mea scumpa, eu pentru tatal meu vreau ca fiecare zi sa fie o zi mare!
- Si ce ai sa dai tu lui tatal tau?
- Ce-mi place mai mult.
- Si ce-ti place mai mult?
- Lapte cu mamaliguta calda...
- Ei bine, nu ceri mult, dar sa nu stie nimeni acest lucru.
- Nu, mamica.
De fericire am început sa sar prin curte. Mama ma cheama si-mi zice:
- Dar pentru mine când o sa mor, ce ai sa-mi faci, ca vad ca pentru tatal tau te pierzi toata?
- Ai sa vezi matale ce-o sa-ti fac...
- Dar mortii nu vad, ca-s morti.
- Nu se poate - spun eu si fug la joaca.
Eram încredintata ca tot ce fac pentru morti ei ma vad si se bucura.
Din acea zi era lege pentru mine de a da o farfurie de mâncare lui tata (lapte dulce cu mamaliguta calda).
Ocazie aveam, pentru ca trecea pe la poarta noastra un batrân, mos Gheorghe Bardas, care pazea tarina, iar eu eram în culmea fericirii când îl vedeam. Îl chemam si-i dam portia mea de lapte, iar pentru mine, ceream de la mama alta. Într-o zi, mama îmi zice:
- Sa nu-i mai dai unchesului asta sa mamânce, ca-i murdar... Tu stii ca eu am visat odata pe Ioana, sora ta cea mai mare, care e moarta, ca sa dau de

pomana la oameni curati, ca ei privesc pe cei ce mamânca pomana data de noi si, daca-s murdari, nu le cade bine.
Eu îi raspund:
- Stii ceva, mama? Hai sa-l spalam pe saracu mos Gheorghe.
Mamica îmi zice:
- Ei n-o sa ma pui tu spalatoreasa tiganilor !
Eu o întreb:
- Mama , dar pe tata cine-l spala ?
Mama îmi zice:
- Hai du-te la joaca si lasa-ma !
Când vine mos Gheorghe, eu îi zic:
- Mos Gheorghe, de ce nu te speli ?
- N-am sapun, fata mosului...
Eu, fara sa ma gândesc mult, strig la mama sa-i dea sapun sa se spele. Acest lucru se repeta de câte ori vedeam pe mosul murdar, iar când mama nu-mi dadea, ma tavaleam toata curtea prin tarâna si vai de parul meu si de rochita mea, ca erau una cu pamântul. Iar mama nu ma batea, ca ma iubea, si cine se necajea cu mine sa ma curete! Tot biata mama ! Ba înca tot eu îi ziceam:
- Daca îmi dadeai, nu ma tavaleam! Si vai ce pateam, pâna ma pieptana.
Când am împlinit sase ani, mama nu vrea sa ma dea la scoala caci zicea ca sunt prea mica si iarna o sa ramân prin nameti. Dar eu i-am cerut rochita cea curata si m-am dus la scoala.
Directorul scolii noastre, domnul Tuchel, ne înscria pe toti copiii, iar pe mine nu voia, caci zicea ca sunt prea mica. Eu, când l-am auzit si pe dânsul ca nu ma primeste, am început sa plâng, de nimeni nu ma mai putea opri.
- Ce daca am sase ani, vreau sa învat carte !
Vazând directorul plânsul meu, aud ca-mi zice:
- Hai, vino în clasa, ca atunci cand o sa dai de greu, fugi tu singura acasa. Si nu m-a înscris pâna mai târziu, când a vazut ca-mi place sa învat.
În cursul anului scolar, învatatoarea noastra ne spune într-o zi:
- Copii, fiti cuminti, ca avem la cancelarie o inspectie care vine si la clasa noastra. Nu termina vorba, si intra pe usa un domn, însotit de directorul scolii. Noi, copiii, stam cu ochii atintiti si cu inima la gât. Vedeam pe acest domn ca vorbeste ceva cu învatatoarea noastra, si ca ma arata pe mine. Mie mi-a început sa-mi bata inima de credeam ca iese din piept, si-mi ziceam: "Ce-am facut, Maica Domnului, de ma arata, ca doar am fost cuminte si mi-am stiut lectia ?".
Învatatoarea se uita iar la mine zambind si-mi zice:
- Gurau, ce poezie ti-i draga tie mai mult?
Eu am respirat adânc si-i raspund:
- Noaptea Craciunului!

- Ia zi-o!
Si, linistindu-ma putin, am început sa zic poezia astfel:

Noaptea Craciunului

Afara ninge linistit,
În casa arde focul,
Iar noi pe lânga mama stând,
De mult uitaram jocul.
E noapte. Patul e facut,
Dar cine sa se culce,
Când mama spune de Iisus
Cu glasul rar si dulce.
Cum s-a nascut Iisus in frig,
In ieslea cea saraca,
Cum boul îi sufla,
Caldura ca sa-i faca.
Cum au venit
Pastorii de la stâna,
Si îngerii din cer cântau
Cu flori de mar în mâna.

Tot timpul cât am spus poezia, acel domn plângea, stând cu spatele la mine. Eu eram foarte mirata de aceasta purtare a lui si cand m-a scos la tabla sa fac o socoteala, ma uitam în ochii lui si doar cât n-am deschis gura sa-l întreb de ce plânge. M-a pus sa citesc si o lectie si a iesit din clasa însotit de învatatoarea noastra si tot timpul m-a privit cu drag si-i curgeau lacrimile pe obraz. Se întoarce învatatoarea noastra în clasa, vine la mine, ma mângâie si-mi spune:
- Bravo, Gurau, ai stiut bine.
Eu o întreb:
- Domnisoara, de ce plângea domnul acela ?
Dânsa îmi raspunse:
- Copiii nu trebuie sa stie toate... Am ramas nedumerita.
Mergând acasa, i-am povestit mamei toate cele întâmplate la scoala. Mama sta putin pe gânduri si apoi ma întreaba:
- Altceva nu ti-a spus ?
- Nimic, i-am raspuns eu.
- Sa-ti spun eu de ce plângea acel domn? Te-a vazut asa micuta si i-a fost mila.
- Oare, de asta?
- Sigur ca da... si am crezut.

Adevarul era ca, acest domn era chiar tatal meu, despre cunoasterea caruia voi vorbi la locul potrivit.
Tot în primul an de scoala, într-o dimineata pe la ora sapte si jumatate, pe când mergeam la scoala, dupa ce-am trecut calea ferata, am vazut cum venea de la rasarit un nor alb, cam patrat si s-a lasat peste mine. Eu am început sa strig pe mama, dând din mâini si ma simteam ca într-o baie. N-am vazut si n-am auzit nimic, decât simteam o pace si o bucurie launtrica, de care nu-mi dam seama.
Când am ajuns la scoala, domnisoara era în clasa si ma întreba de ce am întârziat si ce am de sunt schimbata si palida la fata. Eu i-am spus toate cele întâmplate pe drum. Tin minte ca dânsa mi-a spus asa:
- As vrea, Vasilico, sa traiesc, sa vad ce-o sa fie cu tine în viata !
Bunul Dumnezeu a binevoit ca în toamna anului 1945, sa ne întâlnim la sfintirea bisericii din Tg. Ivesti, Tecuci, eu fiind calugarita cu sobor de maici, iar dânsa - aceeasi vrednica învatatoare, cu eleve în jurul ei. Când ne-am vazut, am plâns amândoua de bucurie si am prea marit pe Dumnezeu pentru toate binefacerile Lui.
Întorcându-ma acasa, la prânz, i-am spus si mamei cele întâmplate dimineata cu acel nor. Mama plânge si-mi zice:
- Draga mamei, cum as vrea sa-mi ajute bunul Dumnezeu sa traiesc, sa vad ce va fi cu tine!
Eu o întrebam:
- Dar ce-a putut sa fie aceasta, caci vedeam pe mama cutremurata de cele spuse de mine. Mama îmi zice:
- Lasa acum... sa fii cuminte si sa te rogi lui Dumnezeu asa cum stii...

MOARE MAMA

În primavara anului 1929, mama se îmbolnaveste dintr-o frica si, cautându-se cu doctori, n-a avut parte a se vindeca si în luna septembrie tragea sa moara. Toate rudele vorbeau cu cei doi frati, care acum erau amândoi casatoriti si stateau în casa cu mama, ca în timpul cel mai scurt mama va trece la cele vesnice. Eu, auzind ce vorbesc, am mers la patul mamei, îngenunchind. Mama ma întreaba ce am. I-am spus:
- Toti în curte spun ca ai sa mori, dar eu ce-o sa ma fac? Cui ma lasi, ca nimeni nu ma iubeste?! Scumpei mele mame îi curgeau lacrimile pe obraz, ma ia, ma saruta si îmi zice:
- O vezi? La Ea sa te rogi de acum, caci ea ti-i mama ta adevarata si de la nimeni sa nu mai astepti mila, decât numai de la Ea!
Eu asa de tare am crezut cuvintelor ei, încât plina de bucurie, i-am raspuns:

- Bine, mama! Si fericita m-am ridicat din genunchi, mi-am sters lacrimile de pe obraz, m-am închinat la Prea Sfânta Nascatoare de Dumnezeu si am plecat la joaca.
Noaptea, mama a trecut la cele vesnice, lasându-ma pe mine, de noua ani, în grija Maicii Domnului.
În ziua de 14 septembrie i-a fost înmormântarea. Am stat linistita pâna a fost sa o scoata din casa, când au scos-o s-o duca la biserica, am început sa tip, tragându-ma de cele doua coade ce-mi atârnau pe cap, încât lumea adunata lasase pe mama si plângea de mila mea. Si cu adevarat eu eram mai de plâns, caci ramâneam a nimanui.
Întorcându-ma de la cimitir, dupa ce s-a dat masa, cei patru frati au început sa împarta tot ce avusese mama în casa, în curte, si la câmp. Eu îi priveam si asteptam sa vad mie ce-mi da. Dupa ce au împartit tot, eu le zic:
- Dar mie nu-mi dati nimic?!
Toti se uita la mine cu priviri urâte, iar fratele Petrica îmi zice:
- Tu sa mergi la tatal tau sa-i ceri avere, nu de la noi!
Eu, ca desteptata dintr-un somn, am strigat tare:
- Cum? Eu am tata, badie Petrica?
- Da! Ai!
- Si unde-i?
- La Galati...
Am iesit afara în curte, ma uitam spre cer si nu-mi venea sa cred. Intru repede în iatac, unde zacuse mama si iau icoana Maicii Domnului, careia ma predase mama, o strâng la piept si-i spun: "Mama asa mi-a zis ca tu esti Mama mea, Prea Sfânta!" Si cautând perna ce-o aveam data de pomana de nana mea la botez, am aflat ca mi-o împartisera între ei. Necajita le zic:
- Dati-mi perna ce-o am de la mama mea, ce mi-ati luat-o.
Eu fericita ca o am, fug în curte, într-o mâna tinând icoana, iar în cealalta perna. Si fiindu-mi necaz pe mama ca nu mi-a spus ca eu am tata, am alergat la cimitir, la mormântul ei si plângând mult, am adormit toata noaptea pe mormânt, iar dimineata m-au sculat niste femei care tamâiasera un alt mormânt si m-au dus acasa, cu icoana si cu perna în brate.

DUPA MOARTEA MAMEI

De-acum începe viata de suferinta, care m-a tinut strâns legata de Maica Prea Curata, singura veriga a nadejdilor mele.
Tragîndu-se toti pe la casele lor, eu ramâneam a nimanui. Vazându-ma îndepartata de toti, am mers în gradina cu icoana Maicii Domnului, singura

mea mângâiere si perna, averile mele pretioase si plâmgeam vorbindu-i Maicii Domnului: "Miluieste-ma, ca asa mi-a spus mama mea!" Si nu stiu de ce, ca de câte ori spuneam Maicii Domnului aceste cuvinte, pe loc adormeam. Iar când ma sculam, eram tare fericita si nu-mi mai trebuia nimic.
Vazându-ma atât strainii, cât si unele din rudele mele ca mergeam de colo-colo, ca melcul cu casa în spate, s-au gândit sa faca un sfat familiar si sa vada ce-i de facut cu mine. Dupa cum vorbeau, am vazut ca nimeni nu vrea sa-si împovareze familia si cu grija mea, dar, pâna la urma, s-a hotarât ca acela ce sta în casa mamei sa ma tina si pe mine, dându-mi îngrijirea trebuitoare. Si am ramas în casa mamei, lânga fratele Petrica si cumnata Ionica.

ÎNTRERUP SCOALA

A venit vremea sa merg la scoala. Intram în clasa a treia, dar badia Petrica, fratele la care stam, nu vrea sa ma dea, zicându-mi:
- Vrei carte? Nu-ti mai merge ca atunci când erai cu mama!
Când traia mama, mereu îi spuneam ca vreau sa ma fac doctorita, ca eu credeam ca doctorii nu se îmbolnavesc niciodata. Si mai târziu am aflat ca nu-i asa cum credeam eu de doctori, si-i spuneam mamei ca vreau sa învat carte sa ma fac preoteasa. Biata mama îmi tinea hangul si-mi zicea: "Tu sa înveti bine, ca mama coase cu acul si te da la scoala!" Mama era croitoreasa, de aceea vorbea asa.

BUCURII DIN COPILARIE

Gândind la mama care era moarta, îmi aduceam aminte de unele bucurii copilaresti traite în preajma ei.
Mie îmi placea tare mult sa ma joc cu papusile. Le faceam case în livada si tineam sa fie mare familia papusilor, cu copii, iar mama lor sa fie bine îmbracata. Pentru a-mi vedea aceasta dorinta împlinita, ma furisam pe lânga mama si ocheam câte o stofa frumoasa, cu flori pe ea sau de matase si fara sa ma vada, taiam din materialul, desigur strain, zicând ca doar merita si papusa mea o rochita ca asta. Iar când începea biata mama sa croiasca, vedea ca nu-i iese. O sucea în toate partile, vedea ca în carnetul ei era atât cât îi trebuia, iar acum îi lipseste si nu-si putea închipui de unde-i vine asta. Iar eu faceam papusei mele rochita cu volane, ba si la copiii papusei! Câteodata, când luam mai mult si de simteam ca mama e necajita ca nu-i iese rochia clientei, eu

mergeam si o mângâiam, sarutându-o si rugând-o sa mai lase lucrul, ca o sa îmbatrâneasca.

Vazându-ma mama cum ma învârteam pe lânga dânsa, a priceput ca eu trebuie sa-i fi facut bucata, si întrebându-ma de n-am taiat din materialul de rochie, eu, foarte linistita, îi raspundeam ca da, am luat ca-mi trebuia pentru papusi, ca duminica am o nunta. Scumpa si buna mea mamica nu ma batea, nici nu ma ocara, decât se prefacea ca moare, iar eu o trageam de mâini si o rugam sa nu moara, ca nu mai fac niciodata; dar ea nu-mi raspundea nimic. Eu îi ziceam ca am crezut ca tine mai mult la mine si la papusile mele, decât la acea femeie, careia-i lucreaza rochia, dar n-o sa mai fac asa ceva în veac. Si, lasându-ma sa plâng bine, de aproape credeam ca a murit, deschidea ochii zicându-mi ca i-a fost mila ca plângeam, altfel nu mai învia. Eu credeam si n-am mai pus mâna nici pe un fir de ata. Si ma feream ca de foc sa n-o supar, ca sa nu moara iubita mea mama, ca Doamne, era cea mai mare durere si teama sa ramân fara mama. Si chiar când scumpa mea mama a închis ochii pentru totdeauna, eu credeam ca am suparat-o cu ceva si se face ca moare.

Stam nemiscata pe patul unde era asezata în odaia cea mare si o mângâiam ca de obicei pe mâini si pe obraji, dar acum era toata rece, ceea ce-mi slabea nadejdea ca o sa mai deschida ochii.

Asa era buna si blânda mea mama. Ma învata cum trebuie sa fiu, fara sa ma atinga cu doua degete macar. Era vesnic vesela si totodata îmi arata zâmbetul ei de mama, chiar de era învaluita de o anumita tristete, pe care niciodata nu mi-a aratat-o. Nu-mi taia avântul de la ceva, daca vedea ca nu mi se croieste rau viata mea de copil.

Îmi mai aduc aminte cum pe la noi se obisnuia vara sa se faca caluian (un copil mort, facut din lut). Acest caluian se facea în timpul verii când nu ploua. Era pus într-un sicriu de marimea lui si înconjurat cu flori. Se bocea de fete de la vârsta de cinci ani pâna la doisprezece ani. Dupa ce era bocit de fiecare fetisoara în parte, se alegea o fata care avea parul capului mai mare si-o punea ca preot, despletindu-i coadele si atârnându-i ceva de gât ca epitrafir si pe spate vre-un bazir, ca felon, iar celelalte se împarteau în cântarete si bocitoare. Apoi patru fete luând sicriasul, mergeau cu toatele, colindând în alai de îngropare satul si apoi o luau spre Siret, fiecare facându-si datoria, adica, preotul, cântaretele si bocitoarele. Tot satul iesea si se uita la acest joc copilaresc.

Când m-am facut de cinci ani, am mers si eu la o adunare de copii pentru bocit si eu caluianul. Dar mama mea care ma iubea atât de mult, fara sa-i cer, mi-a facut repede un sort cu piept (bretele) tare dragalas, mi-a pieptanat parul împletindu-mi coadele ce-mi atârnau pe spate, mi-a legat funde negre si mi-a dat un buchet de flori, trimitându-ma sa bocesc caluianul.

Era chiar ziua când caluianul trebuia sa fie pornit spre Siret. Când m-au vazut toate fetele au sarit în sus de bucurie ca si-au gasit preotul. Eu muream bocind caluianul, iar ele care mai de care trageau de coadele mele lungi, sa le despleteasca, pregatindu-ma pentru alai.
Si când au vazut ca am si sort nou, toate ziceau ca a trimis caluianul pe un înger si i-a soptit mamei sa mi-l faca. Mama, care poate banuia ce avea sa se întâmple cu mine la caluian, veni cu o casânca frumoasa (basma de cap) ce-o avea, cu turturi si mi-o dadu spre a o folosi ca felon. Când am vazut aceasta iubire din partea mamei mele ca-mi da casânca pe care nu o lua decât când se ducea la biserica, am plâns si mai tare pe caluian. Si primind gateala de preot, am plecat spre Siret. Lumea toata zicea: "Preotul caluianului este cea mai mica dintre copile, dar merita fiindca-i atârna parul aproape de pamânt!"
Ducerea la Siret nu se facea decât duminica dupa masa. Ajunse la Siret, asezam caluianul pe mal, îl mai boceam putin si lasam binisor sicriul pe apa Siretului, care-l ducea la vale. Cu cât se departa sicriul de noi, cu atât îl boceam mai tare si stam pe mal pâna nu-l mai vedeam.
Si de când stiu eu aceasta jucarie copilareasca, niciodata nu ne-am întors de la Siret fara sa nu ploaie pâna la piele. Caci cu aceasta credinta se facea aceasta jucarie, pentru a ne da bunul Dumnezeu ploaie. Dupa ce ne întorceam în sat, mergeam toate la parintii acelei fete la care facuse caluianul si ne puneau masa si mâncam toate fetele.
Îmi aduc aminte când eram de sapte ani, am cerut mamei mele sa fac si eu caluian, iar ea mi-a încuviintat cu toata dragostea. Dar preot tot eu am sa fiu din pricina parului care, numai cu doua palme nu atingea pamântul. N-as putea spune ca nu-mi placea, dar atât praf ce primeam, ca vai de capul meu ce pateam când ma întorceam acasa plouata. Nu puteam sa-l împletesc daca nu mi-l spala biata mama.
De data asta când am fost eu mama caluianului, a fost o ploaie mare, ca n-am mai stiut care este satul nostru si am luat-o spre Vames, un sat vecin cu al nostru. Când ne-am vazut în Vames nu eram nici una dumerita unde ne gasim. Întrebându-ne lumea ce-i cu noi, am povestit toate despre caluian si prinzându-ne noaptea, am ramas pe la casele credinciosilor, împartite în câteva grupuri. Ai nostri ne cautau pe malul Siretului, crezând ca ne-a aruncat furtuna în apa si asteptau sa vada daca valurile ne arunca pe careva pe mal. Iar noi a doua zi veneam cântând spre satul nostru din satul vecin.
Mergând acasa, mamaica mea ne-a asezat la masa si nu stia ce sa ne mai dea de bucurie ca ne vede. Luni n-am mers la scoala ca eram obosite, iar marti, toate fetele au fost întrebate de ce am lipsit ziua trecuta. Ele au aruncat vina asupra mea, zicând ca am avut caluian. Eu am rugat pe domnisoara învatatoare sa ma ierte, dar datorita caluianului meu a plouat. Domnisoara

râzând, caci stia prin ce am trecut, ne-a iertat, spunându-ne ca pe viitor sa nu mai lipsim orice-ar fi.
Eu povesteam mamei mele cele spuse de învatatoarea noastra si-i ceream lamurire:
- Daca se întâmpla asa cum ni s-a întâmplat noua, cum sa mai fiu si la scoala?
Mama ma mângâie zicând:
- Altadata sa aveti cu voi pe cineva mai mare ca sa nu se mai întâmple nimic rau si sa fiti toti copiii la scoala ca asa-i frumos.
Si asa, biata mama cauta cu tot prilejul sa-mi faca bucurii si sa-mi înteleaga zburdalnicia copilariei.
Sigur ca toate acestea, fratii mei le vedeau si din pricina asta nu rareori erau certuri, ca mama tine mai mult la mine.

CUM AM AFLAT DESPRE TATAL MEU

...Si asa scoala s-a deschis, dar eu nu m-am mai dus, caci nu ma lasau sa ies din curte.
A venit învatatoarea mea si alte învatatoare sa ma ceara, dar fratele Petrica nici nu le auzea, zicând ca si amenda sufera si tot nu ma da!
Plecând dânsul în armata, eu am ramas cu tata Ionica, cumnata mea care vesnic îmi spunea ca trebuia sa mor eu, nu mama.
De durere ca nu ma duc la scoala, si de toate ocarile ce le primeam din casa, m-am gândit sa merg la tusa Anica, o batrâna care torcea mamei, s-o întreb daca cu adevarat eu am tata cum îmi ziceau în casa mereu: "Pleaca la tatal tau".
Si mergând la aceasta batrâna, am aflat adevarul ca eu am tata.
Si-i ziceam:
- Tusa Anica, ia spune-mi de eu am tata si totusi nu-l cunosc? De ce mama nu mi-a vorbit niciodata de tatal meu, ca doar vedea cât ma omoram eu sa stiu toate despre tata? Care a fost pricina? Spune-mi, te rog! Si stând jos, la genunchii batrânei, ascultam cu inima la gât si ma napadeau lacrimile de nu mai puteam sa bag seama la cele spuse.
- Ei, Lico, dragul tusii, iaca-ta asa a fost venirea ta pe lume: mama ta a ramas vaduva de razboi si în rastimp a venit în casa ei unul din învatatorul scolii, care o iubea mult pe mama ta...
- Si cum, tusa Anica, s-au casatorit la preot?
- N-au apucat, ca unii au bagat zânzanie între ei.
- Si?

- Pe urma, tatal tau, se zice, ca si-ar fi facut mutarea din comuna... Dar adevarul numai Dumnezeu îl stie, ca mama ta, tare mai era tainica, nu-i prea stiai ale ei, nu stiu cui îi semeni tu.
- Si ia spune-mi, tusa Anica, ce s-a mai facut pe urma?
- Sa vezi, fata tusei, ma cheama pe mine într-o zi si-mi spune plângând: "Ce-o sa fac, tusa Anica, ca eu am sa am un copil?"
- Bine, bine, dar tata nu era la noi? Nu sta cu mama?
- Nu, plecase...
- Dar de ce?
- Se certase...
- Si?
- Sa vezi... Când eu ma gândeam ce sa-i spun, vine matusa Sanda, sora mama-tei, cea mai mare si o aud ca-i zice. "Teodoro, a plecat sepcaliul de la casa ta? Ce bine ca nu l-am gasit! Tu nevasta unui om cât un brad, care stia duce plugul cu patru boi, sa te uiti la un nimica de om. Ce daca-i învatator?". Mama-ta ofta. Eu îi zic: "Ei, dar ce sa vezi, Sando, ca Tudora are sa aiba un copil de la cel pe care tu îl ocarasti". "Taci, babo, din gura, ca-i gasim noi leacul! Nici nu vreau sa aud de el! Nu stii matale ceva ca sa lepede copilul?" Eu i-am raspuns: Cum sa nu stiu? Dar ia întrab-o, vrea? Si mama-ta, saraca, tacea fara sa scoata un cuvânt.
- Si cum, tusa, Anica, vroiai sa ma omori?
- Daca voia mama-ta, de buna seama te omoram!
- Cu ce?
- Cu buruieni otravitoare.
Atunci, sar de gâtul babei, o sarut si-i multumesc ca nu m-a omorât. Batrâna îmi zice:
- Lui Dumnezeu sa-i multumesti ca El a voit ca mama-ta sa aiba un vis în care o tinea de rau cineva sa nu primeasca sfatul meu...
- Ce spui, tusa Anica?
- Da, fata tusei, asa e!
- Si cum a fost visul, tusa Anica?
- Îmi povestea mama-ta, fata tusei., ca cineva o tinea de rau sa nu se învoiasca la sfatul meu, ca zicea ea, i-a spus ca acel copil ce-o sa-l aiba îi va fi ei si multora spre mângâiere si bucurie...
- Ah, tusa Anica, ce vis mincinos a fost! Ca iata eu am parte de suferinte nu de bucurie!...
- Taci, fata, tusii, e drept ca nu toate visele sunt bune, cu toate acestea, prin visul acesta tu ai scapat cu viata!...
Am ramas mult timp pe gânduri...
- Si când m-am nascut eu, tusa Anico?
- Pe ziua de 26 august 1920...

- Da?!...
- Si tata s-a suparat asa de rau, de n-a mai venit niciodata sa ma vada?
- Cum a avut dreptate, fata tusii, din câte stiu eu...
- Ah, si cât îmi ardea inima dupa el, tuso!
- Stiu, si vorbeam cu mama-ta ca parca nu faci a bine...
- Si cum îl chema pe tata, tusa Anico?
- Ioan Constantinescu...
- Dar mama de ce nu a voit sa-mi spuna niciodata?
- Nu vroia sa-l cunosti...
- Dar matale de ce nu mi-ai spus?
- N-avem nici un amestec...
- Ei, si, lasându-mi capul în jos, am plâns mult. Ea ma mângâie, eu o întreb:
- Si ce sa fac eu acum, tusa Anico?
- Ce sa faci? Sa te duci la el!
- Ba n-o sa ma duc de loc, iac-asa! El nu stie ca a murit mama.
- Eu cred ca stie...
- A fost certat cu mama, dar cu mine ce-a avut?
Si iar plâng, zicând:
- De nu ma cauta el, nici eu nu-l voi cauta si, de azi înainte nu-i mai dau de pomana. Ca stii matale ce-am facut într-o zi?
- Ce-ai facut?
- N-am avut ce sa-i dau de pomana si i-am dat rochita mea cea cu volane la o fata saraca. De-acum numai mamei am sa-i dau de pomana, ca ea m-a crescut! Ah, dar ce-o sa-i mai dau de pomana, ca lapte nu mai am, ba chiar nici mamaliguta calda nu mai am, caci tata Ionica îmi da când vrea sa manânc si aceea înghetata. O sa-i dau ce am, pâna am sa ramân cu o camasa si dupa aceea sa mor si eu! Dar numai icoana Maicii Domnului n-o s-o dau la nimeni si as vrea sa ma îngroape cu ea!

MÂNGÂIETOAREA MEA

Si, întorcându-ma acasa, mereu plângeam si vorbeam numai cu Maica Prea Curata din icoana. Nu stiu de ce, tare ma întelegeam bine! De rugat nu stiam sa ma rog, decât rugaciunile ce le învatasem la scoala si de la mama, adica: "Doamne, Doamne, ceresc Tata"; "Toti cu inima curata"; "Înger, îngerasul meu" si "Tatal nostru".
Dar mai bine ma simteam când îi spuneam Maicii Domnului ceva, cum as fi vorbit cu mama mea. De pilda, când îmi era foame, îi ziceam: "Maica

Domnului, mie mi-e foame!", sau: "Maica Domnului, mie mi-e frig" si multe altele... câte mi-a fost sa le întâmpin.

DESCULTA PRIN GER

În iarna lui 1929 se zice ca a fost un ger mai mare ca în celelalte ierni. Eu, desi am facut aceasta iarna numai într-o camasuta, caci ce avusesem dadusem de pomana pentru morti, nu l-am simtit asa de grozav cum se spunea. Tata Ionica tare era bucuroasa sa mor si când era gerul mai mare ma dadea afara din casa, în camasuta, cu capul si cu picioarele goale. Dânsa avea o vaca de zestre de la parintii ei, pe care o chema Martolica si când eu nu aveam loc în casa, mergeam în grajd, în iesle, bagându-ma în fân.
Aveam grija când se zicea ca-i gerul mai mare, puneam fân mai mult în iesle ca sa aiba ce mânca vaca si sa-mi ramâie si mie de învelit.
De câte ori se repeta lucrul acesta, mergeam în ieslea vacii iar vaca se scula si dând fânul cu coarnele peste mine, ma învelea toata, apoi vâra botul pâna dadea de picioarele mele si asa de tare sufla, de credeai ca pocneste. Eu adormeam ca într-un pat moale si cald pâna dimineata, iar dimineata când ma vedea tata Ionica îmi zicea:
- A naibii mai esti, ca n-ai murit! Mor oamenii de treaba, iar tu, nadufule, traiesti!
Eu ma uitam la ea si râdeam. Ea îmi spunea ca-s tâmpita de ger. Iar eu cântam cât puteam "Doamne, miluieste" si "Vesnica pomenire", caci îmi placeau ca erau de mort.
Daca se întâmpla sa duc vaca de funie la fântâna sa-i dau apa, iar tata Ionica era prin curte, se repezea asupra ei s-o sparga. Parca era turbata vaca atunci când o vedea pe tata Ionica. A si vândut-o pâna la urma. Mai luam bataie si pentru asta ca zicea ca eu o învat.
Îi ziceam:
- Da-i om vaca asta sa ma înteleaga pe mine ce sa fac?! Si vai de mine ce-mi veneau pe cap pe urma!

UN VIS MINUNAT ÎN ABURII MARTOLICAI

Într-o noapte, când dormeam în iesle, am avut un vis foarte minunat. Ma faceam pe o câmpie cât cuprinzi cu ochii. Parca eram cu tetea (bunicul dupa mama, care traia si nu stia nimic de mine, ca se daduse zvon ca-s data la

cineva în alt sat vecin de crescut) si altcineva nu mai era. Aud o voce: "Coboara Mântuitorul pe pamânt".

Desi nu era nimeni cu mine decât tetea, strigam cât puteam ca, coboara Mântuitorul pe pamânt. Si, uitându-ma sa vad de unde vine, am vazut în vazduh o biserica toata de sticla, nu prea mare si-mi închipuiam ca acolo trebuie sa fie Mântuitorul. Am început sa strig cât puteam: "Doamne Iisuse Hristoase, nu coborâ pe pamânt, ci coboara pe mâinile mele!" - si tineam mâinile întinse. Vad ca bisericuta se lasa asa cum rugasem pe Domnul, adica pe mâinile mele. Se deschide usa si în bisericuta am vazut o iesle de fân, în mijlocul ieslei sta un prunc gol, cu raze de lumina de jur împrejur. Era asa de frumos cum nu pot spune! Se juca cu mânutele în gura si cu ochii se uita la mine si râdea. La capul lui statea Maica Prea Curata, asa de tânara ca o copila de cinsprezece ani si-I tinea pruncul în jurul capului un voal foarte fin. Dimineata, m-am sculat asa de fericita, ca îmi aduc aminte cum am sarit din ieslea vacii si nu stiam ce sa fac, caci înca nu se luminase de ziua. Auzeam cum scârtâie zapada sub picioarele mele, dar n-o simteam si rupeam crengi de salcâmi pentru foc si cântam. Tata Ionica zicea ca am înebunit, iar eu eram în culmea fericirii! Aveam atâta caldura în bucuria mea, macar ca eram în camasuta cu capul si cu picioarele goale, dar vedeam cum se topeste zapada sub talpile mele.

Oamenii ziceau ca ar fi fost în noaptea aceea un ger strasnic. Am vazut ca în fata bucuriilor ceresti toate se arata neputincioase. De câte ori aveam parte sa fiu musafirul Martolicai, desi grajdul era fara usa si cam darapanat în capatul celalalt, eu eram tare fericita, caci nu rareori vedeam o lumina argintie, care ma adormea cu un somn dulce.

Cumnatei mele fiindu-i teama sa nu stie vecinii de felul odihnei mele, s-a hotarât sa ma bage într-un chiler, unde zicea ca, sa-mi astept moartea. Pe când stateam în acest chiler, nimic având mai mult decât icoana Maicii Prea Curate si perna, a venit tata Aneta, cealalta sora mai mare a mea, sa-mi ia singura perna ce aveam, caci zicea ca-i trebuie sa-si împlineasca zestrea, ca se casatoreste. Eu am început sa plâng si-i ziceam ca doar atâta am si eu si asta-i de la nana. Ea s-a necajit pe mine si mi-a luat fata de la perna, aruncându-mi cosul ei, de s-a facut tot chilerul numai pene. Am început din nou sa plâng si vorbeam cu Maica Domnului din icoana, zicându-i: "Maica Domnului, numai tu mi-ai mai ramas!"

Atunci am auzit un oftat ce iesea din icoana si aceste cuvinte: "Nu mai plânge, vei fi mai fericita ca toti!"

În acest chiler am stat doua veri si doua ierni, hrana fiindu-mi privirea spre icoana Maicii Sfinte, caldura - de asemenea. Si toata îngrijirea ce trebuie sa aiba un copil la vârsta ce-o aveam la acea vreme, era, zic, privirea spre Maica Milei care îmi împlinea totul.

Cu paduchii am dus-o greu, caci în chilia mea nu se gasea nici pieptene, nici apa, nici sapun. Îmi aduc aminte cu groaza cum îi spuneam Maicii Domnului: "Maica Domnului, nu mai pot, mor!" si adunam paduchii cu mâna si-i dadeam pe geam afara. Ah, Doamne, ca multi si mari mai erau! În necazurile mele începeam sa plâng dupa mama, zicând: "Maica Domnului, mama mea când traia ma spala, ma piptana, dar Tu de ce ma lasi acum, ca mama mea m-a lasat în grija Ta?! Dar de îndata îmi era frica ca pleaca si Maica Domnului de la mine si începeam s-o sarut, s-o mângâi, cerându-i iertare.
Dupa o vreme, m-am obisnuit si cu paduchii. Îmi aduc aminte ca-i spuneam Maicii Domnului: "Nu-i asa, Maica Domnului, ca Tu mi-ai trimis paduchii ca sa am de lucru, caci daca oamenii m-au parasit macar ei sa stea cu mine?!"
De la o vreme, nu ma mai mâncau deloc. Stateau ca lesinati. Îmi aduc aminte ca spuneam paduchilor: "Mai dormiti, ca ati mâncat destul. M-ati lasat fara pic de carne pe mine!" Ah, daca m-ar vedea mama mea acum, cred ca ar muri de durere, caci eram oasele goale, învelite cu piele. Norocul mea era ca n-aveam haine pe mine decât camasuta ramasa de la mama, caci cred ca nu le-as fi putut duce, asa eram de slaba.
Odata, m-am urcat la o fereastra si am început sa cânt asa:
Moartea îmi vine, dar nu-mi pasa,
Moartea în suferinta e mult mai frumoasa!...
Îl stiam de la scoala. Auzindu-ma tata Ionica, vai de pielea mea ce bataie am luat! Caci zicea ca o fac de rusine. Mai târziu am auzit ca spusese peste tot ca m-a dat de crescut la o familie.
Eu nu-i ieseam din cuvânt, îi luasem frica, caci mai veneau si mama ei si frate-sau si la toti eram toba batailor. Nu putea nimeni sa ma vada. Ajunsesem ca un salbatic. Capul îmi era maciuca învelita cu pâsla, caci parul era una cu paduchii si încurcat de nu se mai cunosteau firele de par. Cred ca daca m-as fi uitat într-o oglinda, m-as fi speriat singura de mine, caci numai cât ma pipaiam, ma îngrozeam. Câteodata îmi venea dorul sa ma vad între copii si sa ma joc. Dar când ma uitam ce sunt, îmi trecea toata pofta. Parca îmbatrânisem chiar, asa ma simteam. Cred ca ma si prostisem, caci nu se explica altfel.

FUGA DE LA BADIA PETRICA

Într-o zi era în toata casa o liniste de mormânt. Ce-mi veni în gând?! Daca as fugi de aici, ce-ar fi? Îmi ziceam: "...a venit si badia Petrica de la armata si ce-mi face de-oi iesi!"

Îmi vine o furie si bag degetele jos la usa sa vad de n-o pot scoate din balamale si numai ce vad ca sare usa cât colo din mâinile scheletului de mine si ies încet pe sala, ma uit prin odai; nu-i nimeni! Usa la fata era încuiata. Ce-mi trece prin minte sa ies pe geam si sa fug la drum! Si am iesit printre drugi într-o clipa în curte si, ca un hot, as putea spune, am sarit gardul iesind la drum, venita ca din alta lume.
Ma gândeam încotro s-o iau? Un gând îmi zicea sa ma duc la mormântul mamei la cimitir, alt gând, mai staruitor pe care l-am si ascultat, sa merg la mos Ionica Barbu, singurul frate al mamei. Si asa am si facut. Stiu ca era vara si cald când fugeam pe drum ca scapata din puscarie spre mos Ionica Barbu si cine ma vedea nu stia ce natie sunt; om sau altceva! Va puteti închipui!...

ÎN CASA LUI MOS IONICA

Ajunsa la mos Ionica Barbu nu îndrazneam sa ma apropii de poarta, caci îmi ziceam ca-i nasul de cununie al fratelui Petrica ca o sa ma trimita înapoi, crezând ca tine mai mult la ei, ca-i este si fin si nepot. În fata casei lui mos Ionica Barbu, la mos Ghita Cristea, sta la umbra mai multe femei, lucrând. Acolo era si mama Maria, matusa mea, sotia lui mos Ionica. Eu m-am apropiat sfioasa de ele, dar, spre bucuria mea, aud pe cineva zicând:"Asta-i Lica!" Eu m-am asezat lânga ele si am început sa plâng, povestindu-le prin ce am trecut. Ele amutisera, stând cu mâinile încrucisate si nu le venea sa creada ca sunt eu. Una din ele, tusa Ilinca, mi-a zis mirata:
- Si cum de doi ani ai suferit aceasta cumplita viata?!
Eu o întreb:
- Cum? Doi ani sunt de când a murit mama?
- Da... îmi raspunde ea. Iar celelalte se uita la mine ca la o aratare.
Le spun:
- Ia uitati-va ce-i în capul meu!
Când încercara sa-mi desfaca parul, eu am lesinat. M-am desteptat uda toata, cum ma udasera dânsele si zicând:
- Saraca! Tizic este în capul ei de paduchi! Cum de n-ai murit fetito!?
Alta zicea:
- Haideti s-o batem pe Ionica lui Petrica!
Alta raspundea:
- Sa aruncam gaz pe ea si sa-i dam foc!
Eu le rugam s-o lase si sa ma spele pe mine, ca de ea are grija Maica Domnului.

Aude mos Ionica galagie la drum si iese sa vada ce-i. Când ma vede în ce hal sunt, ia o furca de fier, zicând ca se duce la ei si îi bate pe amândoi. Eu l-am rugat si pe el sa-i lase în stirea Domnului si sa aiba mila de mine ca nu mai pot.

Era pe vremea secerei când am mers eu la mos Ionica Barbu. A pus mama Maria, matusa mea, sa ma spele, dar era jale ca eu mereu lesinam. S-au hotarât sa ma tunda cu masina zero, iar eu o rugam sa-i fie mila de parul meu si sa nu ma tunda. Nu stia ce sa-mi faca. A început câte o suvita si în mai multe rânduri si cu multe lesinuri m-a descurcat. Ajunsesem sa nu mai pot pune nici macar un deget pe cap, asa de tare ma ustura pielea. Dupa vreo saptamâna de zile am scapatde paduchi si parca începusem sa vad bine si cu ochii. De mâncat as fi mâncat ca un lup, dar nu-mi dadea decât lapte, caci ziceau ei, trebuie sa ma obisnuiesc cu mâncarea, ca altfel mor. N-as putea spune ca la tata Ionica, cumnata mea, nu am mâncat, dar abia când îsi aducea aminte îmi dadea câte ceva...

Biata camasuta de pe mine care era putreda toata, a fost schimbata cu o camasuta noua, de pânza de casa, de matusa mea, mama Maria, ca asa-i ziceam. Acum eram alta si nu-mi venea sa cred ca-s sloboda, ca pot iesi la drum sa vad lumea si sa sa vorbesc cu cine vreau.

Într-o zi, pe când ma simteam fericita, aud pe matusa mea, mama Maria, ca-i spune lui mos Ionica:

- Sa ducem pe Lica la sora-sa Maria, ori la frate-sau Gheorghe, caci acum am scos-o la lumina si sa stea la ei...

Eu am început sa plâng si-i rugam sa nu ma dea la nimeni din fratii mei, ca iar o sa patesc ce-am patit la badia Petrica.

Mama Maria zice:

- Sa facem o încercare!

Si am plecat, însotita de mos Ionica, de mama Maria si de tetea, tata mamei, care era aproape de optzeci de ani si pe care-l vedeam cum se ruga de mos Ionica sa ma tie pe lânga el. Mos Ionica n-a avut copii, dar crestea o nepoata de-a matusii Maria si zicea:

- Daca ar fi fost un baiat, ar fi fost mai de folos, dar cu doua fete ce ma fac eu?

Eu îi ziceam ca o sa ma învat si la plug si peste tot, numai sa nu ma duca nicaieri.

Maicuta Domnului m-a ascultat, caci desi m-au dus pe la poarta fratilor mei, nu a voit nimeni sa ma primeasca, zicandu-mi ca trebuia sa mor la badia Petrica. Mos Ionica le-a tras cate o ocara buna la toti si m-a luat la dânsul, fiind rugat si de mama Maria, care zicea ca da o bucatica de mamaliga la un câine, dar la un copil?! Stiu ca matusa Maria îi ocara, zicându-le ca o sa faca din mine o fata sa moara de necaz toti...

ZORII BUCURIEI

Încep anii de fericire pentru mine. Matusa mea îmi dadu de lucru si ma învata cum sa torc borangicul, lâna si cum sa cos. Eu eram în culmea fericirii. Mos Ionica avea un cal foarte frumos. Îl chema Misu. Eu eram tare fericita când puteam sa-i fac curat acestui cal, ca ziceam sa nu stea în mizerie cum am stat eu. Orice animal as fi vazut murdar, începeam sa plâng, gândindu-ma în ce stare am fost eu si as fi voit sa le vin în ajutor curatindu-i. Toti râdeau de mine cum umblam cu galeata de apa în mâna, sa arunc pe porc când era murdar de noroi.

Când am venit la mos Ionica Barbu aveam unsprezece ani, dar ma bagai într-o traistuta mica. Dupa câteva luni nu ma mai cunosteam ca am trecut prin ce trecusem.

PE MÂINI STRAINE

La câteva luni, m-au luat sa ma creasca o familie Constantin si Anica Susanu, carora le murise singura fata ce-o avusese si ziceau sa ma creasca pe mine în dorul fiicei lor. Dar n-am stat decât o luna si am fugit tot la mos Ionica, fiindca aceasta familie mai avea un baiat si i se parea ca parintii tin mai mult la mine decât la el si a început cearta grozava între parinti si fiu, zicând ca o sa-mi dea toata averea mie.

TETEA MA SCAPA DIN MÂINI STRAINE

Dupa aceea au venit sa ma dea tot de crescut unui sef de gara, nici nu stiu cum îl cheama, caci eu am fugit zicând ca nu ma duc de la dânsii. Saracul tetea se ruga de mos Ionica sa nu ma mai lase pe mâna nimanui si sa ma tie el sa ma creasca.

De plânsetele mele, de rugaciunile lui tetea, mos Ionica cu tusa Maria s-au hotarât ca, pe viitor, oricine ar veni sa ma ceara, nu ma vor da si ma vor creste ei, numai eu sa fiu fata buna. Le fagaduiam tot ce stiam ca o sa-i bucure si tot timpul le-am fost supusa. La orice ora din zi si din noapte m-ar fi trimis, sau sa dau chiar si roata în jurul satului sau a cimitirului, m-as fi dus. Când strigau la mine pentru ceva, eu eram gata cu mâna pe usa, doar asteptam unde ma trimite si tot într-o fuga eram. Atât mos Ionica, cât si mama Maria, caci asa le

ziceam la început, au prins sa ma iubeasca si sa ma învete la toate celea în casa si în gospodorie. Acum nimeni nu era mai fericita ca mine. Cu Ghinita, fata ce-o luase s-o creasca înca de când traia mama mea, am început din cele dintâi zile sa ne iubim ca doua surori bune. Mie îmi placea sa învat de toate si ce nu putea sa faca ea, faceam eu fara sa stie nimeni. Acest lucru ne-a legat si mai mult.

PAZA POSTULUI

Acum, având masa ca oamenii la fiecare prânz, aveam grija sa nu gresesc sa manânc de dulce într-o zi de post, caci stiam de când traia mama mea ca daca mâncam lapte sau altceva ce nu se mânca în zile de post, vai de mine, ca muream de durerea capului.
Biata mama se ferea ca de foc sa nu greseasca sa-mi dea lapte dimineata, vinerea sau miercurea. Si în mine intrase o frica asa de mare ca, de câte ori mâncam de dulce, întrebam pe mama: "Ce-i azi?" Si mama îmi spunea ca-i zi de dulce, când se poate mânca lapte, oua si ce se mai gasea. Mama Maria, matusa mea, stia acest lucru, dar voia sa se încredinteze si în post dânsa lua dimineata lapte, iar eu faceam cafea din naut prajit de mine si eram tare multumita. Pâna sa stiu eu, mama Maria vâra lingurita mea în lapte si apoi în cafea, ba îmi spunea pe urma ca mai punea si câte putin lapte, sa vada daca eu nu stiu, o sa-mi faca rau? Si cum luam cafeaua, cine sa moara? Nu eu?! Aveam dureri de cap toata ziua de nu puteam face nimic, ba le rapeam si la cei din casa timpul, stând în jurul meu si punându-mi comprese la cap.
Pe a doua zi nu mai putea manca nimic, caci de îndata varsam. Asa s-au încredintat si m-au lasat sa-mi tin toate zilele de post de peste an. Îmi ziceau "batrâna casei", ca stiu toate posturile si ma fereau toti sa nu calc acest lucru. Pentru mine posturile erau zile de mare bucurie. Si în aceasta tot mila Maicii Domnului, care m-a ferit de pacatul îmbuibarii, chiar din frageda copilarie.

PLATA PACATULUI

Ah, Doamne, cum uita omul mila cerului, când da de bine!...
Într-o zi îmi spune Ghinita ca în gradina de lânga noi este un par cu pere de toamna si ma roaga sa merg cu ea sa furam pere.
Eu îi zic:
- Dar nu ne pierdem prin balarii? Gradina era lasata în paragina de stapânul ei si avea tot felul de ierburi crescute.

Raspunsul Ghinitei:
- Ce proasta esti! Ce crezi ca mai esti la tata Ionica, sa-ti fie frica si de umbra ta? Hai cu mine, ca de câte ori am fost eu si nu m-am pierdut!...
- Ghinita, dar daca vine baba Floarea? (stapâna gradinei).
- Ei, da ce? Poate fugi ea cât fugim noi? Hai tu, Lico, si nu-ti mai face tot felul de gânduri!
Si, învoindu-ma, am sarit gardul în gradina vecinei, am ajuns lânga parul care era plin cu pere galbuie si faceam sfatul cum sa furam.
Eu îi spun:
- Camasa mea e noua. O sa ma leg la mijloc cu o curea, ridic camasa si am sa bag în sân, iar tu sa pui în sort.
- A, e bine sa te sui tu în copac, ca esti mai usoara.
- Bine, ma sui.
Si m-am suit si am început sa rup pere, dând jos si puind si în sân. Dar iaca si plata pacatului... Aud un glas de femeie:
- Stati, nu fugiti!
Eu, când am auzit, mi-am dat drumul tocmai din vârful copacului printre crengi. Când m-am trezit jos, m-am uitat sa vad pe Ghinita, dar ea fugise înaintea mea, pe unde, nu stiu. Si eu o iau la fuga. Când ajung spre fundul gradinii, mi-a venit sa sar gardul în curte la noi, dar sa vezi ce s-a întâmplat!... Când am sarit mi-a intrat un par de la gard în camasa si eu am ramas spânzurata cu capul în jos dincolola noi, dar nu ziceam nici un cuvânt; credeam ca m-a apucat baba Floarea. Vazându-ma mos Ionica cu Ghinita au venit si m-au scapat din atârnarea minunata, râzând de mine, caci eu plângeam si rugam pe Maica Domnului sa ma ierte ca n-am sa mai fac.
Si ma întrebam: de ce numai eu am fost pedepsita pentru acest pacat, ca doar am fost îndemnata de Ghinita? Iata de ce cred eu: bunul Dumnezeu a voit sa ma scape de acest pacat al furtului si, pentru ca eu eram mai mare de ani ca Ghinita, si cu mine facea mai multa mila Maica Prea Curata si de aceea m-a pedepsit agatându-ma de gard... Am fagaduit ca nu mai fac asa ceva.

CEL RAU NU DOARME

De la o vreme, lui mos Ionica si mamei Maria nu le mai placea nimic. Tot ce faceam era rau. Iar am început sa plâng la Maica Domnului si sa-i cer sa-mi vie în ajutor.
Într-o zi, vine mos Ionita Matu, un vecin al nostru si-mi spune sa ies la sosea, ca ma asteapta tatal meu. Zicea acest batrân ca i-a spus cineva ca a auzit de chinurile mele si ca nu mai are liniste, sa ma duc la el, ca numai el este acela care ma poate iubi cu adevarat. Eu am început sa plâng si-l întreb pe batrân:
- Mos Ionita, dar tatal meu mai are copii?

- Da, mai are...
- Câti?
- Trei copii...
- Daca-i asa, spune-i lui tata pe care nu-l cunosc, ca nu ma duc, chiar de-oi mânca si pamânt. Ca nici la dânsul nu o sa fiu fericita.
- Da, Lico, fata mosului, pe mama ta nu o mai gasesti tu, dar ai pe tatal tau care-ti va fi totul, mi-a spus el. Si sa mai stii ca nici la mosul tau Ionica n-ai sa fii fericita.
- Ei, ce-o vrea Maica Domnului!
- Asculta, fata mosului, tatal tau m-a rugat sa nu ma întorc fara tine.
- Mergi, te rog, mos Ionita, si spune-i ca nu ma duc. Sunt satula de bataie ca de mere acre.
- Si de ce crezi tu ca mosu-tau Ionica n-o sa te bata?
- Cum o vrea Dumnezeu!
- Da, dar pâna la Dumnezeu, te manânca sfintii! Nu te încapatâna! Hai, ca te asteapta bietul om cu inima fripta.
- Fiindca ai zis, mos Ionita, ca pâna la Dumnezeu ma manânca sfintii, iaca, nici nu merg, ca eu am vazut ajutorul lui Dumnezeu si al Maicii Domnului, cum m-au scapat în cei doi ani la badia Petrica, de n-am murit de frig, de foame si de grozavia paduchilor. Sa-i spui lui tata prin ce-am trecut eu si ca nu-mi mai pui nadejdea în nimeni, decât în Dumnezeu si în Maica Domnului, care au fost lânga mine în vremea necazului meu.
- Esti o îndaratnica, fetito!
- Sunt, dar nu pot sa fiu altfel, simt ca cineva ma face sa fiu asa.
- Sa stii ca tatica-tau o sa te fure de pe drum.
- Cum o vrea Maica Domnului!
Pleaca mos Ionita trist spre sosea, iar eu îi ziceam sa spuie lui tata prin toate câte am trecut, si m-am pus pe plâns. Simteam ca mi se rupe inima de durere, pentru durerea pe care i-o provoc eu, dar era o putere, care nu-mi da voie sa zic cum ar fi voit inima mea. Aceasta împietrire cred ca a fost cu hotarârea cerului, pentru ca Maica Domnului sa-mi fie mama si tata si sadind în inima mea dorul de Iisus, mi-a udat acest dor cu roua iubirii Sale de mama si pentru a-l pastra cu dorul Ei, pâna la vremea chemarii mele mult nevrednice. Se întoarce iar mos Ionita Mâtu si ma cheama la poarta si-mi zice:
- Lico, a plâns tatal tau de neascultarea ta si zicea ca ar fi voit sa te dea la scoala, sa faca ceva din tine, ca a auzit ca esti un copil sârguitor.
- Da, mos Ionita, dar eu ma rog în fiecare seara si dimineata la Maica Prea Curata, în a carei grija m-a lasat mama mea, sa-mi dea sanatate, minte si noroc! Si cred ca ea îmi va da!...
I-am închis portita si am intrat în curte fara sa spui cuiva cele vorbite cu el. Ma întreb, eu, care ascultam de toti, ca-mi aduc aminte când eram la fratele

Petrica, daca ma punea tata Ionica sa stau trei zile într-un colt, nu ma miscam de loc, sau când mi-a spus sa nu vorbesc cu nimeni, n-am vorbit doi ani cu nimeni, sau cum ascultam si de Ghinita care era mai mica decât mine când m-a îndemnat sa fur, sau ce-mi spunea mos Ionica si mama Maria eu saream gata a face, oare de ce n-am sarit când a venit mos Ionita Mâtu, când mi-a adus vestea buna ca tata ma asteapta sa ma duc lânga el?! Oare nu eram mai fericita lânga tatal meu decât lânga un unchi? Oare nu aveam mai multa mila tata decât unchiul meu? Da, avea, desigur ca avea mai multa mila de mine decât toti si cred ca era singurul care m-ar fi înteles si m-ar fi iubit sincer si pe care îl iubeam si eu grozav de mult, fara sa-l cunosc. Oare cum am putut sa stau si eu sa nu alerg în bratele lui de parinte ?
Adevarul este ca eu totdeauna m-am lasat condusa de o putere ce n-o vedeam, dar o simteam si asa a fost ca eu sa nu ma lipesc cu inima de nimeni decât de Dumnezeu si de Maica Sa Prea Curata.
Prea marit sa fii tu, Doamne, de toate si pentru toate!...
Totdeauna am rugat pe Maica Domnului sa ma primeasca în mâinile Ei ca pe un aluat spre framântare si sa ma primeasca în mâinile Sale de mama. Niciodata nu i-am cerut ce-mi dorea inima, caci îmi era teama ca nu mi-e de folos. Chiar când au început sa se vada zorii suferintei din nou, desi acum eram mai mare, nu voiam sa-I nai cer nimic, simteam ca o supar si ma uitam numai spre sfântul Ei chip si-I sopteam atât: "Maicuta Domnului, miluieste-ma ca asa mi-a spis mama mea. Tu stii ce-mi trebuie !" Si, închinându-ma, îi ceream iertare de greselele mele zilnice si ieseam la lucru.

ISPITITORUL STARUIE PE LÂNGA MINE

Într-o seara aud cum îi spunea mama Maria lui mos Ionica:
- Stii ceva omule ? Eu sunt de parere sa facem la un fel cu Lica. Fata s-a marit, are ca mâine, paisprezece ani si o sai trebuiasca zestre...
Mos Ionica întreaba:
- Si ce sa-i facem ?
- Sa se duca tot la fratii ei sau... si tacea.
Mos Ionica:
- O sa ma mai gândesc...
- Ce sa te mai gândesti ? Anii trec si ca mâine o sa-ti ceara zestre...
Eu, auzind tot sfatul lor, am mers în gradina si plângeam, zicându-i Maicii Prea Curata sa ma miluiasca cum o sti, ca simteam cu adevarat ca n-am chiar pe nimeni.

Ma faceam ca nu stiu nimic din cele ce vorbise dânsa cu mos Ionica si o rog într-o duminica dimineata sa-mi dea voie sa merg la biserica. Îmi zice:
- Du-te ! Dar îmi ascunde broboada ce-o puneam pe cap. O rog sa-mi dea macar un bariz, ca nu pot sa merg la biserica cu capul descoperit. Si, în sfârsit, cu ocari si cu multe lacrimi, plecam la biserica, unde puteam sa-i spun Maicii Prea Curate si scumpului Iisus mai bine durerea sufletului meu. În biserica niciodata nu ma puteam tine de plâns. Ma simteam ca un copil, pe care l-a batut un strain si când ajunge în fata mamei lui îsi da drumul la lacrimi.

COPACUL - BUNUL MEU DUHOVNIC

Odata, ma gaseam în postul Pastelui si o rugam pe mama Maria sa ma îngaduie sa merg sa ma spovedesc, ca nu ma spovedisem de când mergeam la scoala si nici Sfânta împartasanie n-o luasem. Dânsa cred ca a voit sa ma încurce, ca-mi spune:
- N-ai sa te duci, ca ce pacat ai tu ?
Auzind acest cuvânt, am început sa plâng si-mi ziceam: când eram la fratele Petrica, fugeam cât puteam în livada si alergam copacul cel mai frumos si ma spovedeam lui. Caci mama când traia îmi povestea ca cei dintâi oameni pe care i-a facut Dumnezeu, au fost pusi în rai, caci raiul era o gradina frumoasa. Si toti pomii erau ai lor, numai unul a fost oprit pentru Dumnezeu: cel mai frumos din care le-a spus la acei oameni sa nu manânce din el. Asa o sa fac si eu... Ma duc în gradina si o sa aleg cel mai frumos copac din toata livada noastra si o sa zic ca-i a lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu care-i bun, o sa ma auda si o sa mi-l primeasca, iar eu am sa merg în fiecare zi la acel copac, sa-i spun toate gresalele mele.
Si Dumnezeu care va fi aproape de copac o sa ma auda si câte zile voi avea eu, n-o sa manînc fructe din acel copac.
Asa am si facut... Am mers, m-am uitat prin toata livada si care copac mi-a parut mie mai frumos, pe acela l-am ales si ma spovedeam la el, ca în fata unui preot, caci eu îl credeam ca tine locul lui Dumnezeu pe pamânt.
Spun acum lucruri pe care nu le-am spus la nimeni niciodata, caci ma temeam sa nu fiu gresit înteleasa si sa se creada ca eu cinstesc un copac, ca pe un Dumnezeu. Doamne fereste ! niciodata nu m-am gândit la asa ceva, dar asa m-a dus capul sa fac. Si am înteles ca n-am suparat pe Dumnezeu. Odata am glumit cu maicile mele, aratându-le numai partea copilareasca a încrederii mele în scumpul meu duhovnic.
Când ma asezam în genunchi lânga acest copac, ma napadeau lacrimile grozav si, în suspine, începeam sa-mi spun pacatele mele. Prima data cândm-

am spovedit, era plin de flori, caci era primavara si-mi aduc foarte bine aminte ca în clipa când eu rugam copacul sa fie mijlocitorul meu pentru pacatele mele, la Dumnezeu, a luat copacul foc si m-a cuprins si pe mine, fara sa simt ceea ce ai putea simti când stai în preajma unui foc. Atât am simtit: o raceala si o nesatioasa bucurie si fericire. Si de câte ori rugam acest copac sa fie mijlocitorul meu, se petrecea acelasi lucru; adica lua foc. Era foc care îti lasa o bucurie fara seaman. Limba era neputincioasa sa graiasca ceea ce simtea inima. Vara a facut atâtea fructe acest copac si-mi aduc aminte cum umblam pe lânga el si-i puneam proptele ca sa nu se rupa nici o creanga din el. Dar cesa vezi ? Ca nimeni n-a mâncat fructe din el, caci era un fel de prune galbui mari care se coc pe toamna si era singurul copac care mai avea la acea vreme fructe si eu tare as fi dorit sa nu manânce nimeni din el, ca nici eu n-am pus în gura fructe de la el niciodata.

Stiu ca m-am dus la el odata si-i spuneam asa: "Fratele meu, daca ai trecere în fata lui Dumnezeu ca sa ma încredintez si eu, fa ca sa nu manânce nimeni din fructele tale în aceasta toamna!" Si, deodata, copacul a luat foc. Si parca mi-a ramas în clipa aceea, când a luat foc, ca se întâmpla câteodata sa nu ia foc. Acest lucru se repeta când eu nu aveam lacrimi. Adica numai când plângeam iesea din inima ceea ce îi spuneam si el lua foc. Si sa vezi minune: toti ai casei s-au îmbolnavit de dezinterie, nu prea rau, dar nu puteam mânca nimic. Eu eram doctorul lor, ca-i îngrijeam pe toti si asa s-au uscat toate fructele de pe copacul meu scump.

Chiar când mergeam la preotul nostru de ma spovedeam si ma împârtaseam, eu ma duceam zilnic la copacul meu si-i spuneam toate pacatele, ca uitam de la un post la altul.

În primavara anului 1940, când am mers de la mânastire la tata Ionica Barbu, caci asa îi ziceam acum, îl taiase, caci zicea ca s-a uscat. L-am rugat sa-mi arate unde a pus copacul si mi-a spus ca l-a ars tot. Groaznica mi-a fost durerea. Eu în acest an nu mai eram la dânsii, caci începusem mânastirea si eram în bordeiul fericit, de pe dealul Gurguietei, unde m-a chemat acea lumina care se arata si în copac, duhovnicul meu de fiecare zi.

BABA ILEANA

Într-o dimineata aud doua femei ce vorbeau de la cimitir zicând:
- Moare saraca...
Le întreb:
- Cine moare ?
Ele îmi spun:
- Baba Ileana a lui mos Gavril, de la cimitir.

Am alergat la ea s-o vad; adevarat, asa era de slaba, încât credeam si eu ca moare. Saraca, murea ca n-avea ce mânca. Merg la copacul meu (caci eram la mos Ionica în acest timp) si încep sa-mi marturisesc greseala, ca de câte ori am mers la mormântul mamei, n-am intrat niciodata sa vad cum traieste acea baba si simteam atâta durere, gândindu-ma câta mila a avut Maica Domnului de mine. Si rugam pe duhovnicul meu (copacul) sa se roage la bunul Dumnezeu sa ma ierte si numai asa o sa cred ca m-a iertat, daca-i da babei zile, macar o luna, daca nu un an si s-o îngrijesc eu fara sa stie nimeni. Si, Doamne, a luat copacul iar foc. Am crezut si am luat o oala cu lapte si putina faina si m-am dus la baba Ileana si i-am dat sa manânce. Am adunat crengi uscate de prin cimitir si le-am facut celor doi batrâni foc si am plecat fericita. Nimeni nu m-a întrebat unde am fost.
Si mergeam zilnic la biata baba si a pus-o Dumnezeu pe picioare, dar nimeni, niciodata, nu ma întreba. Eu cred ca mila Maicii Domnului le lua mintile sa uite de mine în acel timp.
Odata, am luat sapun sa-i duc babei s-o spal si l-am pus în sân si mergeam cam cu teama sa nu ma cunoasca mama Maria. Ma rugam sa se faca groapa în stomac, sa nu se cunoasca sapunul ce-l aveam în dreptul meu. Mama Maria ma ocaraste zicându-mi ca ce am de merg asa fudula, ca stia ca umblam numai fuga. Atunci, am vazut minunea Maicii Domnului si ca ce fac nu supar pe Dumnezeu. Caci aveam ispita sa fac pacat, fiindca iau din casa si nu le spun. Dar ma duceam la copacul meu scump si spuneam asa: "Doamne Dumnezeule, daca-i pacat ce fac eu cu baba Ileana, sa nu vie lumina Ta peste acest copac, dar daca fac bine, sa vie, caci eu fac aceasta pentru dragostea Ta, pentru sanatatea lui mos Ionica sia mamei Maria si pentru iertarea pacatelor lor!" Si deodata a venit lumina peste copac si m-a umplut de bucurie si de nadejde.
Si baba Ileana a mai trait vreo doi ani…

OASTEA DOMNULUI

Într-o seara aflu de la o vecina caeste adunarea "Oastea Domnului". Eu întreb:
- Ce-i aceea adunarea "Oastea Domnului"?.
Vecina mea îmi zice:
- Un fel de sezatoare cu oameni, femei, fete si baieti.
- Ce vorbesti ? Si ce fac ei acolo ?
- Se roaga, cânta, citesc din biblie...
- Ce spui tu, Catrino ? Cred ca o fi frumos, fato ?

- Vezi-ti de treaba, Lico, nu cumva ai vrea sa te duci? Adunarile astea sunt, la drept vorbind, pentru babe si mosnegi.
- E, bine, Catrino, dar sunt si fete si baieti ! Ei nu sunt tineri?
- Da, sunt tineri, dar sunt prosti...
- Cum sunt prosti ?
- Adica nu-s de lume...
- Cum nu-s de lume ? Eu nu înteleg...
- Ei, nu întelegi !?
- Adica sunt mai prosti când ies în lume ?
- Stii ceva ? Eu o sa rog pe mama Maria sa ma lase si pe mine diseara sa vad si eu ce-i acolo...
- Ei, ca toate vrei sa le stii... Sigur ca o sa te faci ostasita, ca îti plac cântecele.
- Ce-o vrea Maica Domnului ! Si plec sa rog pe mama Maria sa ma lase sa merg la adunare, ca era sâmbata seara si nu se lucra. Si, spre bucuria mea, m-a lasat mama Maria, dar mi-a spus sa nu stau mult ca de vine mos Ionica sinu ma gaseste, vai de pielea mea !
Eu am plecat fericita la vecina unde era adunarea, însotita de tetea (bunicul). Dupa vreo ora, vad ca se deschide usa si intra mos Ionica beat, strigând:
- Lico, unde esti ?
Eu m-am pierdut de frica, dar Maicuta Domnului a avut grija, ca l-au înconjurat toti cei din adunare cu dragoste, l-au poftit pe scaun si l-au rugat sa asculte o cântare. Stiu ca i-am cântat cântarea: "Lume, lume înselatoare". Dânsul a început sa plânga si s-a pus pe cântate si a tinut pe toti pâna la ziua, când s-a trezit din betie. Când s-a trezit bine, a fagaduit Domnului ca nu se mai îmbata si din acea clipa va urma la biserica cu toata casa lui. Sa-mi vie rau de bucurie!... A doua zi am mers eu cu dânsul la biserica si tot amândoi am mers multa vreme si la adunarile Oastei Domnului. Mai târziu a venit si mama Maria la adunare. Acum aveam doua bucurii mari: baba Ileana si biserica. Dar biserica n-a mers mult, ca dânsii s-au lasat de "Oastea Domnului", oprindu-ma si pe mine de a mai merge si la biserica mai rar. Dar aveam pe baba Ileana despre care nu stia nimeni decât Cel de sus si nu ma putea lipsi de aceasta bucurie nimeni. Caci am vazut ca de un lucru bun când vrei sa te bucuri sufleteste sa stie numai Cerul.

ÎNCERCARI PENTRU DRAGOSTEA DE BISERICA

Câteodata, ca sa nu ma duc la biserica, ma punea sa fac sarmale ca sa pierd toata dimineata. Dar ca sa pot, totusi, sa merg la biserica foloseam o viclenie

binecuvântata. Ma dadeam sâmbata seara pe lânga mama Maria si o rugam sa-mi spuie cam ce-ar vrea sa gatim de mâncare pe a doua zi.
Si asa, stiam ce se gaseste si ma sculam de noapte si gateam toata mâncarea, iar când se scula dânsa eu eram gata cu mâncarea si-i ziceam:
- Nu asa ca acum ma lasi sa merg la biserica, mama Marie ? Si nu ma avea încotro si ma lasa. Eram cea mai fericita când ma întorceam tot într-o fuga facând mamaliguta si puind masa si toti erau parca linistiti si era o pace în toata casa.
Aceste lucruri le spun nu ca sa-mi arat vre-un merit al meu, caci nu-i al meu nimic, deoarece n-am facut nimic si nici un fac bine înaintea Milei Ceresti care m-a umbrit în toate necazurile mele. Am tinut sa arat toate acestea, pentru ca acei ce vor ceti cândva aceste povestiri sa vada cât de aproape este purtarea de grija a lui Dumnezeu de om, numai sa-L chemi cu tot dorul si sa-ti lasi toate în bratele calde ale Maicii Prea Curate si sa crezi ca ceea ce ceri vei capata, numai daca Atotputernicul va socoti ca cele cerute de noi ne sunt de folos. Ca, de multe ori, noi cerem lucruri care nu nu-s de folos, daca nu ne da, ne suparam, ba chiar ne razvratim. Cine oare poate sa ne iubeasca pe noi mai mult decât Parintele nostru si acest Parinte care ne vrea totdeauna binele, este Dumnezeu. Fiindca numai El stie viitorul nostru si de aceea sa-L iubim si sa-I multumim de toate si pentru toate, ca toate ce ne trimite sunt bune si de folosul nostru, spre aproape de El...

CHEMAREA FACUTA DE CER
PRIN SFINTELE VEDENII

Numai aceasta minune de chemare ma copleseste stiind cu câta nevrednicie am primit-o, dar nici a tacea nu pot, caci Domnul însusi mi-a poruncit sa marturisesc cuvintele ceresti primite.
În aceasta povestire a vietii mele, eu nu pot amesteca vedeniile avute, cuvânt si în amanunte, caci ele izvorasc din nepatrunsa voie a lui Dumnezeu, de care eu ma înspaimânt.
Totusi, tin sa arat si aici ca, la vârsta de saisprezece ani, în ziua de 22 octombrie 1937, pe când culegeam papusoi, a venit bunul Dumnezeu sa se pogoare pe pamântul nostru, înconjurat de o lumina minunata si slavita, aratându-se în fata unui putregai ca mine, desavârsindu-si iubirea ce o are pentru neamul omenesc si de neamul din care ma trag eu, dându-mi porunca sa spun lumii sa se pocaiasca.
Dupa aceasta prima vedenie, au urmat si altele, pe care cu blagoslovenia Sfântului Sinod si a Sfintei Episcopii de Roman, de care tineam pe acea vreme,

le-am propovaduit lumii prin orasele si satele tarii noastre scumpe si am scris o carte. Cititorul doritor sa le stie în amanunt, le poate gasi pe toate, adaugate la sfârsitul povestirii mele.

Prima mea propovaduire a fost la halta din satul nostru, Tudor Vladimirescu, la Sf. Cruci si pe urma în lungul si în latul tarii, pana în ziua de 21 august 1938, când am primit porunca de sus de la Dumnezeu sa se faca o manastire de maici, numai fecioare, închinate Maicii Sale Prea Curate. Aici m-a chemat si pe mine nevrednica, Stapâna cerului sa fiu povatuitoarea surorilor mele întru credinta si sa priveghez ca poruncile Domnului împrastiate altadata oamenilor prin lume, sa le dau crestinilor, pe care însusi Ea, prin mila si purtarea de grija avea sa-i aduca în Casa Milostivirii Sale de pe Colina Gurguietei. Desigur, lucrul acesta n-a fost usor pentru mine, o copila nepriceputa si slaba si cu trupul si cu duhul, dar, smerindu-ma, am primit, socotindu-ma un vas subred, pe care vrea Stapâna Milei sa-l curete cu apa iubirii, întarindu-l si ajutându-l pentru a ma folosi eu si a folosi si pe altii din mireasma de taina lasata din mâna iubirii a mamei lui Iisus.

Deci, uitându-ma la trecut, ma uimesc de marea iubire a Stapânei Ceresti si Bunului Dumnezeu cum mi-au umbrit copilaria.

Gasindu-ma în fata acestei chemari acum ma înspaimânt. Dar încredintata fiind ca nici un merit al meu nu s-a adus pe aceasta colina sfintitoare a dumnezeiestilor aratari, ci numai dragostea fara margini a lui Dumnezeu, am pasit la îndeplinirea chemarii cu multa teama si adânca sfiala, caci stiam ca acest drum va avea multe urcusuri grele de suit si coborâri prapastioase, pricinuite de îmbatrânitul în rele, satana. Îmi ziceam: daca Cel ce m-a chemat chemat a simtit greutatea crucii suferintelor, dar, eu un vierme ? Si totusi, stiind ca a biruit chiar si portile iadului, ridicând prin ascultarea Sa din groapa tot neamul omenesc, mi-am înfipt (puterea) încrederea în puterea Sa dumnezeiasca, crezând în atotputernicia Sa, ca-mi va netezi cu iubire gropile desnadejdii, ale temerii de duhurile rele si ale oamenilor care îmi vor pune piedici.

Si, încredintata în chemarea cerului, n-am mai stat mult sa ma gândesc ce voi întâlni în cale, plecând pe drumul necunoscut, dar luminat de iubirea de oameni a lui Dumnezeu si de dragostea de Mama a Maicii Prea Curate. Si, o, Stapâne al meu, n-as putea spune ca, mergând pe potecuta luminii, n-am întâlnit în cale si gloduri si bezna. Acele popasuri eu cred ca au fost cu îngaduinta Ta, bunule, ca lovindu-ma si simtindu-le dureroase în inima mea, sa Te chem mai cu foc, pe tine Doamne al meu!...

DUPA PRIMA ÎNTÂLNIRE CU IISUS

Îmi aduc aminte cu multa bucurie de prima mea întâlnire cu Iisus si cu Sfântul Simion Stâlpnicul. Eram toata un foc, o râvna neîntâlnita de mine vreodata. Îmi venea sa merg zi si noapte pe drumuri sa arat ca este Dumnezeu si ca El ne iubeste si ne cheama la El, sa ne dea în dar împaratia Sa cereasca. Cred ca de m-ar fi aruncat cineva într-un cuptor cu jar, n-as fi ars, asa îmi erau dragostea si râvna de mare. La toata clipa simteam pe Dumnezeu. Îmi ieseau din gura cuvinte ce nu le vorbisem niciodata pâna atunci, de ma minunam eu si-mi ziceam: oare unde am gasit eu cuvinte ? Dar nu aveam timp sa ma gândesc mult, caci veneam ca ploaia. Oboseala nu simteam niciodata. Mai tare oboseam când stam linistita acasa.

Dar începutul rautatii, satana, nu mi-a suferit "nebunia" si a rascolit omenirea împotriva mea. Totusi, a pierdut, caci dintre cei razvratiti, multi au cazut în mreaja Duhului Sfânt si s-au facut fii ai Bisericii din fii ai pacatului. Veneau la mine sa ma întrebe daca cu adevarat este Dumnezeu si daca-i va ierta. Eu la toti le dadeam nadejdi si le spuneam ca este Dumnezeu, ca L-am vazut si ca ne asteapta pe toti sa ne întoarcem la El si la Biserica Lui.

CEL RAU IARASI SE TULBURA

Ce s-a gândit înrautatitul ? Sa învrajbeasca pe mos Ionica asupra mea. Si vai, Doamne! A început sa ma înjure si sa ma ocarasca zicându-mi sa-mi scot prostiile din cap, ca l-a zapacit lumea, doar la el nu-i bâlci. Eu taceam si asteptam hotarârea Cerului si asuprsa lui. Nu-l puteam urni din loc, caci vedeam ca nu-i de vina, ci lucratura de la cel rau. Striga la mine cât putea, ca l-am facut de rusine în sat, sa plec de la casa lui, sau sa ma casatoresc, ca zicea el:

- Sigur de acum ai sa spui ca nu te mai casatoresti. Dar n-ai sa stai la mine sa îmlpetesti coada alba. Ori sa te casatoresti, ori sa pleci de la casa mea, ca m-ai facut de vorba în sat !

La toate câte îmi spunea, eu taceam, aratându-ma vesela si începeam sa-i cânt cântari religioase si asa îl potoleam, cu darul lui Dumnezeu. Mereu îngenunchiam si ma rugam Domnului si Maicii Sale, zicându-le: Stapâne Doamne si Prea Sfânta Maica, voi mi-ati dat pe unchiul meu sa ma scape de la moarte... Acum mi-l lasati sa-si piarda sufletul, iar daca mi-i de folos ceea ce face el, dati-mi rabdare, ca sa nu-l judec !

Cu vremea s-a potolit si chiar a lasat înjuraturile si toatecele rele si urma la biserica. Mama era mai linistita, caci eu, fiind mereu cu ea, îi spuneam mai multe din ceea ce simteam ca-i este de folos.

Dar cum se linisteau valurile dintr-o parte se ridicau de cealalta parte. A început lumea din sat sa spuie ca sunt bolnava la cap si ca de asta vad. Ba chiar îmi venea si mie sa cred acest lucru. Veneau acasa femei, parca le-ar fi platit cineva si-mi ziceau ca din pricina copilariei mele necajite mi s-a parut, dar sa-mi vad de treaba, ca nu-i nimic adevarat. Aproape sa cred, dar a trimis Dumnezeu un înger si m-a certat, zicându-mi sa nu mai stau de vorba cu asemenea fiinte si sa le parasesc, ori cine ar fi ele, ca-si va lua plata fiecare la ziua cea mare.
Si asa am facut totdeauna în asemenea prilejuri, chiar când era vorba de fete bisericesti. Îmi ziceam în gând numai: daca n-au gustat îndeajuns din dulceata sfinteniei lui Iisus, cum o stie ei cât de dulci sunt minunile Sale ?! Si nu-i uram, dar îmi era mila de ei, fiindca mi se pareau asa de mici ca te batea jalea.

DOCTORII ÎSI SPUN CUVÂNTUL

Într-o zi de vara, dupa masa, eu teseam la razboi niste presuri. Aud la drum galagie. Ies sa vad ce-i? Se oprira la poarta noastra trei masini, având în ele pe prefectul judetului si doisprezece doctori. Eu i-am primit în curte fara sa stiu cine-s, decat cunosteam pe domnul prefect al judetului nostru, colonelul Pata.
Într-o clipa s-a umplut drumul de lume. Care ma plângea, care se bucura ca scapa de-o vrajitoare (asa-mi ziceau cei necredinciosi). Vad ca cei doisprezece domni ma înconjoara si ma întreaba:
- Vrei sa ne spui si noua ce-ai vazut tu, Lico ?
Le raspund:
- Da cum sa nu va spun ? Am început sa le spun de lucrurile lui Dumnezeu.
Vad ca se întreaba unul pe altul:
- Ce facem ?
Raspunde cel întrebat:
- E mai sanatoasa ca mine!...
Altul:
- Ne facem datoria, ca n-o fi nimic...
Eu îi întreb:
- Dar ce-i cu dumneavoastra ? Ce sunteti si ce va întrebati ? Parca ar fi vorba de mine ?
Raspunsul prefectului:
- Da Lico, de tine-i vorba. Uite-te, dumnealor sunt medici si au venit sa te vada, caci mi s-a adus la cunostinta ca esti bolnava.
Eu îi spun:

- Sa pofteasca în casa sisa ma certeze cum stiu dânsii. Dar eu stiu ca nu m-a durut niciodata nimic si nu ma doare - si vesela intru cu ei în casa. Toti ai nostri fugisera de acasa, ca nu stiau despre ce-i vorba. Când au intrat în casa, îi aud zicându-mi:
- În ce camera te rogi tu ?
Le arat camera mea cu icoane si cu sapte candele ce ardeau. S-au închinat toti si mi-au spus:
- Nu-ti facem nimic, caci lumina din ochii tai ne vorbeste totul!...
Si, iesind din casa la masina, îmi zice prefectul:
- Lico, n-ai vrea sa mergi cu noi acum ?
Eu, bucuroasa ca ma urc pentru prima data în masina, ne mai gândindu-ma la nimic, tusti în masina cum eram în casa cu picioarele goale si îmbracata ca de lucru.
Doamne, ce era pe drum! Unii tipau de bucurie, parca-i apucase ceva rau, dar cei mai multi plângeau ca nu mai ma vad. Ziceau ca m-au arestat. Eu eram vesela parca mergeam laun ospat, desi nu stiam ce vor face cu mine. Nu puteam fi altfel. Când am iesit la soseaua nationala, vad ca o iau la Sfânta Cruce, opresc masinile si se dau toti jos si sa ma dau eu. Ma saluta si-mi zic sa ma rog si pentru ei.
De aici, au plecat la primarie, unde au facut proces-verbal cum ca sunt sanatoasa, iar eu m-am închinat la Sfânta Cruce si m-am întors acasa. Cu cine ma întâlneam ma întreba:
- Da unde te-au dus cu masina ? Le raspundeam ca m-au dus la Sfânta Cruce sa ma închin, eu si ei, si asa mureau de necaz necredinciosii. Ma înjurau si strigau dupa mine:
- Fermecatoareo ! I-ai vrajit si pe astia! Ei, n-o sa-ti mai mearga mult!
Altadata, strigau dupa mine, ca sa ma înspaimânte, asa:
- Împuscati-o! trageti fara mila! Eu ma uit la ei si-mi venea sa râd. Le spuneam:
- Daca va porunceste Dumnezeul meu cel cu cruce, trageti si ma împuscati! Iar daca va porunceste ispititorul vostru, satana, sa va potoliti!
Vreau sa arat aici mila lui Dumnezeu. Într-o zi, ma gaseam la câmp doi oameni: Dumitru C. Dumitru (Harcana) si Pavel Bratu, amândoi necredinciosi si înjurau vedeniile mele si ma faceau cum le venea la gura. A doua zi, Dumitru C. Dumitru a venit la mine mut si mi-a scris pe hârtie cele petrecute cu ei la câmp. Scria ca dupa bârfelile lor, deodata au vazut pe un nor trei persoane: una i-a amenintat cu degetul, iar ceilalti doi le vorbea asa: "Ce sa le dam ?". Ei întepenisera de frica si au auzit asa: "Pavel sa ologeasca, pentru ca a înjurat de Dumnezeu, din care i se va trage si moartea iar Dumitru, fiindca are copii multi, sa-i luam gura, sa fie mut". Asa s-a si petrecut.

Vad ca vine mutul la mine si ma roaga sa-i fac rugaciuni ca nu mai poate. Eu l-am amânat pe vineri, când vor face preotii la Sfânta Cruce, Sfântul Maslu, iar ologul a chemat pe parintele paroh Gheorghe Dimitriu si i-a facut Maslu, dar n-a mai trait mult si a murit. Vineri a venit si mutul pedepsit si dupa mai multe Sf. Masluri, si-a capatat bine vorbirea. La primul maslu putin numai cât a putut sa-si marturiseasca greseala în fata tuturor.
Aceasta fapta minunata a mai închis gura la necredinciosi.

JANDARMUL ISPITIT

Lumea dorea sa merg si în alte sate, caci era mai usor sa merg eu una singura, decât sa vina ei la mine si, de altfel aveam porunca de sus sa le spun la toti sa se întoarca la Dumnezeu si la Biserica Sa.
Într-o primavara am mers în comuna Vlad Tepes, judetul Ialomita, însotita de fratele Iordache Grigoras, fratele Tache Gradinaru, Ghita Vlad, Ioan Mitu cusotia lui, Anghelina, sora Cleopatra si fratele Ioan Iancu. Acesti frati erau trei din comuna Pechea, judetul Covurlui si trei din comuna Tudor Vladimirescu cu cele doua surori. Cu totii am mers pe jos vreo trei zile. Faceam câte 40 de km. pe zi si cincizeci am facut în prima zi, dar toti mergeam schiopatând si totusi eram fericiti, caci tot drumul ne-a conduscând un miros de smirna, când un sul de nor minunat, pe care îl simteam toti. Acest drum îl faceam pentrua ne închina la Sf. Cruce din aceasta comuna ridicata în cinstea Maicii Domnului, prin descoperire dumnezeiasca de catre fratele Gheorghe Enica din Vlad Tepes.
Când am ajuns la aceasta Sfânta Cruce, ne-am asezat sa facem acatistul Maicii Domnului si, cum îl cântam noi, mi se parea ca striga la noi cu înjuraturi. Eu am crezut ca e o nalucire de la satana si nu m-am sculatdin genunchi. Ceilalti toti, câti erau cu mine, au fugit care pe unde au putut, caci cel care înjura era seful de post al comunei Vlad Tepes. El, vazându-ma pe mine ca n-am fugit, stiu eu ce-o fi crezut? Începe sa ma bata cu patul pustii cu mâinile, cu picioarele, cum îi venea lui bine, iar eu ziceam de zor acatistul, caci nu mai aveam mult sa-l ispravesc. Nu mai stiu daca l-am ispravit, caci m-a trântit într-o parte si ma batea. Eu râdeam si-i ziceam:
- Mai ai mult de dat ? Si de ce ma bati, fratele meu? Ce ti-am facut ? Doamne, iarta-l c-o fi beat !
El când auzea ce-i spuneam, mai tare îmi da cu cizmele, unde apuca. Dar Dumnezeu mi-i martor si stie ca nu mint, nimic n-am mai simtit din bataia aceea, desi cred ca a fost înspaimântatoare la vedere, caci sotia acestui om orbit de furia satanei, a început sa tipe, zicându-i:

- Gheorghe, de nu-i dai pace acestei fete, eu din clipa asta ma despart de tine ! Si asa mi-a dat pace. Nu eram speriata deloc, ba dimpotriva, aveam un dor de cântat, caci dupa ce s-a departat de mine, am început de la capat acatistul Maicii Domnului si-l cântam cu o bucurie nestapânita si ma simteam ca dupa o baie calda.
Dupa ce am ispravit acatistul, nu stiam unde s-o iau. Mi-am zis: "Sa merg la Biserica", fiind duminica în acea zi, caci se si auzeau clopotele. Pe însotitorii mei de drum i-am gasit în biserica si nu le venea sa se uite la mine. Eu zâmbesc catre ei si fac o gluma, zicându-le:
- Ati dat bir cu fugitii ? Ei plângeau si ma întrebau daca m-au batut rau. Le spuneam ca nu m-a batut nimeni, ci un crestin numai cu numele mi-a dat un buchet de flori prea bine mirositoare. Dupa Sfânta Liturghie, eu ca mânata de cineva, le spun la cei ce ma însoteau:
- Stiti ceva ? Plecam de aici cu primul tren, asa-mi spune inima.
Dupa luarea mesei la fratele Gheorghe Enica, am plecat la tren iar în urma noastra ne-a cautat acel sef de post, ca sa ma împuste. Caci când s-a întors el de la târg dupa masa, a gasit singurul baietel ce-l avea acasa, tot o vânâtaie, iar cei din casa i-au spus ca vânataile si durerile copilului au început la ora opt dimineata, tocmai la vremea bataii mele, si pâna seara a si murit.
Dupa vreo doua saptamâni, am primit o carte postala de la acest sef de post, în care îsi cerea iertare si multumea Lui Dumnezeu ca nu m-a gasit când m-a cautat, ca ma împusca, caci scria el a crezut el ca sunt fermecatoare, dar mai pe urma i-a spus preotul comunei cu totul altceva decât credea el si acum se ruga de iertare ca sa nu-i vie ceva si mai greu.
Dupa cum mi se pare, toate vânataile ce trebuia sa le am eu în urma bataii, s-au dus pe bietul copil nevinovat, prin durerea copilului ce trebuia s-o simt eu, i s-a produs o mai mare durere celui care m-a batut. Nu ma bucur de raul altuia, dar preamaresc pe Sfânta Treime, care face minuni preaslavite cu oameni mici, slabi si pacatosi ca mine.
Acest fapt mi-a întarit credinta mai mult în descoperea Mila Cereasca, iar Maicii Prea Curate nu-I gaseam si nici azi nu-i gasesc cuvinte potrivite pentru a O preamari, pentru toata grija si ocrotirea Sa, de Mama scumpa, de Mama dulce, de Mama dumnezeiasca. În acest fapt am vazut ca toate ce cere Maica Domnului de la iubitul Ei Fiu, Iisus Hristos, dobândeste. Mijlocirile Ei eu nemarginita putere asupra vietii noastre. O scurta rugaciune spusa din evlavie e primita de Dânsa, ca un preascump dar. Cea mai mica fapta de evlavie, facuta în cinstea ei valoreaza mai mult decât cinstea data tuturor sfintilor. Cinstea ce-o dam Maicii Domnului înveseleste pe toti sfintii. Maica Domnului scoate zilnic mai multe suflete din iad. Cu cât soarele este mai mare decât o stea, cu atât întrece cu mila Maica Domnului pe ceilalti sfinti.

Asa-i cum am spus: nu se pot gasi cuvinte îndeajuns pentru a o proslavi pe Maica Preacurata. Sa-I aducem laude ca-i curata !? Nu puteam, ca-I însasi curatia întruchipata. Sa-i zicem ca-i miloasa ? Iar nu-i de ajuns, ca în faptura Ei este toata mila întruchipata si este nedespartita de dreptatea dumnezeiasca pentru a o muia. Sa zicem ca-I frumoasa ? Iar nu-i gasit cuvântul, ca-I frumusete întruchipata, Mama preaiubita a dulcelui Iisus si a noastra, a tuturora. Ah! numai cât ne gândim la toate cu câte este împodobita Stapâna noastra, am vrea într-o clipa sa zburam din catusele acestei vieti si sa mergem în vesnicie, sa ne bucuram de vederea Ei preaminunata, a Prea Sfintei Treimi si a tuturor sfintilor care au avut trupuri ca noi, dar prin credinta si dragoste de Cer, au ajuns în acel Cer al fericirii pe care l-au daruit, necrutându-si viata aceasta care-i ca un fum si ca un vis frumos sau mai putin frumos, sau chiar urât câteodata. Zic: daca aceasta viata o calatorim cu dorul dupa Cer, sa fim siguri ca-l vom câstiga în dar! Ce minune!
O, Maica Prea Curata, pe mine care, cândva eram aruncata si umilita de toti, acum, prin mila Ta, m-ai învrednicit sa stau în preajma Ta, a scumpului Iisus, dulcele Tau Fiu si Dumnezeul nostru si a Sfintilor Tai iubiti! Vad, Stapâna, ca nimic vrednic nu am si nici nu gasesc cu mintea mea slaba si neputincioasa a-Ti aduce cuvinte de lauda si multumire, fa-ma Tu, Te rog, a Te iubi cu tot focul inimii mele si a-mi da chiar si viata, de se poate, pentru iubitul Tau Fiu si Mântuitorul nostru scump, Iisus Hristos. Atâta îti cer si cred ca îmi vei da, de stii, ca mi-i de folos pentru a câstiga Cerul, eu si obstea mea scumpa, pe care Tu mi-ai dat-o pentru a Te proslavi pe Tine si pe Sfânta Treime, cu toti Sfintii.

BUNII MEI OCROTITORI

Vreau sa arat ca din cei trei frati credinciosi din comuna Pechea care m-au însotit spre comuna Vlad Tepes, fratele Ilie Badiu, si fratele Iordache Grigoras m-au însotit peste tot, timp de doi ani, cât am mers prin lume, atunci când nu puteau sa mearga unul din parintii care ma cresteau, caci nicioadata nu ma laasau sa merg singura. Deci, pâna al urma, acesti doi frati, desi înaintati în vârsta, au îmbratisat viata monahiceasca. Fratele Ilie Badiu a ramas monah, fiind prea batrân si ducând viata schivniceasca, iar fratele Iordache Grigoras este ieromonah (preot calugar). Amândoi au metanie, adica au fost calugariti la Sfânta Manastire Bogdana, judetul Bacau. Primul a primit numele de Varnava, iar al doilea de Isidor.

ALTA CURSA ÎNTINSA

În primavara anului 1938, pe când ma gaseam la sapat de vie, vad ca se opreste în dreptul viei noastre. Era masina prefectului de Tecuci cu cineva de la primaria noastra si ma cheama sa merg acolo, ca are sa-mi spuna ceva domnul prefect. Las lucrul si plec la primarie cu masina.
Ajunsa la primarie, începe prefectul sa-mi spuna ca el nu are copii si ca s-a vorbit cu sotia lui sa ma ia sa ma creasca ei, dându-ma si la scoala, ca a auzit ca îmi placea mult cartea. Si zicea el:
- De abia nu mai faci si atâta tulburare în satul tau cu vedeniile ce le-ai avut.
Eu m-am învoit cu gândul si-mi ziceam în sinea mea: are dreptate. Ca voi suferi eu ce voi suferi, dar scapa lumea de mine.
Si-i zic:
- Da-ti-mi voie sa ma duc asaca sa ma rog, sa-mi iau ce mai am si sa spun si parintilor mei, ca nu pot face acest lucru de capul meu.
Când am ajuns acasa, venisera de la vie si ai mei si le spun propunerea prefectului.. Dânsii îmi zic sa fac ce vreau. Intru sa ma rog în camera mea si am simtit un vânt usor care m-a trântit la pamânt, lasându-ma fara puteri. Încercând sa ma scol, am vazut ca nu pot sa ma tin pe picioare; le simteam moi ca o cârpa si ma muiasem tare. Vazând mama ca nu ies din camera, a venit sa ma vada si asa m-a ridicat în pat. Am stat doua zile în pat, fara sa ma pot purta pe picioarele mele. Nu aveam dureri deloc, dar simteam o slabiciune grozava în tot corpul si nu puteam sa fiu treaza. As fi dormit într-una. Dupa daua zile, m-am dat jos din pat si am mers la biserica, însotita de nepoata mea, Didina Ivan, azi maica Heruvima, ca în aceasta zi era vineri si se facea Sf. Maslu. Prefectul judetului auzind cele întâmplate, a fagaduitca nu va mai încerca nimic. Eu cred ca dânsul nu cu gând rau afacut acest lucru.

STRIGA VICLEANUL

Vazând necredinciosii ca cu nimic nu ma pot face disparuta din comuna, ce s-au gândit? Sa spuie ca din pricina mea nu ploua. Si când ma vedeau ca merg la Sfânta Cruce sau la Biserica, strigau dupa mine ca turbati:
- Înselatoareo! Ratacito! Vrajitoareo! Si multe alte câte le aveau la gura. Eu ma uitam la ei si-mi venea sa râd, dar îmi era mila ca-si puneau jar pe capul lor. Si totusi, eram fericita când strigau asa, dar m-ar fi fericit unul singur în fata. Nu stiu de ce te doare mai mult când te fericeste cineva, decât atunci când te huiduieste. Eu am trait aceste clipe. Când te fericeste, te vezi asa de mic si-ti vine sa plângi.

S-O ARDEM ÎN FOC

Într-o dimineata vine la noi acasa un cioban trimis de proprietarul Gheorghe Iade cu un bilete, în care-mi zicea sa nu mai ies din casa ca unii din consatenii mei au mers la ei si au cerut sa le vânda lemne uscate si vor sa faca un foc mare în mijlocul satului, sa arda o vrajitoare din a carei pricina nu le ploua. Si întrebând proprietarul cine-i vrajitoarea, ei au spus de mine. Auzind proprietarul aceste urzeli spurcate, nu numai ca nu le-a vândut lemne, dar, zicea el, ca i-ar fi dojenit, aratându-le ca fac fapte pagânesti.
Nu m-am înfricosat de acest lucru, ci ma rugam la Maicuta Domnului sa ma învete ce sa fac, sa pot scuti de la pacat pe cei ce nu au loc de mine în sat, caci nici închisa în casa nu puteam sta.

CE-MI VINE ÎN MINTE

Vazând ca fac atâta neliniste în sat, m-am gândit sa-mi tai parul, sa ma îmbrac barbateste si sa merg la o manastire de calugari pentru a nu fi cunoscuta. În vremea aceea, ma duceam la Sfânta Mânastire Adam din Tutova, însotita de alte surori, nu ca sa stam ci doar sa vedem si noi cum este într-o manastire de maici. Gândul nostru era pentru a ne închina viata Domnului, între zidurile unei mânastiri, dar asteptam ceva, adica timpul hotarât de Sus. Când am plecat spre aceasta sfânta mânastire, am rugat pe cele ce ma însoteau sa nu spuie la nimeni nimic despre mine si asa am si facut. Dar când eram la Sfânta Biserica la Liturghie, o crestina se repede la mine si ma ia de brat, zicându-mi pe nume si întrebându-ma ce fac. Eu am rugat-o sa nu spuie la nimeni nimic de nime. Dar ea de bucurie ca m-a vazut, n-a putut sa tie si a spus maicilor toate câte stia de mine si asa mi-au aprins focul în cap, caci maicile credeau ca m-am dus sa ramân la ele. Parca vad cum m-au dat afara din curtea Sfintei Manastiri, maica Stareta a si chemat jandarmul, zicând ca sa ma duca din post în post, pâna acasa, sau mai bine, sa ma puie la zid si sa ma împuste, ca eu vreau sa le stric rânduielile lor cu vedeniile mele. O întrebam pe maica stareta ce-a auzit din gura mea, de zice ca le stric rânduielile, fiindca nu am vorbit nimic cu nimeni. Dânsa îmi zice:
- De ce noi nu vedem pe Maica Domnului ca suntem maici si tu ai vazut-o? Pleaca! Du-te de la noi!
Si asa am parasit sfânta manastire fara sa ma mai pot închina o data la Maica Domnului - facatoarea de minuni. Jandarmul era tare nelamurit si nu stia ce sa faca cu noi. Îintr-o clipa s-a adunat tot satul si ruga lumea pe primarul comunei si pe jandarm sa-mi dea voie sa le vorbesc lor ceea ce am vrut sa le spun maicilor. Eu le spuneam ca am venit sa ma închin la Sfânta Icoana a Maicii Domnului, facatoare de minuni si nu sa le vorbesc. Dar pentru a nu se

crede ca am venit cu alt gând, stiu ca m-am suit pe un scaun si am spus la toti cei adunati ca Bunul Dumnezeu vrea sa fim buni, ca mireni, chiar si cei ce traiesc prin mânastiri ca altfel nu vedem Cerul, ci iadul. Dupa ce am aratat toate câte trebuie sa le împlinim si cum ne vrea Maica Prea Curata, aud ca zice jandarmul:
- Pentru aceste cuvinte ce ni le-a spus aceasta fata, s-o pun la zid s-o împusc? Ce ziceti, oameni buni si dumneavoastra maicilor, caci asa mi s-a spus de maica stareta ca trebuie împuscata la zid ca strica rânduielile mânastirii? Toti au lasat capul în jos si mirenii si maicile si au plecat catre casele lor, iar noi am ramas singuri. Numai o singura maica ne-a condus până la iesirea din sat, caci jandarmul ne-a liberat cu pace.
Aceasta teama de a nu mai razvrati pe maici de prin mânastiri m-a dus cu gândul sa ma îmbrac barbateste si sa merg într-o mânastire de calugari, fara sa fiu cunoscuta. Dar când eram gata cu hainele ce mi le probasem si vroiam sa-mi tai parul, am vazut ca am gauri în urechi, caci mama mea când am fost mica mi le facuse pentru cercei si acest lucru m-a oprit, caci despre celelalte nu aveam grija, ca aveam la îndemâna postul si privegherea, care m-ar fi facut sa pot duce viata acolo unde se zice, ca nu s-ar putea. Dar toate le hotaraste Cel de Sus...
Învrajbirea maicilor de la sfânta mânastire Adam a fost rânduita de Dumnezeu, caci daca dânsele ma primeau cu bucurie, desigur as fi ramas acolo. Iubirea mamei mele de a-mi pune cercei în urechi iar a fost ca o porunca sa nu plec unde ma hotarâsem.
Am vazut ca toate le orânduieste Cel Atotputernic pentru binele nostru, chiar si când ti se pare ca întâmpini un necaz. Acel necaz are în sine un rost de proslavire Lui Dumnezeu - si bine-i sa te lasi în voia Lui.
Am hotarât în fata Sfintei Icoane a Maicii Domnului ca nu voi mai asculta gândul care ma va îndemna sa scap de vreun necaz, ca Bunul Dumnezeu are mai multa grija decât as avea eu si stie si cunoaste El puterile mele si niciodata cred, nu-mi va da sa duc ceva mai mult decât pot duce eu.

DOMNUL ÎNCREDINTEAZA PE AI MEI

Spre marea mea bucurie, aud pe mama Maria zicându-mi într-o seara pe când ma întorsesem de la Sfânta Mânastire Dalhauti:
- Stii ceva, Lico?
I-am raspuns:
- Ce sa stiu, mama?

- În zilele acestea cât ai fost tu plecata, mosu-tau Ionica a fost la plug pe Gurgueta, unde ai avut tu vedenii. Si se silea sa termine sa vie acasa. Deodata vede un patrat de lumina care a venit dinspre rasarit si s-a asezat cam acolo unde ai spus tu ca ai avut vedenie. Caii s-au speriat si au fugit tocmai acasa cu grapa dupa ei, cum erau înhamati. Eu când am vazut caii în felul acesta am crezut ca s-a întâmplat vreo mare nenorocire si nu stiam ce sa fac.
Apare si Ionica, schimbat la fata si întraba de cai. Eu i-am spus ca sunt în grajd si sa-mi spuna si mie de ce au fugit de la plug. El mi-a spus ca a vazut acel patrat de lumina si cum s-a mistuit acea lumina în pamânt si cum s-au speriat caii.
- Mama Marie, dar mos Ionica nu s-a speriat?
- Cum sa nu! Era schimbat si este si astazi si zice ca niciodata n-o sa te mai ocarasca, ca a vazut ca tot ce ai spus tu a fost de la Dumnezeu... Dar ce sa vezi? N-a mai înjurat deloc de atunci. Ah, de-ar mai vedea o data macar lumina!
- Slava Domnului sa mi-a ridicat ocara si numai pacatuiesc cei din casa. Mama, eu vad si în acest semn mila Maicii Domnului cu noi pacatosii...
- Asa-i, Lico... Si cum ai petrecut tu saptamâna asta la mânastirea Dalhauti?
- Cum sa petrec? Bine! Unde poti sa fii mai multumit ca acolo unde se lauda Dumnezeu si Maica Prea Curata?
- Dar cum se lauda?
- În cântari, în cetirea sfintelor carti si chiar în lucru.
- În lucru? Cum se poate asta?
- Da, se poate foarte bine, daca ceea ce lucrezi tu faci ca pentru Dumnezeu si pentru folosul altuia, nu pentru tine.
- A! Asa-i!
- Dar eu sa-ti spui matale ceva, ca stiu ca tot ai sa auzi, numai sa nu-ti pierzi credinta: si calugarii tot oameni sunt si de ei se tin mai mult diavolii decât de noi, ca ei se roaga mai mult lui Dumnezeu si acest lucru îl supara pe cel rau si din aceasta pricina sunt si ei ispititi.
- Ei! Trebuie ca ai mai patit ceva ?!
- Uite ce: daca îmi fagaduiesti, eu îti spun, iar de te aprinzi de mânie voi tacea.
- Nu, nu le zic nimic.
- Sa vezi matale: cum au aflat de mine, m-au chemat zicându-mi ca sunt îndracita si sa-mi fac Sfântul Maslu. Eu nu m-am suparat deloc si am rugat sa-mi faca, numai ca eu nu am bani sa le platesc Maslul, dovada ca am venit pe jos. Când au auzit ca nu o sa le platesc Maslul, nu mi-au mai facut, dar m-au întrebat ce rugaciune vreau sa-mi faca, sa scap de satana, care mi se arata. Eu i-am rugat sa ma spovedeasca si ei s-au bucurat ca nu era ceva prea greu si acest lucru mi-l facea un singur preot.
- Dar Maslul câti vroiau sa-ti faca?

- Sapte preoti si trebuiau platiti...
- Dar cine te-a spus pe tine la ei?
- Sa vezi matale, mama. Într-o dimineata când se facea utrenia, a cazut un parinte jos si facea tare rau din mâini, din picioare si spumega. Acest parinte striga cât putea în boala lui asa: "Dati pe Lica afara din biserica, ca-i îndracita!" Eu, când am auzit ca-i vorba de mine, m-am îngrozit, ca acest parinte nu ma stia pe mine, caci nu vorbisem cu sfintia lui deloc.
Am început sa fac la metanii la icoana Maicii Domnului facatoare de minuni, si m-am linistit. Toti parintii au venit spre noi, fetele, caci am fost vreo cinci fete si ne întreaba: "Cine se numeste Lica sa iasa din biserica!"
- Stai! Dar unde se dusese fratele Badiu si Iordache? Nu erau si ei cu voi?
- Nu. Ei se dusesera în padure sa se roage singuri, ca toata saptamâna ajunasera.
- Ce spui tu?
- Da.
- Si tu cu cine zici ca erai?
- Cu cele cinci surori.
- Ei si?
- Sa vezi!... Eu le spun ca ma numesc Lica si ma minunez cum m-a pomenit acest parinte în boala lui, ca niciodata n-a vorbit cu mine. Dansii îmi ziceau:"Diavolul care îl munceste pe el te-a descoperit". Iartati-ma, parintilor, pe mine pacatoasa, le zic eu, dar daca-i vorba ca diavolul îl munceste pe acest parinte, nu ma dati afara din casa lui Dumnezeu si a Maicii Domnului. Bine, îmi zice unul mai mare, cred ca era staretul, ca-i sarutau mâna toti, sa stai în tinda! Si fericita ca sunt macar în tinda bisericii, asteptam sa iasa acel parinte din biserica si sa-l întreb de unde ma cunoaste si la iesire asa am si facut. L-am întrebat si el mi-a zis ca nu ma cunoaste, ca nu m-a vazut niciodata si ca el nu stie nimic de mine. Eu îi zic:
"- Dar de ce ai strigat sa ies din biserica?".
El mi-a spus ca n-a strigat si ca nu stie nimic. Un alt parinte slab, cu numele Nazarie ma ia deoparte si-mi zice:" Te jur cu numele lui Dumnezeu, spune-mi cu ce-l arzi tu pe satana, de a strigat asupra ta?". Eu l-am rugat sa ma ierte ca nu stiu sa am ceva bun decât ca ceea ce a lucrat Domnul cu nevrednica de mine, a facut din mila si am spus chemarea ce mi-a facut-o Cerul. El s-a închinat si a plecat la chilie.
- Ce vorbesti tu, Lico? mare ti-i minunea, Doamne, ce multe ai sa mai auzi în lumea asta!
- Si stai, ca vine ceva frumos!
- Ei?
- Joi, dupa ce s-a terminat Sfânta Liturghie, am plecat cu totii spre casa. Când am ajuns la podul de peste Siret, un jandarm nu ne-a lasat sa trecem pe pod,

zicându-ne ca daca suntem sfinte, sa trecem pe apa ca pe uscat. Eu, care-s din fire vesela am început sa cânt si sa merg pe malul apei, zicând ca, totusi, o sa trecem pe apa ca pe uscat. Deodata vine o luntre cu un luntras care striga la noi unde mergem, ca podul este în urma noastra. Noi îi spunem cele zise de jandarm, dar el ne sfatuie sa mergem la un mal unde se poate coborâ si sa ne suim în luntrea lui pentru a ne putea trece si asa sa-i aratam ca am trecut si fara podul lui.
Dupa toate aceste încercari, m-am hotarât sa nu mai plec nicaieri, decât când voi primi porunca.

ÎN CHILIUTA MEA DE LA SAT

Veneau la mine surori care ma cunosteau, din comunele Pechea, Slobozia Conache (jud.Covurlui), Namoloasa (jud. Putna), Risipiti (jud. R. Sarat), Braila, Gurguieti, Gemeni (jud. Braila) si Barcea (jud. Tecuci).
Ne strângeam si cântam cântece religioase si câte una citea din Noul Testament, iar la despartire era un chin. Toate plângeau si ma luau de gât zicându-mi ca nu pot sa stea fara mine. Plângeau cu toatele si stiau ca în mai multe rânduri ne puneam în genunchi în chiliuta mea de rugaciune si rugam pe Maica Prea Curata sa faca cum o sti si sa ne adune pe toate la un loc. Caci toate aceste surori care veneau la mine nicaieri nu se simteau mai bine, ba, de la o vreme, chiar nici în sânul "Oastei Domnului", caci toate aveau gândul mânastirii. Unii din adunarea "Oastea Domnului" ne spuneau ca nu-i de la Dumnezeu sa parasim lumea si sa ne închidem în mânastiri, ziceau ei, cu ce folosim noi pe aproapele nostru daca fugim de ei. Poate aveau dreptate, caci nu stiau dulceata singuratatii, cum nici noi nu stiam dar o doream cu dor sfânt si nerabdator. Prin mânastiri nu erau bietele surori primite, ca iubeau pe zapacita de mine. Asa ca aveau tot dreptul sa plânga la despartire. Le mângâiam citindu-le din psaltire urmatoarele cuvinte din catisma a cincea: "Mântuieste-ne pe noi Doamne Dumnezeul nostru si ne aduna din necazuri ca sa ne marturisim numelui Tau celui sfânt, ca sa ne falim într-u lauda Ta".
Si asa puteam sa le îndrept pasii spre casele parintesti, întarite în credinta ca Cel Atotputernic ne va purta de grija si ne va pregati si noua loc unde sa-L preamari.
Dar lacrimile acestor fete care urau desetaciunile acestor lumi trecatoare ardeau pe satana, care a început sa ma chinuie pe mine cu alte nascociri de-ale lui venind noaptea în chilia mea, în care ma rugam si, facându-mi tot felul de nazdravanii crezând ca o sa ma sperie. Sa vedeti: mai întâi a început sa ma strige pe nume, în timpul când îmi faceam si eu sfânta rugaciune, prefacându-

se cu vocea celor din casa noastra, venea cu vocea mamei, chemându-ma sa fac ceva treburi ce stiam ca le facusem, când cu a lui tata, chemându-ma sa dau de mâncare la vite si eu îi raspundeam ca vitelele sunt rostuite si ca eu sunt la rugaciune, când cu vocea lui tetea. Dupa terminam, rugaciunea, mergeam sa le cer iertare ca n-am iesit când m-au strigat. Ei ziceau ca nu m-au chemat. Eram tare nedumerita si-mi ziceam: ce-i cu strigatele astea? Si m-am hotarât ca atunci când ma va striga, sa nu-i raspund deloc, sa vad ce-o sa faca. Dar, se vede ca nu stie ce gândeste omul ca venea si în serile urmatoare si ma striga sa ies la diferite treburi afara. Eu nu-i raspundeam deloc. El începea sa strige si mai tare si daca vedea ca nu vreau sa raspund, începea sa ma ocarasca cum era mai urât. Îi ziceam ca ai mei nu zic cuvintele pe care le zici tu . Asadar, piei, satano, arde-te-ar Sfânta Cruce! Si înfuriindu-se, îmi scotea usa din balamale, mi-o arucaîn curte si intra si-mi stingea lampa cu o suflare asa de tare ca te luau toti fiorii când oauzeai, fara sa vezi ceva. Pe urma, îmi lua covotrasele de pe jos si mi le arunca prin curte. Râdeam si-i ziceam: "Scutura-le bine, blestematule!
Si asa m-a chinuit vreo doua luni. Nu ma lasa noaptea sa dorm deloc. Într-una ma striga sa ma scol la rugaciune. Ajunsesem sa-i spun:"Nu vreau sa ma rog când vrei tu, de-ai si muri!". Apoi, venea si-mi tragea învelitoarea de pe mine, fara sa vad pe cineva. N-am mai putut suferi si am plecat lasfântul schit Sihastru din judetul Tecuci, cu fratele Badiu, fratele Iordache, sora Tinca Vlad si alte surori. Ajunseram la schit, parintele staret Clement Cucu ne-a dat o chilie, mie una cu surorile Tinca Vlad din Tudor Vladimirescu, Niculita Susanu si sora Catinca din Bucesti. Seara cum ne-am asezat la rugaciune, a venit iar ispititorul si ne-a purtat prin chilie cosul în care aveam pâinea si servetelele de sters pe obraz. Surorile, când au vazut cum se plimba cosul prin chilie, s-au speriat si s-au urcat în pat, strigând la mine:
- Ce-i asta, sora Lico?
Eu nu puteam sa ma tin de râs si-i ziceam: "Si aici ai venit înrautatitule?". Un parinte ne-a auzit cum ne certam cu strainul nepoftit si vine la noi sa vada ce-i. În timpul acesta, ispititorul ne arucase pâinea din cos si ne scutura servetelele de zor. Surorile înlemnisera în pat, vazând fluturarea servetelelor prin aer, fara sa vada pe cel ce le purta.
Intrând parintele, vede cosul în mijlocul chiliei, pâinea aruncata într-o parte, iar noi cocotate în vârful patului cu ochii atintiti sa vedem ce mai are de gând sa faca. Îi spunem parintelui toata întâmplarea, iar el ne sfatuie sa facem Paraclise Maicii Domnului si, când o sa vedem ca vine, sa zicem rugaciunea "Nascatoare de Dumnezeu bucura-te" si celelalte. Si cu acestea ne-a dat pace îmbatrânitul în rele. Am vazut ca nu e îngaduit sa faca ceva rau cuiva mai mult decât poate duce cel încercat de el. Numai sa nu-ti fie frica deloc de el, ca-i tare neputincios si chiar prost, caci cu toate relele pe care le arunca el, cu

îngaduinta Milei Ceresti, el pierde, iar noi câstigam, numai daca nu ne îndulcim cu cele ale lui si nu-i primim sfaturile. Deci, trebuie sa fim treji mereu tot timpul cu inima si sa ne rugam lui Iisus, lumina si bucuria noastra. Eu pe satana cel mare, cu toti ucenicii lui, fii ai întunericului, asa-i cred ca sunt: legati ca niste câini care au o lungime de lant. Ei latra vesnic cu tot felul de latraturi si se arunca si ei cât pot din lantul în care se gasesc. Daca pot sa apuce pe cineva în ghearele lor, încep sa le dea diferite gustari care, deodata, par dulci, dar pe urma sunt ca fierea de amare. Dar când omul merge ca un orb cu a lui voie în negrele si murdarele brate ale acestui dusman al neamului omenesc, atunci e cam greu. Si, totusi, scapa daca se gaseste cineva care sa-i arate minunata si dumnezeiasca baie a vesnicului Siluam vindecator sub epitraful duhovnicului, oricare ar fi el si oricum ar fi el de drept sau de pacatos, caci darul de vindecare sufleteasca si chiar trupesca este acelasi, ca de sub dumnezeiescul Omofor al lui Iisus Hristos, caci însusi Duhul Sfânt lucreaza la dezlegarea din lanturile satanei si iertarea pacatelor. O alta baie pentru pamânt, pentru suflet, afara de baia Duhului Sfânt de sub epitrafir, nu exista. Si cine nu apuca sa treaca prin aceasta baie, spalându-se de toate murdariile satanei eu, nevrednica si pacatoasa, le spun în numele lui Iisus cel rastignit pe Sfânta Cruce ca de-ai vietui ca sfintii nuvor vedea Cerul. Caci spune psalmistul: "De-ar fi viata noastra de o zi si totusi e plina de pacate." Cel rau este neobosit în rautati. Iar dupa aceasta baie, primeste margaritarul cel scump. Pe Iisus Euharistic, cel ce se jertfeste pe Sfânta Masa a sfintelor Altare din bisericile noastre dreptmaritoare, prin savârsirea Sfintei Liturghii. Cine nu-i îndragostit de Sfânta Liturghie nu cunoaste pe Iisus Hristos Euharistic si de-ar vorbi despre Iisus chiar în limbi îngeresti îl încredintez ca nu-l va vedea niciodata. Nu-i destul sa vorbesti despre Iisus, daca nu te hranesti cu Iisus. Respiratia noastra s-o scoatem cu dulcele nume al lui Iisus. Bucuriile noastre sa nu fie altele decât gândul ca ne întâlnim cu Iisus prin Sfânta Liturghie si ca ne unim cu El pein dumnezeiasca pâine si dumnezeiescul vin din Sfântul Potir. Sa ajungem sa numai putem trai fara Iisus Euharistic. Ah! Ce nume dulce are darul sa te faca fericit, de parca ai vrea, în clipa aceea sa zbori în cer.

- O, Iisuse, Iisuse, dar nu toate zilele sunt ca atare. Petrec zile în care ma rusinez de mine însumi. Ah, de câte ori am ascultat de lingusirile lumii si ale satanei si tu, prea bunule, iarasi m-ai primit. De câte ori m-au chinuit sa pot sta în preajma iubirii Tale, Iisuse, si am vazut ca Tun ai fost gata sa-mi dai mâna. Iisuse, al meu dor, picura un strop de sânge din ranele Tale si în inima Ta ca sa Te pot iubi mai mult. Iisus ne spune la toti: "Aceasta picatura pe care o cereti, o gasiti în sfântul Potir din biserica Mea, caci în dar v-o dau, nu prin meritele voastre"! Ce bun e Domnul! Si cred ca nu gresesc spunând ca -i bun, caci este însasi bunatatea întruchipata. De te-ai gasi în cel mai mare întuneric,

Tu esti fericit, ca ai lumina cu Tine: pe Iisus. De-ar striga tot iadul si toata lumea acesta asupra ta tot felul de hule, tu esti fericit ca ai pacea cu tine, pe Iisus. Deci, cine vreasa fie fericit chiar în lumea aceasta, sa traiasca si sa se hraneasca cu Iisus. Iar cel rau nu va avea putere sa te stinga cu otravitoarele lui gheare de mai schiopatezi pe drumul lui Iisus.

LA CEI MARI AI TARII

Îmi aduc aminte de acea vara a anului 1938, când am plecat la Bucuresti, nu ca sa vad un oras frumos, ci ca sa arat celor mari ai tarii voia lui Dumnezeu, primita prin porunca de Sus.
Întorcându-ma de la Bucuresti, sora mea Ghinita cu care am crescut, ma astepta cu mare nerabdare sa-i spun ce am vazut eu si cum e lumea pe acolo.
- Ia spune, tu, Lico cum ai mers la Bucuresti si cum e lumea pe acolo, mai credinciosa ca la noi ?
- Sa vezi tu , Ghinito, peste tot acelasi lucru...
- Adica cum ?
- Cum sa fie?! Lume de toata mâna, si credincioasa si necredincioasa!... Dar cei mari ai tarii cum sunt?!
- Îi stie bunul Dumnezeu cum sunt, ca n-am fost primita de nimeni din cei mari!
- Dar la cine ai fi voit tu sa mergi?
- La Parintele cel mare al bisericii caruia i se mai zice si Patriarh, caci decât dânsul eu nu înteleg altul mai mare, chiar nici pe rege nu-l vad mai mare decât dânsul.
- Si cum ? Ai fost si nu te-a primit?
- Nu.
- Dar cum îl cheama pe Parintele Patriarh?
- Miron Cristea, Patriarhul Bisericii noastre crestine Ortodoxe Românesti.
- N-ai stiut pe unde sa intri?
- Dar nu m-am dus singura. Am mers cu domnul colonel Coman Ionescu din Tecuci si cu un parinte care avea un brâu rosu si-i zicea ca-i Prea Sfintit. Era mâna dreapta a Parintelui Patriarh si se numea Prea Sfintitul Irineu Mihailscu. Acesta m-a ascultat cu multa rabdare si m-a însotit la Parintele Patriarh. Tot dânsul a intrat sa vada de ma primeste si a iesit dându-mi acest medalion de aur cu Sfânta Treime pe el si mi-a zis asa: "Înalt Prea Sfintitul nu poate sa va primeasca, fiind ocupat. Va trimite înalte binecuvântari, dându-va, totodata, încuviintarea sa mergeti mâine, fiind sfânta Duminica a Pogorârii Sfântului Duh, dupa Sfânta Liturghie, în parcul Carol, la arenele romane, caci acolo este adunarea societatii "Miron Cristea", o adunare de lume

credincioasa, care cânta cântari religioasesi unde se tin predici din Scriptura. Acolo va veni si Prea Sfintitul Pocitan, vicarul Patriarhiei, trimis de înaltul Patriarh, care-i va spune cele auzite. Daca vrei sa vorbesti acolo toate câte ai sa le spui Înaltului, iar Prea Sfintitul Pocitan le va aduce la cunostinta Patriarhului. Si ne-am despartit sarutându-i mâna. A doua zi am mers la Sfânta Liturghie de la Patriarhie.
- Si cum era acolo, tot ca la biserica noastra?
- Da, aceeasi slujba, decât facuta cu mai multi preoti cu diaconi si cu un Prea Sfintit. Si mai avea un cor strasnic de frumos!
- Sa vezi Ghinito! Când ne-am despartit de Preasfintitul Irineu asa eram de amarâta, ca i-am spus domnului colonel Coman sa intram într-o biserica; îmi venea sa plâng pe strada, ca trecea lume ca furnicarul. Si mergând, am gasit o biserica deschisa, unde se facea Sfânta Slujba. Eu m-am racorit putin la icoana Maicii Domnului, ca simteam ca ma înec cu ceva. La sfârsitul Sfintei Liturghii, m-au înconjurat mai multe doamne, iar una dintre ele s-a interesat cu cine sunt venita, ca sa-l roage sa ma lase la dânsa. Pe aceasta doamna o chema Victoria, iar pe sotul ei, Gheorghe Cazacu. Copii nu au, cresc o nepoata de-a domnului Cazacu, care o cheamma Maricica. E un copil bun. La aceasta familie am stat tot timpul si cu masa si cu dormitul. Iar dânsa m-a însotit tot timpul pe unde am mers...
Si, cum îti spusei, duminica dupa slijba Liturghiei, am mers însotita de domnul Coman Ionescu si de familia Cazacu la adunarea societatii "Miron Cristea". Acolo era asa de multa lume, cum n-am vazut niciodata. Vad ca vine Prea Sfintitul Pocitan cu un Episcop care se zicea ca-i dintr-o tara straina. Eu eram aproape pierduta prin lumea aceea, care statea pe banci, una mai sus ca alta în forma de trepte.
În mijloc era o masa care avea un aparat pe trei picioare care facea sa se auda cuvântul la mari departari.
- Ce spui tu, Lico?
- Si stai sa vezi... Pesemne ca Prea Sfintitul Pocitan, pe care eu nu-l cunosteam si nici dânsul nu ma cunostea, a întreba pe parintele care conducea aceasta adunare, dar nici acest parinte nu ma stia si deodata, îmi aud numele.
- Cum? Te-a strigat fara sa te stie?
- Da, ca eu, dupa cum îti spusei cred ca l-a întrebat pe Prea Sfintitul acela trimis de Parintele Patriarh.
- Si cum te-a strigat?
- Deodata aud asa:"Rog pe sora Vasilica Gurau din comuna Tudor Vladimirescu Tecuciului, de este aici, sa pofteasca la aceasta masa!" Eu, când am auzit, m-am dus. Sfintia Sa m-a dus la cei doi Prea Sfintiti, iar eu i-am sarutat mâna. Cel care zicea ca-i strain nu vorbea ca noi ci o vorba neînteleasa de nimeni. Preasfintitul nostru îmi zicea:

- Vrei sa ne spui si noua ceea ce ai fi dorit sa-i spui Înaltului Patriarh?
Eu îi raspund ca da, si mi-a zis sa merg sa ma aseze Parintele Teofil Ionescu, care conducea acea adunare, la masa din mijloc si sa vorbesc ce stiu. Când m-am vazut la masa din mijloc, ma gândeam cum sa vorbesc ca sa auda toata lumea, ca era multa lume si pe distanta marisoara. Dar un frate care se ocupa cu aparatul acela din fata mesei, mi-a zis:
- Sa nu începi pâna nu îti spun eu!
El se necajea sa lase în dreptul gurii mele aparatul acela, care era ca o goarna. Eu am început sa tremur si parca nu mai stiam nimic sa vorbesc. Asa eram de goala sufleteste, de parca nu se întâmplase niciodata nimic cu mine. Când am vazut asa, am început sa ma rog Maicii Domnului si dulcelui Iisus, sa-mi vina în ajutor si sa-mi dea ce sa vorbesc din cele aratate mie, mult nevrednica. Atunci am vazut ca toate ale noastre sunt în mâna lui Dumnezeu si daca El vrea, îti da. Adica si minte si grai si curaj. Vreau sa-ti marturisesc un pacat al meu.
- Ei, ia spune!
- Când m-am vazut la acea masa si atâta lume ce avea sa ma asculte, am zis în gândul meu: "Unde-s cei care strigau dupa mine tot felul? Sa ma vada acum si sa moara de ciuda!"... Si pe loc, cum îti spusei, am ramas goala sufleteste, si nu mai stiam nimic sa vorbesc din cele petrecute cu mine. Mi-am dat seama de îndata ca am gresit si m-am rugat Domnului si Maicii Milei, pentru a ma ierta. Cum mi-am terminat rugaciunea începuta în gând, aud ca-mi spune acel frate care aseza aparatul:"E gata!". Eu am simtit atunci o putere nemaiîntâlnita asupra mea si am vorbit pe lânga vedeniile pe care le avusesem si alte lucruri pe care eu pâna atunci nu le-am auzit niciodata. Te rog sa ma crezi ca n-am stiut nimic de mine si nici de cele vorbite, daca nu-mi spunea domnul colonel Coman ca, desi m-a auzit vorbind, parca, zicea dânsul, ca n-am vorbit eu. Dupa ce am vorbit, am mers si am sarutat mâna celor doi Preasfintiti, iar Preasfintitul cel strain mi-a dat sirul acesta de boabe, zicându-mi Preasfintitul nostru ca sunt metanii de la Ierusalim... Seara am venit din nou la doamna Victoria Cazacu.
- Ai mai mers pe undeva?
- Am mers pe la câteva biserici.
- Ei! Nu zic de biserici...
- Dar de cine zici?
- De cei mari la care ai fost trimisa...
- Ce sa ma mai duc?! Daca nu m-a primit cel mare al Bisericii, m-ar fi primit altii?! Nu, nu m-am mai dus la nimeni. Am zis: "Doamne, Tu toate le stii si le vezi! Eu nu am nici-o putere, sunt mica si nebagata în seama." Ei, Ghinita, când e omul fericit si are de toate, pe cele ale lui Dumnezeu le lasa la zile mari. Uita ca Dumnezeu trebuie sa fie cu noi în fiecare clipa. Asa-s oamenii!

Ada-ti aminte de mine, când eram la fratele Petrica în lipsa si necaz, aveam în fata în fiecare clipa pe Maica Prea Curata lânga mine prin chemari si suspinuri si nu se putea spune ca nu eram fericita sufleteste. Iar când am venit la mos Ionica si ma simteam bine, am uitat de binele ce mi-l facuse Maica Domnului si m-am învoit cu tine si am mers la furat. Uitasem totul prin ce trecusem. Asa-i toata lumea, dar Dumnezeu, în marea lui iubire, ne iarta si asteapta întoarcerea noastra la El, prin diferite chemari. Cine stie cu ce fel de chemare va aduce Bunul Dumnezeu aceasta lume la El? Caci eu cred ca asa nu va mai merge mult, ca lumea e nemultumitoare de toate cele trimise din Cer.
- Auzi tu, Lico, se poate sa fie asa?! Mama mi-a spus ieri ca i-a spus parintele Gheorghe, parohul nostru, ca a auzit la radio Sfintiei Sale tot ce-ai vorbit tu la Bucuresti la acea adunare... Crezi?
- Da, cred, ca se zicea ca tot ce se vorbeste la acel aparat se aude si în alte orase sau sate de cei care au radio.
- Mare ti-i minunea, Doamne, la asa distanta sa se auda o vorba spusa de cineva?! Cine a facut acest aparat, Lico?
- Dumnezeu, prin întelepciunea omului...
- Ce multe stie Dumnezeu!...
- Ei, Ghinito, înca nu a descoperit toate omului câte stie Atotputernicul, ca atunci oamenii s-ar fi crezut niste dumnezei. Si asa sunt oameni care nu cred deloc în Dumnezeu, ci numai în mintea lor si vine într-o noapte batrâna moarte si le arata ca trebuie sa se înfatiseze înaintea aceluia pe care ei niciodata nu au voit sa-l cunoasca. Si atunci, ce fac? Ce sa mai faca? Unii trimit dupa preot sa vie sa-i spuie de Dumnezeu, spovedindu-si pacatele, altii mor în îngâmfarea satanei, crezând ca-i vreun vis urât si când colo este adevaratul sfârsit si merg, saracii, în bratele caruia i-au slujit toata viata, lui satana, în chinurile cele grozave. Ah, de ne-ar feri Bunul Dumnezeu pe noi, Lico de asa grozavie!
- Pe noi si pe toata lumea, scumpa mea sora. Caci bucuria noastra numai atunci va fi mare, când ne vom sti neamul din care ne tragem mântuit, iubit de Dumnezeu si de Maica Prea Curata, Fecioara Maria, Mama tuturor necajitilor.

SUNTETI ARESTATI, SPUNE PARINTELE

În vara anului 1938 am fost chemata de preotul Cercel din comuna Risipiti, jud. R. Sarat, caci credinciosii Sfintiei Sale facusera din evlavie o troita si au dorit ca la sfintire sa fiu si eu. Si am plecat pe jos însotita de surorile Cleopatra si Mandica din com. noastra, si de fratii: Badiu Ilie, Iordache Grigoras, si Tache Gradinarul.

La Risipiti am stat numai Duminica, la sfintirea troitei, iar luni dimineata am pornit spre casa. Când am ajuns în com. Vulturul, caci pe aici ne era trecerea, preotul acestei comune ducea un mort la groapa. Cu toate ca eram obosite, am voit sa stam pe loc, ca sa treaca mortul. Vedeam ca se apropie mortul, iar Parintele vine la noi înfuriat si zice:
- Sunteti arestati! Cine-i fata de la Vladimiresti? Eu îi ies înainte si ma aplec sa-i sarut mâna, zicându-i:
- Eu sunt!
Sfintia sa nu-mi da mâna si zice:
- Esti arestata!
Îl întreb:
- Pentru ce motiv sunt arestata?
Sfintia sa îmi repeta:
- În numele legii esti arestata si taci!
Îi raspund:
- Iertati-ma, parinte, eu nu ma stiu cu nimic vinovata si mergeti de îngropati mortul!
Am plecat mai departe pe drumul meu, lasându-l, crezând ca-i ametit de bautura, ca asa parea. Nu stiu cum o fi îngropat pe bietul om, pe care îl ducea la groapa, ca s-a întors repede si a anuntat jandarmii sa vina dupa noi, sa ne aresteze. Noi, daca am vazut ca vin jandarmii cu o caruta dupa noi, am stat pe loc la un crestin cu numele Dobrea, si nu stiu ce s-a zvonit, ca a venit tot satul sa vada ce se întâmpla. Sosind jandarmii la noi, unul din ei întreaba:
- Care-i fata de la Tudor Vladimirescu?
Eu ies si le spun:
- Eu sunt!
Ei îmi spun:
- Sa mearga cu noi la post!
- Bine, merg, dar de ce?
- O sa vedem! Însotitorii mei se vorbeau cum sa nu ma lase singura, dar jandarmii nu-i primeau.
Lumea striga dupa jandarmi:
- Dati drumul fetei! Ce v-a facut? Si se reped niste femei tinere, cine-or fi fost, nu stiu, care ma apuca în brate din mâinile jandarmilor si si le ziceau:
- Criminalilor, ce aveti cu fata?
Atunci jandarmii întind mâinile sa traga, iar lumea venea puhoi peste ei si gata sa se încaiere la bataie. Eu aveam o liniste deplina dar eram ca dupa un somn, nedumerita ce poate fi asta. Am strigat cât am putut, rugând lumea sa fie linistita, ca eu nu ma stiu cu nimic vinovata, si ca n-o sa fie nimic rau. Iar jandarmilor le-am spus, de mergem la post sa ne suim în caruta, ca altfel nu

vom putea trece teferi prin învalmaseala acestei lumi, care, nu stiu de ce se tulburase. Ei au fost bucurosi de îndemnul meu, si mi-au spus asa:
S-a tulburat lumea ca si preotul. Nici noi si nici altii nu stiu de ce te ducem noi pe tine la post.
Suindu-ma în caruta cu sora Mandica si jandarmii, nu era chip sa trecem la sosea, ca lumea se facuse zid de-a curmezisul drumului.
- Eu le spun jandarmilor:
- Dati-mi voie sa cântam ceva, ca atunci o sa putem trece. Si dându-ne voie, am început sa cântam noi, fetele, cântarea:
Mai sfânta mângâiere nu-i
Pe acest pamânt de suferinta,
Pentru crestini, ca sfânta Cruce,
Slavitul semn de biruinta!
Si, dând bici la cai, am trecut glonte printre lume, si asa am ajuns la postul de jandarmi. Doamne! Ce era în inima noastra! Lumea fugea dupa caruta ca iesita din minti. Unii cadeau pe jos, altii treceau peste ei si nici nu mai stiai ce este.
Intrând în post, jandarmii ne întreaba:
- Ce-ati facut Parintelui de ne-a zis sa va arestam imediat, si iata ce zarva s-a mai facut!
Eu le raspund:
- Nu i-am facut nimic, decât priveam cum duce mortul la groapa.
Seful postului ramâne pe gânduri. Acum a ajuns toata lumea la post si striga cât putea ca sa-mi dea drumul. Seful postului îmi zice:
- Ce sa fac la lumea asta, ca a turbat?
Eu îi spun sa cheme pe Parintele si sa-i explice el pricina arestarii mele, si asa o sa se linisteasca. Apar si însotitorii mei la post si întreaba de noi. Dar seful de post striga suparat la un soldat:
- Baga-i în beci pe barbosi, ca asta cauta! Cine i-a chemat aici?
Nu stiu daca i-au bagat sau nu la beci, ca nu puteam sa-i vad, ca noi, fetele, eram în alta camera. Iata, aud pe seful postului ca zice:
- Vine popa Strechie!
Eu îl întreb:
- Cine-i?
- Popa care te-a dat pe mâna noastra! Aha! Mi-l ia poporul la cangi! Asa-ti trebuie, popa, daca nu te-astâmperi! Stati, baieti, nu iesiti nimeni!...
Mie îmi venea sa râd cum bietul Parinte Strechie o patise cu poporul sfintiei sale, caci lumea era necajita zicându-i ca vor hui toate sectele ca Preotul lor a arestat pe fata de la Tudor Vladimirescu.

Bietul Parinte Strechie vine cu parul vâlvoi în post, însotit de primar si de nu mai stiu cine era cu el, care se uitau la mine ca la o fiinta venita din alta lume. Parintele zice sefului de post:
- A! Te-a platit fermecatoarea cu bani grei, de asta nu iesi la mine si ma lasi sa ma sfâsie poporul! Si, aratând cu degetul spre mine, zice:
- Uita-te, domnule primar, asta-i o fermecatoare grozava!
Pe mine m-a bufnit râsul. Seful de post s-a suparat ca l-a insultat Parintele, zicându-i ca l-am platit cu bani si s-a facut aparatorul meu, zi-cându-le:
- Daca aceasta fata ar fi avut bani, ar fi mers cu trenul, nu pe jos, si cum spui ca m-a platit pe mine cu bani? Meriti sa fii arestat dumneata acum, ca m-ai insultat!
Parintele zicea:
- Vedeti, domnilor, dovada ca aceasta-i vrajitoarea, priviti cum a bagat vrajba (în oamneini) între noi!
Eu, nemaiputându-mi tine fierea, îi zic Parintelui:
- Parinte, Parinte, ce faceti sfintia voastra nu-i dupa Dumnezeu, zi-când de mine ca sunt vrajitoare. Eu cred ca sfintia voastra sunteti învrajbit de duhul lacomiei, care-i cel mai grozav diavol ce bântuie pe unii dintre preoti!... Caci eu n-am venit în satul sfintiei voastre sa cer ceva, ci doar am trecut numai pe drum.
Vad ca cei ce erau cu sfintia sa ies unul câte unul si ramâne Parintele singur. Pleaca si sfintia sa, amenintându-ma ca n-o sa mai vad soarele.
Si, nu stiu de unde o fi dat telefon la legiunea de jandarmi din Focsani, ca de îndata primeste seful de post un telefon, în care zicea sa nu-mi dea drumul, iar pe a doua zi, ca acum se înserase, sa ma porneasca la Focsani. Vazând ca stam noaptea în post, am rugat pe sef sa ne dea voie sa stam la un loc cu ceilalti însotitori ai nostri, si el ne-a îngaduit, dându-ne o camera la toti, si asa ne-a trecut noaptea.
A doua zi dimineata, seful de post a cautat o caruta si am plecat la Focsani, el, eu si toti însotitorii mei. Ajunsi la Focsani la legiunea de jandarmi, am fost chemata de capitanul legiunii în biroul lui, împreuna cu seful de post al comunei Vulturul.
A început acesta sa ma întrebe de unde sunt si cum mi-i numele. Eu i-am raspuns la toate cele întrebate cu voce umilita, caci asa ma învatase seful de post, ca zicea el ca-i tare rau, si sa-i raspund frumos. Ah, Doamne, când îmi aduc aminte ce mi-au auzit urechile de la acest om, ma îngrozesc! Ma uitam la el cu multa atentie sa vad, îi om sau diavol, ca eu nu mai auzisem pâna atunci asa cuvinte rusinoase! Fara sa vreau, am dat din cap, fiindu-mi mila de el în gândul meu. El m-a vazut când am facut acest semn si s-a napustit la mine ca o fiara, luându-mi cosuletul din mâna, si cautând în el ca o alta aratare, sa vada ce am în el. Suna la soneria ce-o avea în birou si vad ca intra doi tineri, nu stiu

ce erau, ca nu m-am uitat la gradele lor, doar atât am vazut, ca erau îmbracati militareste, ca si aceasta fiara salbateca.
Tipa la ei ca un iesit din minti:
- Luati pe nebuna aceasta si va bateti joc de ea, ca sa stie ca în tara asta este o jandarmerie!
Cei doi pui de draci s-au napustit asupra mea cu aceeasi salbaticie ca si tatal lor, satana cel mai batrân. Eu nu stiu de unde am avut putere si curaj ca le-am pus mâna în piept, îmbrâncindu-i si pe unul, si pe altul, zicându-le înfuriata:
- N-o sa va mai rabde Maica Domnului mult, tâlharilor! Cred în Dumnezeu Atotputernicul ca o sa va umileasca. Eu cred ca si pe vremea pagânilor cei fara de Dumnezeu n-a fost barbaria pe care o aratati voi, ticalosilor! Iata icoana ce o aveti în perete, sunteti crestini, asa ati învatat voi în crestinatatea noastra, sa faceti blestematii?! Oare voi n-aveti surori?! Nu vi-i teama de Dumnezeu, ca o da ceva peste voi? Asa stiti sa ocrotiti pe o fata care si-a petrecut toata copilaria în cea mai neagra mizerie, neavând mila parinteasca si ducându-si zilele orfana? Sa nu puneti mâna pe mine ca va trazneste Dumnezeu!
Cei doi s-au dat deoparte, tacând ca mutii, iar comandantul ma înjura cum îi venea la gura, zicând si alte cuvinte rusinoase, pe care greu îmi este sa le si cuget. Gaseste în cosuletul meu o sfânta Cruce de care eram nedespartita, data de domnul Colonel Coman Ionescu, si care avea ceva scris pe dosul lemnului. Când o vede, ma acuza ca am furat-o.
Eu îi zic:
- Bine, daca am furat-o, de ce totusi e adresata mie de cel ce mi-a dat-o?! Si, daca nu va încredintati, dati-i un telefon domnului Colonel de la Tecuci, ca-i prefect, si-l întrebati ce stie despre mine. Si asa au facut. Când aude domnului Colonel Coman ca ma gasesc la legiunea din Focsani, a început sa-l faca pe însalbaticit de toata necinstea, zicându-i printre altele sa-mi dea, atât mie, cât si însotitorilor mei, bani de tren pentru a ajunge la Tecuci. El îsi cerea mii de scuze, zicând ca popa Strechie de la Vulturul i-a spus sa procedeze asa cu mine. Si, dându-mi bani de drum, mie si la toti cei care erau cu mine, am plecat la Tecuci, spunându-i domnului Colonel o parte din cele multe prin care am trecut, caci nu puteam sa graiesc cu gura mea ceea ce graise acel nelegiuit de om. Nu-mi pare bine, dar din aceasta s-a tras darea afara din serviciu a acelei fiare salbatice. Dumnezeu nu l-a mai rabdat, caci spurcat era la vorbirea lui. Doamne, de-o fi traind, iarta-l, iar de-o fi trecut din viata aceasta, fie-ti mila de el, si nu-i socoti pacat nestiinta lui, de om pierdut sufleteste.

TÂNGUIREA SATANEI

Vazând eu cât de mult îsi bate joc satana de oameni, de aproape nu-i mai cunosti ce sunt, mereu doream si ceream de la Dumnezeu sa-mi dea putere pentru a-l birui. Dar Dumnezeu, Preamilostivul, stiind neputinta si ticalosia mea, nu mi-a îndeplinit aceasta rugaciune în aievea, ci în vis.
Sa vedeti, ma faceam într-o casa unde am întânlit un om gârbovit, cu ochii plini de viclenie si cu o haina cum ar fi un cojoc cu mite mari, si la fiecare mita avea câte un surub atârnat. Eu îl întreb:
- Ce natie esti tu? Ca vedeam ca nu-i dintre oamenii nostri, ca era prea urât.
El îmi raspunde asa:
- Eu sunt drac si ce vrei tu? Ca numai putin sa-mi scutur haina, si praful se alege de tine!
Atunci îi zic:
- Ah, de când vreau eu sa ma bat cu tine, satano, si nici ca ma las, ca rau chinui tu pe oameni, pe mireni si pe slujitorii Altarului, gândindu-ma la Parintele Strechie de la Vulturul.
Si începem bataia. Îi trîgeam si eu, dar el era groaznic. Ma busea la pamânt ca pe o minge. Eu ma sculam si ma învârteam, tâsneam în capul lui, ca el nu se putea întoarce, ca parea batrân. Când am vazut ca ma doboara, am strigat: Nascatoare de Dumnezeu, ajuta-ma! Si cu acel nume al Preasfintei l-am trântit la pamânt, si-i trageam cu pumnii în cap. Ce-mi vine în gând? Sa-i dezbrac haina, caci îmi spuneam ca-i sta puterea în ea. Si în bataie asa i-am si facut, l-am dezbraca de acea haina mitoasa si plina de suruburi, si i-am aruncat-o într-un cuptor cu jar ce se facea în alta camera, si m-am repezit dupa aceasta si i-am dat câtiva pumni în cap. Era ca lesinat. Atunci, fericita, am alergat sa vad daca a ars haina; în acea camera unde era cuptorul iesise un miros de la arderea hainei lui, asa de greu, ca nu se putea asemana cu nici un miros greu din lumea noastra. Începe sa se trezeasca din bataie, si se tânguie amar dupa haina, blestemându-ma. Eu am intrat într-o camera si am încuiat usa. Usa avea un gemulet, si dânsul îsi baga laba prin el, sa ma apuce, dar eu strigam la Nascatoarea de Dumnezeu asa: Nascatoare de Dumnezeu, Fecioara, bucura-te, Marie, Domnul este cu tine! Si celelalte… si asa îsi tragea gheara cea urâta, zicându-mi:
- Blestemat-o! Cu acest nume ma biruiti voi pe mine! Si asa m-am trezit fericita ca macar în vis l-am batut!
Ah, cât rau face acest dusman al mântuirii noastre, când noi nu-l alungam cu postul, cu rugaciunea, cu milostenia si cu nerautatea.

AMINTIRI FERICITE

Îmi aduc aminte cu multa bucurie de porunca dumnezeieasca pentru a începe asezamântul nostru, dar si cu durere din pricina neâncrederii mele totale în a duce la desavârsire vointa Cerului, uitând pentru o clipa fagaduinta Domnului, precum spune în Sfânta Scriptura: "El toate câte a voit, a facut, în cer si pe pamânt", si ispitindu-ma sa toate cele poruncite atârna de puterile mele. Din aceasta teama, am voit ca sa ascund de toti cei din jurul meu porunca de la Dumnezeu Preamilostivul, ca sa încep o mânastire pe locul unde Mila Maicii Preacurate a voit sa ne adune pe noi, pentru a ne face fericite. De ce am zis ca-mi aduc aminte cu bucurie de acele clipe?! Din acea clipa am vazut, as putea zice, fericirea mea si a tuturor care aveau acelasi dor de a sluji lui Iisus si Maicii Sale Preacurate, si tuturor sfintilor, si a ne ruga mai cu usurinta si pentru neamul din care ne tragem.

Ah, ce dulci au fost acele clipe de înstiintare dumnezeiasca! Nu se poate asemana cu nici o bucurie din lumea aceasta. Toate bucuriile pe care ti le poate da aceasta lume sunt gunoaie pe lânga bucuriile sufletesti pe care ti le da cerul din mila si iubire.

Atât ne trebuie pentru a aduce raiul pe pamânt: vointa de a cunoaste pe Dumnezeu, si iubirea nemarginita ce-o are El pentru noi, de a-l iubi cu tot dorul, de a ne stradui sa-l simtim si sa-l gustam. Cum sa-l gustam pe Dumnezeu? E tare usor! În clipele când inima ta bate odata cu inima lui Iisus, si nu are nimic viclean în ea, sa stii ca atunci L-ai simtit, si, simtindu-l, nu poti sa-l lasi afara, si-l chemi în inima ta prin rugaciune, si apoi mergi sa-l primesti chiar aievea din Casa Iubirii, din Stolul dumnezeiesc, Biserica crestinatatii noastre, din Altarul unde se jertfeste, din Potirul minunat care tine în el pe Iisus Euharistic.

Iata, asa se poate gusta Dumnezeu Euharistic, si, gustându-l, si aflându-i dulceata, nu te mai poti desparti de El, si atunci nu mai traiesti tu, ci El, Dumnezeu din Sfintele Taine traieste în tine.

Asa cum daca nu avem aer, ne înabusim si nu putem trai, sau daca nu avem hrana, stomacul nostru sau chiar tot trupul nostru slabsc si se îmbolnavesc, si se poate sa si mori, tot asa se petrece si cu sufletul, daca nu-i dai ceea ce doreste, pe Iisus Euharistic, viata si bucuria lui, Creatorul si Stapânul lui mult pretuit. E mai de pret pamântul, care nu ne serveste daca nu-i dam aer, decât sufletul care ne da frumusetea vesniciei? Sau, e oare, mai de pret stomacul care, de multe ori, din pricina mâncarurilor nepotrivite ne da dureri, decât sufletul care ne duce în frumusetile raiului si care nu ne cere decât sa-l pastram curat si sa-i dam pe Iisus din Sfântul Potir?

E bine ca omul sa fie drept cu el însusi si sa nu nesocoteasca pe nici unele din acestea, caci toate sunt de folos, daca avem aer si hrana, trupul nostru este sanatos si poate sa serveasca sufletului. Ferice de omul care, folosind aerul si putina hrana pentru întarirea trupului sau, cauta sa-si împodobeasca sufletul

ca pe o mireasa preafrumoasa, pentru Mirele sau, Hristos. Dorinta mea este, Iisuse preadulce, ca tot neamul din care ma trag sa ajunga în asa masura, cum nu poate trai fara aer si mâncare, sa nu poata trai nici fara a Te gusta pe Tine, Bunule, ca sa poata fi fericit. Ada-l ca sa nu mai poata trai fara sa te guste pe Tine si Lumina neânserata a bucuriei vesnice, pe care o poate gusta chiar de pe pamânt.
Iata, asa poti gusta din fericirile raiului si a suspina dupa lumea Cerului, gustând tot mai des din Iisus Euharistic care sta la îndemâna tuturor, numai sa vrem sa-l luam.

PE DRUMUL CHEMARII

Durerea pe care am avut-o în clipa chemarii mele la începutul Mânastirii, am mai spus-o; teama de a nu putea duce la îndeplinire ceea ce-mi poruncise Dumnezeu. Îmi ziceam: cine o sa stie ceea ce mi-a spus Domnul, daca eu nu voi spune nimanui? Vedeam un lucru prea mare si prea greu pentru mine, si aveam si de ce sa-l vad greu, ca nu stiam pe cineva lânga mine care sa puna umarul si o inima sincera lânga inima mea, care, în acea clipa, n-a putut sa se suie cu întelegerea mai sus de puterile si priceperea ei slaba. Pe toti parca îi vedeam straini de mine si de chemarea aceasta. Desigur ca aceasta teama era de la dusmanul mântuirii noastre, satana, caci, pe urma, Maica Milei, Preasfânta Fecioara Maria, mi-au dat si oameni care m-au ajutat si au pus umarul cu credinta la aceasta înfaptuire pentru preamarirea lui Dumnezeu.
Cel dintâi care a stiut despre acest lucru a fost mos Ionica Barbu, care a dat si locul unde este cladita azi Sfânta Mânastire, si apoi Parintele Paroh Gheorghe Dimitriu. Dupa aceea i-am adus la cunostinta Preasfintitului Episcop al Romanului, Lucian Triteanu.
Am mers la Roman pentru a spune Vladicului aceasta voie a Cerului, însotita de domnul Colonel Coman Ionescu din Tecuci. Preasfintitul ne-a ascultat, dar a spus ca nu poate sa ne aprobe acest lucru deoarece toate mânastirile mor de foame. Preasfintia sa zicea apoi ca mânastirile au fost facute de domnitori de tara, de boieri mari, înzestrate cu mosii si averi mari, si când cauti, vezi pe drum numai calugari si calugarite cersind, ca nu au ce mânca. Si se adreseaza domnului Colonel:
- Credeti dumnevoastra ca aceasta copila o sa faca o mânastire?
Eu am început sa plâng si-i zic preasfintitului:
- Preafintite Stapâne, mânastirile ce sunt facute au fost din dorinta si credinta domnitorilor si boierilor nostri. Aceasta mânastire se va face tot din dorinta Împaratului si Împaratesei Cerului, si din credinta noastra, a fetelor ce dorim

sa ne petrecem tineretile noastre în ea, aducând lauda Celui Atotputernic, care a voit ca din mâna lui Dumnezeiasca sa lase o flacara de lumina, aratându-mi mie, nevrednica, unde sa fie Altarul Sau; încredintata în puterea acelei dumnezeiesti mâini, care a slobozit pe pamântul nostru acea lumina sfânta, eu va rog, Preasfintite Stapâne, faceti bine si-mi dati binecuvântare ca sa pot începe lucrarea mânastirii. Eu sunt mica si slaba, dar Dumnezeu si Maica Sa Preacurata, sunt tari si puternici, si cred ca-mi ajuta sa încep si sa termin acest lucru al Lor. Faceti, va rog, o încercare, dupa a carei urma sunt sigura ca o sa va bucurati si n-o sa va para rau. Stie Dumnezeu de ce a poruncit acest lucru, si cred în El, ca va desavârsi aceasta lucrare începuta de noi…
Cum stam îngenunchiata, si-i spuneam aceasta Preasfintitului Episcop, aproape ca o rugaciune, am vazut cum Preasfintia Sa îsi stergea lacrimile si mi-a zis:
- Ce-o vrea Dumnezeu! Eu o sa-ti dau o aprobare scrisa si numai când o sa veniti cu o suprafata de ceva teren arabil mai mult, caci numai trei hectare nu se poate aproba o Mânastire. Deocamdata, eu va dau aprobarea verbal, cum ca aveti toata încuviintarea mea de a procura cele necesare.
Noi ne-am multumit si cu atâta, si, facându-i metanie si sarutându-i mâna, am plecat la tren. Domnul Colonel Coman Ionescu ma întreaba în tren:
- Ce-i de facut, sora Lico? Unde sa mai gasim noi ceva pamânt arabil, caci pâna la zece hectare mai sunt sapte? Cine poate sa-ti dea pamântul cum a facut unchiul tau?
Eu îi raspundeam linistita:
- Daca este voia Domnului sa se faca aceasta Mânastire, o sa avem mai mult pamânt decât cer cei în drept.
Dânsul ramâne nedumerit si-mi zice:
- Fratia ta esti asa de linistita, ca si cum ai avea mânastirea gata!
- Da, eu o vad chiar gata, caci stiu cine a poruncit si a cui voie este sa se faca aceasta mânastire, si pentru asta n-am de ce sa nu fiu linistita. Sa credem numai în Dumnezeu si în Mila Maicii Preacurate si vom vedea-o gata, caci, ce nu poate El sa faca?
De la Tecuci eu am venit acasa singura. Acasa am gasit cinci surori din comuna Pechea, jud. Covurlui. Cu dânsele mai erau si surorii din com. Slobozia Conache. Toate acestea erau nerabdatoare sa stie când se începe lucrul la facerea mânastirii, ca sa vie sa lucreze. Eu le-am spus ca mânastirea nu se mai face, pentru ca Preasfintitul Episcop nu ne aproba, ca nu avem pamânt arabil de pe care sa ne fie asigurata existenta. Cu trei hectare pe care le-a dat tata, le spun eu, nu se poate da aprobarea. Ele au început a plânge si au plecat acasa. Dar pe drum, ce-i vine în gând sore Justina, care era mai în etate, avea 17 ani, pe când celelalte aveau de la 14 pâna la 16 ani, sa le spuie ca daca ele s-ar casatori, parintii lor nu le-ar da zestrea de pamânt? Si, zicea

ea, ca de ce sa dea numai parintii sorei Lica, pamânt, iar parintii nostri sa nu dea, ca doar ne dau noua? Atunci, toate au sarit de bucurie si ziceau una catre alta:
- Haideti sa spunem sorei Lica, sa vedem ce zice ea?
Si asa le vad ca intra pe poarta noastra, pline de fericire, si îmi spun gândul lor, insuflat de sus. Eu, la început, nu prea voiam sa le încuviintez acest gând, caci doream sa le vad dorinta, care-mi dadea mai mult curaj.
Ele ziceau:
- Noi vrem sa ne facem si pe parintii nostri partasi la aceasta lucrare dumnezeiasca.
Mie îmi crestea inima ca un aluat de cozonac, care sta la caldura, caci sta la caldura dragostei lor. Si, sarind si eu de bucurie, le-am spus sa mearga sa spuna parintilor lor, si, îndata ce le va încuviinta, sa vie cu ei sa mergem la Tecuci pentru a face acte de donatie sfintei Episcopii de Roman, iar când Mânastirea se va face, atunci pamântul va fi al Mânastirii.
Acest gând a mers în toate comunele unde erau surori care aveau dorul de mânastire, si, în câteva zile s-au putut face acte de donatie pentru 27 hectare. Dupa aceea am mers la Sfânta Episcopie însotita de domnul Colonel Coman Ionescu, si de avocatul Traian Codreanu, care mi-a facut toate actele gratuit. Când ne-a vazut Preasfintitul, si-a închipuit de ce am venit. Noi, toti trei, am cazut în genunchi în fata Preasfintitului, iar domnul Traian Codreanu, care era si un crestin desavârsit, a prezentat toate actele Preasfintitului, spunându-i cu câta usurinta si credinta si-au dat crestinii bucatica de pamânt si un vlastar din butucul familiar, adica o fata care va sluji în viitoarea mânastire. Preasfintitul ne spune sa ne sculam din genunchi, pentru ca vede voia lui Dumnezeu sa se faca aceasta Sfânta Mânastire. De îndata ne da aprobarea înscrisa pentru un comitet de constructie, caci nu se putea pune temei pe mine, caci eu aveam numai 18 ani, ci pe acel comitet si pe cei doi stâlpi care erau cu mine, cerându-le sfatul cine ar fi mai nimeriti sa fie pusi în acest comitet.
Dânsii recomanda pe Parintele Paroh al nostru, Gheorghe Dimitriu, ca presedinte al Comitetului de Constructie, pe tata, Ionica Barbu, de casier, si mai multi membri, dar roaga pe Preasfintitul sa arate în ordinul dat ca niciodata sa nu se adune fara a fi si eu de fata. Si, dându-ne binecuvântarea si în scris, si verbal de a începe lucrul, eram gata de plecare.
Eu n-am fost multumita si rog pe Preasfintitul sa-mi dea pe numele meu aprobarea ca sa pot avea voie sa colectez ceea ce-mi vor da credinciosii pentru a putea sa îcepem lucrul mânastirii, caci, în prezent nu aveam nici un ban. Bucuros, Preasfintitul Lucian ne-a dat si aceasta, iar eu ma gaseam în al noulea cer de bucurie.

Ajunsi la Tecuci, cei doi stâlpi ai mei, domnul Colonel Coman si domnul Traian Codreanu, mi-au comandat o condica-chitantier si mi-au aratat cum sa lucrez în ea atunci când cineva îmi va da vreun ban pentru mânastire.
Pamântul nu ma mai tinea de fericita ce eram.
Vazând condica pantahuza în mâna mea, parca vedeam mânastirea gata, si, fericita cum eram, am mers la Târgul Ivesti, judetul Tecuci, la o familie cu numele Sighijeanu, niste buni crestini, sa le spun bucuria ca Preasfintitul Episcop mi-a aprobat sa încep mânastirea, si mi-a mai aprobat sa am si o condica pantahuza, ca atunci când cineva îmi va da vreun ban, sa pot înregistra, eliberând chitanta. Nu stiu cum mi-am exprimat eu bucuria, ca aud pe doamna Sighijeanu spunând sotului sau:
- Sa dam si noi ceva, si, ia seama, Sighijene, câti pui, ca noi suntem întâi pe condica, iar cât dai sa dai cu toata inima!
Domnul Sighijeanu scoate portofelul, si chiar cu mâna dânsului începe condica mea de încasari pentru casa Maicutei Domnului, scriind doua mii de lei. Eu ma zapacisem de bucurie si parca nici nu mai vedeam. Îndraznesc sa-l întreb înainte de a-mi numara banii, ca nu mai aveam rabdare:
- Sa nu va suparati, domnule Sighijeanu, eu vad doua mii de lei, asa-i sau ati gresit?!
Dânsul îmi raspunde:
- Nu, n-am gresit, asa-i cum se vede.
Nu se pot gasi cuvinte pentru a arata în ce bucurie ma aflam. Ei au început sa plânga de bucuria mea, iar eu nu mai stiam ce sunt de fericire.
- Fiindca te bucuri asa de mult de darul meu, îti mai dau trei mii de caramizi pe care le-am facut pentru a-mi mari casa, dar renunt la casa mea si le dau Casei Maicii Domnului.
Auzind si aceste cuvinte de binefacere, sa-mi vina rau de bucurie.
Mai târziu am cautat carute prin sat si am adus caramida pe locul unde trebuia sa începem lucrarea Sfintei Mânastiri. Dar nu era de ajuns atâta caramida, si trebuia sa mai facem.
Era vineri când am fost eu la familia Sighijeanu.

ÎNCEPE MÂNASTIREA CU DOUA MII LEI

Asteptam cu mare nerabdare sfânta Dumninica sa spun bucuriile mele Comitetului de Constructie. Si, în ziua aceea, dupa slujba Sfintei Liturghii, a fost convocarea comitetului la biserica, unde se gasea si domnul Colonel Coman Ionescu, si eram si eu. Ascultam cum se sfatuiau pentru strângerea

fondurilor, iar eu taceam. De la o vreme, n-am mai putut sa ma stapânesc, si le zic:
- Stiti ceva? Eu am la condica doua mii lei încasati si trei mii de bucati caramida donata.
Dânsii se bucurara si încep mai departe alte vorbe. Eu le zic:
- Dar cu banii ce-i adun eu ce se face?!
Mi se spune ca o sa-i depuna la banca sau la posta. Nu mi-a venit bine si le zic:
- Eu nu adun banii ca sa stea la banca sau la posta, ci vreau sa se vada ca se începe sa se lucreze, ca doar oamenii de asta mi-i dau, sa vada ca se începe ceva, nu sa stea depusi.
Încep toti cu gura pe mine, ca eu sunt copil si nu-mi dau seama, dar nu se poate începe o lucrare asa de mare fara un capital de cel putin o suta de mii.
Eu încep sa plâng si le dau condica, zicându-le:
- În felul acesta eu nu mai primesc de la nimeni nici un ban, si poftim condica, sa mearga cine o vrea sa adune bani!
Aceasta suparare a mea a fost de la Dumnezeu, ca nimeni nu voia sa ia condica pentru a merge sa strânga, si ma întreaba:
- Ce sa începem cu doua mii de lei?
Eu le spun:
- Caramida!
- Dar nici nu stiu cât ne trebuie, ca înca nu avem planurile.
- Fiindca ati spus ca trebuie sa aveti o suta de mii de lei si apoi începem lucrul, eu va rog sa se înceapa o suta de mii de caramizi.
Toti se uitau unul la altul si nu stiau ce sa raspunda.
Eu le spun:
- De ce taceti? Oare Maicuta Domnului nu ne va da tot ceea ce ne va trebui? Fiti, va rog, linistiti, si haideti sa începem ceea ce eu va rog, ca o sa vedeti cum o sa vina ajutoare din toate partile, si va veni si planul mânastirii.
- Daca sora Lica ne spune ca Maica Domnului ne da de toate, hai sa începem asa cum ne roaga ea, ca poate Dumnezeu îi porunceste ceea ce ne spune!
Vazându-i ca-mi încuviinteaza dorinta, le dau cele doua mii de lei, rugându-i sa fie arvuna pentru începerea caramidei, iar de rest sa nu aiba grija. Tata, care era casier, se hotaraste sa plece la Focsani sa aduca si caramida, iar domnul Colonel urma sa plece la Bucuresti pentru întocmirea planurilor mânastirii cu arhitectul Sfintei Patriarihii, (domnul Berechet), care a primit sa ni le faca gratuit.
Tin sa spun ca la iesirea din biserica dupa cea dintâi consfatuire a Comitetului de Constructie, la poarta bisericii, factorul postal mi-a dat un plic închis pe care-l trimeteau mai multe credincioase din Sinaia. Desfacându-l, mi-l citeste Parintele Paroh, Gheorghe Dimitriu, si vedeam cu totii ca în el este Mila

Maicii Domnului, ca ma chemau la Sinaia, pentru a-mi da ajutor la noua mânastire ce auzisera ca se va face.
Dupa ce s-a întors domnul Colonel de la Bucuresti cu planurile mânastirii, m-am dus, dimpreuna cu domnul Traian Codreanu la Sinaia, dându-ma în grija doamnei Curec, o buna crestina. La Sinaia, am stat trei saptamâni, umblând din casa în casa cu doamna Curec. Am adunat în acest timp o suta douasprezece mii de lei si mai multe icoane, fete de masa pentru biserica, si alte maruntisuri ca: sfesnice, cadelnite, candele. Acest timp era în vara anului 1938. Acasa m-au dus domnul si doamna Curec, la care am stat tot timpul cât am strâns. Înfatisând toate cele aduse întregului Comitet de Constructie, n-au mai zis nimeni nimic, proslavind pe Dumnezeu si pe Maica Milei, Fecioara Maria.

COMITETUL SOVAIE

Dar, învechitul în rautati n-a încetat, uneltind tot felul de nascociri, bagând îndoieli în cei din comitet ca mânastirea n-o sa se faca. Ei se încredeau pe puterile lor, si nu pe ale lui Dumnezeu. Vesnic îmi ziceau:
- Sa mai asteptam sa vina ani mai îmbelsugati, caci mânastirile se fac în zeci de ani, nu asa cum cred eu, în câtiva ani. Si, daca domnitorii nu le faceau asa de repede, care aveau toate la îndemâna lor, dar noi?
Mie îmi venea tare rau când îi auzeam, dar stiam ca si eu am trecut prin asa criza de neâncredere, si le ziceam:
- Da, în câtiva ani se va face si mânastirea noastra, dar noi sa începem lucru la ce se poate, ca la zece ani sa fie gata, ca Maicuta Domnului ne ajuta.
Ba, ceva mai dureros: s-a scos un zvon ca nu se mai face mânastirea si cine vrea, n-are decât sa mearga pe malul Siretului sa ia din caramida ce era facuta pentru mânastire. Acest lucru tare greu îl primea sufletul meu, si m-am pus pe plâns la Maica Preacurata. Maica Domnului n-a întârziat, si a venit în descoperire dumnezeiasca, încurajându-ma si zicându-mi sa lupt cu toti, ca El ma va ajuta, si sa nu las lucrul mânastirii pe mai târziu, ca vin anii durerilor, si când o sa vrem noi sa o facem, n-o sa se mai poata. Luând puteri mari din gura Domnului, am început lupta pe fata cu toti cei care ma împiedicau. Le era mila de mine. Satana este si milos în asemenea împrejurari. Am rugat pe Stapânul Cerului sa-mi dea un înger bun, care sa-mi sopteasca în inima si în mintea mea cum sa purced în toate lucrarile mele. Si cred ca mi-a dat, ca-mi venea o data un gând de a merge în cutare loc, la cutare familie, si asa puteam aduna fonduri pentru primavara ce batea la usa în 1939.

UN DOR ÎMPLINIT

Dar aveam o durere: ca strângeam pentru mânastire si eram tot mireana îmbracata. Stiam din vedenia ce-o avusesem în august 1938, când mi-a poruncit Domnul sa începem mânastirea, ca si eu o sa stau cu acele vietuitoare, ce-si vor petrece viata acolo, dar nu stiu de ce, tare des suspinam dupa îmbracamintea monahalaa. Îmi cercetam cugetul sa nu fie ceva strain învaluit în aceasta dorinta, si nu-mi gaseam raspunsul. Vineri, 27 mai 1938, s-a milostivit Maicuta Domnului si mi-a dat raspunsul mult dorit de mine, trimitîndu-ma sa-mi duc actele la mânastirea Buciumeni, jud. Tecuci, iar, dupa încuviintarea Preasfintitului Episcop, sa primesc îmbracamintea de sora în acea mânastire. Preasfintitul Lucian mi-a aprobat îmbracarea, facându-mi închinovierea la Mânastirea Buciumeni, pâna ce se va face mânastirea noastra. Iar în ziua de Sfânta Treime 1939, am fost îmbracata cu rasa si culion de catre Maica stareta Leonida Vrânceanu.
Am capatat mai mult curaj, si simteam si ajutorul Maicii Domnului mai aproape de mine.

CU PANTAHUZA

Dupa aceasta am primit aprobare de la Sfânta Episcopie ca pot merge în patru judete sa strâng pentru mânastirea noastra, dar sa iau cu mine o maica cu experienta, dintr-o mânastire mai veche. Parintele Clement Cucu, staretul mânastirii Sihastru, care m-ai pe urma l-am avut duhovnic, mi-a recomandat pe maica Evghenia Costin, din mânastirea Trotusan.
Era o maica buna, dar, cum era si firesc, nu avea tragere de inima pentru lucrul ce-l pornisem, ba cauta sa-mi vâre îndoieli în suflet, zicându-mi:
- Ce sa dam noi tot ce dam Comitetului de Constructie, ca, chiar de se va face mânastirea asta pentru care te ostenesti fratia ta, soro Lico, sa vezi ca Episcopia aduce o stareta straina, de la cine stie ce mânastire, si o sa te chinuie, ca o sa poarte invidie pe fratia ta, ca ai fost cea dintâi lânga care s-au adunat celelalte, si pâna nu te va baga în mormânt, n-o sa te lase. Asa ca-i bine sa ne mai dam si noi ceva bani albi pentru zile negre, ca nu-i nevoie sa trecem în chitantier chiar tot, si sa mâncam si noi o masa buna cu un vin curat, nu-i pacat. Ca zice în Scriptura: sa nu se lege gura boului ce treiera. Si, în alt loc mai zice ca slujitorului Altarului i se cade sa traiasca de la Altar.
Eu aveam o stare de nesuferit si-mi venea sa plâng, dar nu voiam sa ma vada si sa creada ca nu-mi convin cele spuse de sfintia ei. Si am mers trei saptamâni împreuna prin diferite sate din jud. Bacau. Din ce strângeam, trebuia întâi sa-i

dau rabatul de 15%, masa omeneasca, iar restu ramânea si pentru mânastirea noastra. Sfintia ei vedea ca eram vesnic suparata, si ma întreba:
- Ce, soro Lico, nu-ti convine de mine? Ca doar sunt data de Episcopie sa te însotesc!
Eu, la aceste cuvinte, n-am mai putut rabda, si i-am zis:
- Maicuta draga, eu te iubesc, te respect si te ascult, dupa cum ma vezi ca intru cu sfintia ta si în bodegi, si în restaurante pentru a putea sa-ti servesc o masa cum doresti, dar inima mea sa stii ca-i pamânt!
- De ce?
- Iata de ce: eu am plecat pe drumul acesta nu ca sa ajung stareta, nici ca sa traiesc bine în mânastire, când va fi gata, nici sa-mi pun bani deoparte, cum ma sfatui sfintia ta, si nici sa mânânc bine, cu mese alese si vin din cel mai scump, ci umblu sa împlinesc voia Cerului. De rest nu ma interesez, ca va hotarâ cel ce a poruncit aceasta mânastire.
- Ce?! Stie Sfânta Episcopie ce face fratia ta?!
- Degeaba ma ameninti, ca nu mi-e teama. Nu vezi ca s-a suparat Maica Domnului pe noi? Ca aseara era sa dormim în strada? N-ai vazut ca nimeni nu voia sa ne primeasca, parca eram leproase, asa fugeau toti de noi!?
Maica Evghenia tace, apoi cu capul în jos îmi zice:
- Sa te vad cât ai sa fii asa cum vrei fratia ta. Bine, n-ai decât sa umbli singura si sa traiesti în aer. Crezi ca Maica Domnului se supara pentru toate nimicurile? Eu te-am sfatuit ca o maica buna si fratia ta te-ai suparat! Ce trebuie sa stie Episcopia ce facem noi?
- Bine maicuta, Episcopia nu va sti, dar Dumnezeu si Maica Preacurata stiu si vad toate ale noastre. Cred ca cel mai bun raspuns al cerului l-am avut aseara. Umblasem din casa în casa sa ne primeasca cineva la dormit, si nimeni nu ne-a primit. Atunci ne-am gândit sa mergem spre marginea orasului, si, de nu vom gasi loc la nimeni, sa stam pe-o banca, la poarta cuiva. La marginea orasului, la o casa modesta, vedem o lumina în curte, si un om lucra la niste butoaie si cânta, iar în jurul lui stateau sase copii si-l priveau pe tatal lor. Eu stam în poarta acestuia si priveam spre cei din curte. Spun maicii Evghenia:
- Sigur acest crestin ne va primi!
Maica îmi spune:
- Sa nu batem la el, ca are copii multi si n-o avea loc.
Eu, fara sa-i raspund, bat în poarta, iar crestinul vine cu copilasii dupa el, sa vada cine-i la acea ora târzie de noapte la poarta lui.
Eu îi spun:
- Frate crestine, n-ai putea sa ne primesti în seara aceasta sa ne odihnim în casa matale?
Dânsul, bucuros, ne zice:
- Poftiti, maicutelor, cu toata inima!

Copiii ne iau de mâna si ne întreaba sa le spunem cum e la noi.
Eu, care nu eram departe de firea lor copilareasca, m-am asezat pe prispa lor de lut, cu cei sase copii în jurul meu, si le spuneam ca noi slujim lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu, care, cândva a fost copil mic ca si ei, si care era foarte cuminte si asculta de parintii lui, lucrând si citind carti sfinte.
Nu stiam sa le spun lucruri mari, ca, n-aveam de unde sa stiu, dar nu vream sa-i las fara raspuns. Maica Evghenia, care era mai în vârsta ca mine, râdea si spunea:
- Copilul a tras la copii. Dar eu eram fericita.
Unul din cei sase copii ma întreaba:
- Da' acum Iisus s-a facut mare?
- Da, s-a facut mare, si a fost batut si rastignit pe cruce de cei fara de Dumnezeu, de oameni rai.
Altul îmi zice:
- Ce-i aceea rastignire?
Eu le explic cum era crucea de un lemn tare si greu, cum a dus-o El pe umeri, batut de oamenii cei rai, si, la urma, cum l-au întins pe ea si i-au batut cuie în palma si în picioare, scotându-le crucea mea care îmi era nedespartita, si aratându-le cum sta acel Iisus care ne da noua tot ce ne trebuie. Ei încep sa plânga toti, tabarând pe cruce si mângâindu-l pe Iisus. Mama si tatal lor au crezut ca se bat pe crucea mea si cautau sa le-o ia, caci toti tineau de ea ca de ceva scump, si cu adevarat, scump si era. Eu le spun:
- Lasati-i ca nu se bat, ci mângâie pe Iisus cel rastignit de pe cruce, si-o spala cu lacrimile lor curate. Apoi le-am spus si eu ce le spusesem copiilor, si asa ne-am despartit, mergând sa ne culcam fiecare cum se putea, caci era casa mica.
Noaptea am avut un vis care m-a cutremurat grozav. Nu stiu unde ma faceam, ca vedeam o strada larga, cu multa lume, ce ducea la groapa pe cineva. Toti erau cu capul în jos si taceau. Eu întreb pe o femeie:
- Pe cine duceti la groapa?
Ea îmi spune:
- Pe Iisus Hristos!
Îi raspund:
- Cum, iar îl îngroapa?! Si nimeni nu-i cânta?!
- Nu, îmi spunea ea.
Mântuitorul era asezat pe o pânza care avea la cele patru colturi câte un stâlpisor de lemn, si care era dusa de patru oameni foarte voinici. Eu am început sa cânt, si parca aveam o voce foarte tare. Toti au sarit asupra mea sa ma oamoare, zicându-mi ca cine m-a pus sa cânt, ca nu-i voie. În clipa aceea Mântuitorul a înviat si s-a sculat în capul oaselor pe acea pânza, iar pe mine, nu stiu cine m-a pus lânga El, chiar când multimea voia sa ma omoare. Eu, vazându-ma lânga Salvatorul meu care înviase, si pentru care furia multimii

era si mai mare, am luat picioarele Domnului în brate, si ma vâram sub bratul sau pentru a ma acoperi si a ma feri de mâna multimii. Domnul, cu o voce asa de blânda, le zicea celor înfuriati:
- Lasati-o! Ce aveti cu ea?! Ce v-a facut?!
Iar eu ma faceam si mai mica sub bratul dumnezeiesc al Domnului, si asa am scapat fara vatamare, dar am ramas lânga Domnul!
A doua zi pe la amiaza, când am fost c-am obraznica cu maica Evghenia, eu îi spun sa mergem la gara, sa vedem când avem tren spre Tecuci.
Sfintia sa îmi zice:
- Nu glumesti?! O sa te faca cei de la Episcopie ca esti îndaratinica!
Nu-i nimic! Poate m-au mai facut vreodata, si ce-i daca ma vor face si de data aceasta? Eu vreau sa nu am mustrare de cuget pentru cele ce le fac. Dar la gara vedem ca n-avem bani de ajuns pentru bilete de drum. Atunci am avut o asa de mare jale, ca în trei saptamâni cât am stat în acele locuri, n-am facut nimic pentru Casa Domnului, si am mers la câteva case sa cerem ajutor, si facând cât ne trebuia de scos biletele de tren, am plecat, eu la Tecuci, iar maica Evghenia a coborât la Marasesti, ca sa ia trenul spre mânastirea Trotusanu. La despartire m-a rugat sa-i trimit ceva bani, caci nu-i dadusem rabatul de 15%. Eu, fericita c-am scapat, i-am fagaduit ca-i trimit.
Ajunsa la Tecuci, am mers la familia Rotaru, spunându-le toate cele întâmplate, si-mi era frica sa dau ochii cu domnul Colonel Coman, ca dânsul facea parte din Comitetul de Constructie, si-mi ziceam ca daca o sa vada ca n-am adus nici un ban, ce-o sa-mi spuna? Ca ce-am încasat la condica numai am mâncat?! Si, parca fusese un facut, ca nu prea ne da lumea bani, decât câte doi, trei, cinci lei. Când ne da cineva cinci lei, erau foarte mari. Iar mesele costau treizeci, patruzeci lei una, si, vai de mine, numai ghionturi mergeau pe gâtul meu, când vedeam cum se duc banii.
- Întânlindu-ma cu domnul Colonel Coman si spunânându-i si dânsului toate, mi-a spus sa nu am teama, ca Sfânta Episcopie nu-mi va face nimic, si sa fiu fericita c-am scapat de-o asa tovarasie. Era îngrijorat cum o sa mai merg de-acum, si se gândea sa ceara sfatul Parintelui Clement. Dar eu, îngrozita de prima mea însotitoare, l-am rugat pe domnul Colonel Coman sa nu-l vesteasca pe Parintele Clement, ca nu cumva sa-mi mai dea iar pe cine stie cine, si sa ma lase ca vreau sa ma mai odihenesc. Dânsul s-a învoit. Iar eu, pe a doua zi, am cerut bani de tren de la doamna Rotaru, si i-am spus ca vreau sa merg la Ivesti la doamna Sighijeanu. Dânsa mi-a dat bani de tren, iar eu am plecat, caci asa ma îndemna inima, si nu puteam sta.

DOAMNA MARE CU SUFLET MIC

Ajunsa la doamna Sighijeanu, i-am spus ca vreau sa merg la doamna General Ierimia Grigorescu, sa-i cer ajutor. Dânsa îmi spune sa merg, dar sa stiu ca-i foc de zgârcita si necredincioasa. Eu îi raspund ca stiu despre toate acestea, si totusi inima ma îndeamna sa merg. Si glumind îi zic:
- Vreau s-o fac partasa raiului si pe dânsa!
Si asa am pornit spre curtea ei, închinându-ma pentru a ma ajuta bunul Dumnezeu.
Ajunsa la curtea doamnei General Grigorescu, aveam o asa mare bucurie launtrica, si-mi ziceam ca nu ma opresc la nimeni din functionarii curtii, ci sa merg la stapâna lor, ca dânsa are mai multa nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, si s-o fac pe dânsa întâi partasa bucuriilor ceresti, si apoi pe slujbasii ce-i are. Dar, la intrarea în curte, ma întâmpina un domn, de care se zicea ca-i contabilul curtii. Ma întreaba cu cine vreau sa vorbesc.
Eu îi raspund foarte grabita:
- Cu doamna cea mare, stapâna curtii!
El da din cap si-mi zice:
- Ei, e greu sa ajungi la ea!
- Da ce-i greu, domnule?! Dânsa m-a chemat!
El, foarte mirat ma întreaba:
- Cum, dânsa te-a chemat?!
- Da.
- Nu esti fata de la Vladimiresti?!
- Da, eu sunt!
- Oare nu cumva vrei sa-ti dea ceva pentru mânastire?!
- Sa vad ce i-o sopti îngerul!
- Doamne, chiar ar fi o minune asta! Sa stii ca doamna noastra e cam zgârcita, si daca te-a chemat, înseamna ca-i bine! Hai sa te duc pâna la dânsa!
Mergând spre casa doamnei, îmi venea sa râd de mine, cum de spusei acestuia ca m-a chemat doamna. Nu stiam ce am sa-i spun când ne vom întânli. As fi dorit sa fiu numai eu cu dânsa, si sa vezi minunea! Când m-am apropiat de casa ei, a început sa-mi bata inima si ma rugam la Maica Domnului sa-mi dea ce sa-i vorbesc. Când urcam scarile, doamna iesea din casa la aer, pe terasa, ca de abia luase masa. Dând cu ochii de mine, vad ca se încrunta din sprâncene. Contabilul a crezut ca din pricina lui s-a încruntat, si zice:
- Sarut mâna conita, am condus-o ca nu stia pe unde sa vie! Si a plecat.
Eu ma apropii de doamna întunecata, si-i fac o plecaciune ca la maici, ca era în vârsta, si-i sarut mâna. Dânsa se aseaza pe scaun si porunceste la o sluga sa-i aduca cafeaua. Apoi ma pofteste sa stau pe scaun si sa-i spun ce doresc.
Eu am început sa-i spun:
- Buna Doamna, în comuna Tudor Vladimirescu facem o mânastire din porunca Domnului si din dorinta Maicii Sale, si am auzit ca dvs. sunteti

milostiva, si sunteti o doamna mare cu multe greutati pe cap, si, fiindca va trebuie ajutorul lui Dumnezeu, sa-l aveti mai aproape de dvs. iar Maica Preacurata sa va fie mângâiere si bucurie, atât în viata aceasta, cât si în cea viitoare, mi-am luat curajul si am îndraznit a veni la dvs., cerându-va un ajutor, ca sa va fac ctitora la Casa Maicii Domnului. Mânastirile noastre au fost facute de domnitorii si de boierii nostri cei de demult. Eu va cer numai ce va lasa inima.

Si scot condica si o pun pe masa. Dânsa îmi spune:

- Milostiva nu prea sunt ca nu prea cred în Dumnezeu, dar greutati pe capul meu am destule. Si ce ziceai? Exista viata viitoare?!

- Da, da, doamna, exista! Caci sa vedeti dvs., sincer sa va spun ca eu, nevrednica, am vazut pe Domnul Iisus si pe Preasfânta Fecioara Maria, si dânsii nu stau între noi, ci stau în viata vesnica, unde toti vom merge dupa moarte! Credeti, va rog, în aceasta viata, faceti-va partasa la frumusetile si bucuriile ei, care sunt nepieritoare!

- Si cum? Vrei cu orice pret sa cred în viata vesnica?

- A! Nu numai sa credeti, ci doresc sa va fac mostenitoare a vietii vesnice, ca de asta am si venit la dvs.

- Dar ce studii ai?

- Am doua clase primare!

- Ei, de asta crezi în Dumnezeu si în viata vesnica, ca esti simpla!

- Cum, dar oamenii culti nu cred în Dumnezeu si în viata vesnica?!

- Nu prea!

- Pacat! Ei ar trebui sa creada mai mult decât cei simpli, caci citesc mai mult! Dar eu stiu oameni culti care cred în Dumnezeu si în viata vesnica!

- Cine-s aceia?

- Domnul Colonel Coman Ionescu si domnul Avocat Traian Codreanu.

- Da? Adevarat?! Si cred?... Ei, si cât sa-ti dau la condica?!

- Cât va lasa inima sa dati petru sufletul dvs. pe care cred ca îl iubiti.

- Ei, dar bine mai stii sa ceri!

- Nu cer pentru mine ci pentru Maica Domnului!

- Bine, atunci sa-ti dau cinci mii de lei. Esti multumita?

Eu, când am auzit de cinci mii de lei, ma zapacisem de bucurie si nu stiam ce sa-i mai fac. Uitasem ca-i doamna mare si eram gata s-o iau în brate! Când m-a vazut cât m-am bucurat, fara sa vrea i-a scapat o lacrima pe obraz. Cred ca înaintea Maicii Domnului, aceasta lacrima de înduiosare e mai de pret decât cele cinci mii de lei.

Apoi scrie suma de bani cu mâna ei în condica. Eu, aducându-i mii de multumiri, am plecat spre poarta, unde ma astepta contabilul cu alti functionari, sa vada ce mi-au dat. Când au auzit de suma data, toti s-au

închinat si nu le venea sa creada. Eu le spuneam ca au o doamna buna, si s-o slujeasca cu credinta.
Spun bucuria mea doamnei Sighijeanu, si merg apoi si la Tecuci, la domnul Colonel, si la toti nu le venea sa creada. De ce nu le venea sa creada?! Fiindca era o suma foarte mare, si, asa cum suntem noi de multe ori, ne place sa aratam defectele oamenilor, stiute sau închipuite, umbrindu-i de neâncrederea ca ar putea face o fapta care sa miste inimile. Dar, stiutorul inimilor, iata, vadeste ca pot ascunde multe inimi, care, de oameni sunt poate, chiar defaimate. Sunt inimi între inimi, si atârna mult si cu ce duh te duci sa bati la acea inima, pentru ca sa-ti raspunda la dorinta ta. Îmi aduc aminte când mergeam la doamna aceasta despre care ziceau ca-i necredincioasa si nemilostiva, eu rugam pe Creatorul ei, pe Dumnezeu, sa-i picure în inima un strop de iubire, si am iesit de la ea foarte multumita.

PENTRU CASUTA NOASTRA

Aflând ca se gasesc câteva surori de-ale noastre trecute la schitul Sihastru, am lasat banii si condica la domnul Colonel Coman si i-am spus ca vreau sa merg sa iau cu mine pe o sora din acelea, si asa am sa ma duc cu condica mai departe, lucru pe care dânsul l-a primit bucuros, caci vazuse ca Maica Domnului voieste sa se osteneasca întru aceasta lucrare numai acelea care vor vietui în noua mânastire. Ajunsa la Sihastru, am gasit mai multe surori, dar a mers cu mine timp de doua saptamâni numai una din ele, sora Didina Musala, azi maica Clementina. În aceste doua saptamâni, am mers prin sase sate din jurul Tecuciului, Matca, Nicoresti, Poiana, Fântânele, Vizuresti (?) si Cernicari. Nu mai tin minte cât s-a strâns, dar îmi aduc aminte ca tot timpul am fost foarte multumita de ajutorul dat, atât de preot, cât si de autoritatile comunale. Fiindca era timpul muncii, nu voiam sa supar pe parintii surorilor, si dând drumul sorei Didina, am luat pe sora Paraschiva Matei, azi maica Pelaghia, din satul Malul Alb, timp de o luna de zile. Cu dânsa am mers prin unsprezece sate tot din jurul Tecuciului: Malul Alb, Draganesti, Cernicari, Barcea, Darasti, Salcia, Ivesti, Bucesti, Liesti si Serbanesti. Apoi i-am dat si ei drumul acasa si am luat cu mine pe sora Ileana Aurica, azi maica Epiharia din com. Namoloasa, jud. Putna, timp de doua saptamâni. Cu dânsa am mers prin satele tecucene: Tepu, Tecucelul Sec, Ionasesti, Coasta Lupei, si altele pe care nu le mai tin minte. Alt rastimp de doua saptamâni am mers cu sora Ileana Benea, azi maica Epraxia, din com. Cuca, jud. Covurlui.
Când mergeam prin sate nu ne dadeau numai bani, ci mai mult cereale, iar noi le vindeam si faceam bani. Îmi aduc aminte cu mult drag, cum ocoleam casele

care ni se pareau a fi de oameni saraci, si mergeam la alta casa, care ni se parea ca e mai avuta. Dar ce sa vezi?... De cele mai multe ori fugeau dupa noi fetele sa ne dea milostenie de la casele care ni se pareau noua sarace, ori vreo femeie tânara cu câtiva copilasi dupa ea, ori vreo batrânica, dezlegându-si banutul legat în coltul basmalei de cap, zicând cu lacrimi pe obraz:
- Nu ma ocoliti! E ban curat, ca l-am câstigat torcând cu furca si vreau sa-l dau pentru Casa Maicii Domnului. Si, de fericicire ca a putut sa ne prinda, tremura toata, închinându-se si multumind Maicutii Domnului ca a putut sa se faca si ea partasa la Mânastirea ce se va ridica la Tudor Vladimirescu. Iar daca se întâmpla sa afle ca eu sunt aceea prin care Maica Preacurata si-a aratat dorinta de a se face aceasta mânastire, babuta mea nu mai stia ce face si ma saruta pe amândoi obraji, zicându-mi:
- Fata babei, poate ca n-oi mai trai sa ma închin în acea Sfânta Mânastire, dar te rog, când s-o sluji în ea, sa-ti aduci aminte de satele prin care ai strâns ajutoare, si ca ti-a dat un ban si o baba ca mine. Si de-i mai întânli si altele ca mine, sa nu le uiti! Poate numele ai sa mi-l uiti, dar nu uita dragostea mea! Eu plângeam si-i fagaduiam ca n-o s-o uit niciodata, si sa fie încredintata ca, chiar de nu va trai sa se închine la aceasta mânastire pe care o ajuta cu atâta dragoste acum, se va bucura si o va privi din înaltimile cerului, pe care sunt sigura ca-l va câstiga de la Dumnezeu pentru credinta ei. Si asa ne desparteam, noi mergând mai departe, iar babuta ramânând sprijinita în bat, si stergându-si lacrimile cu pestelca. Iar de la unele case pe care noi le credeam mai întarite, iesea câte un copil si ne zicea:
- Mama mi-a spus sa va spun ca nu-i acasa. Iar noi începeam sa draganim pe copilas, dându-i vreu banut, sau de aveam vreo cruciulita, si voiam sa mergem mai departe. Copilul nevinovat începea sa strige pe mama-sa, scotând-o de unde era, si asa, rusinându-se, biata femeie venea sa ne ceara iertare, dându-ne câte ceva. De la alte case luam ocara si înjuraturi, caci n-aveau saracii ce ne da pentru sufletul lor pe care îl lasasera în paragina, sau, cum spun altii, ca nu exista viata viitoare; aici e raiul, aici e iadul, si asa se înseala, sarmanii, ascultând soapta satanei.

AVEA GRIJA CERUL

Pusesem legâmânt în fata Maicii Preacurate ca tot timpul cât voi strânge ajutor pentru mânastire, nu voi cumpara pentru mâncarea mea nici un covrig. Dar n-am spus aceasta nici uneia din surorile ce nu au mers cu mine prin sate, ca-mi era teama sa nu ma paraseasca. Si când venea vremea prânzului si trebuia sa mâncam, îmi ziceau:
- Soro Lico, soarele e sus, nu mâncam ceva, ca drept îti spun, mi-e foame! Eu le raspundeam cu bucurie:

- Da, si mie mi-e foame, dar sa mai mergem si pe ulita asta, ca se vad case mai frumoase, si poate Maicuta Domnului o sa ne scoata vreo crestina care sa ne dea sa mâncam. Si asa începeam, eu pe o parte, sora ce ma însotea, pe cealalta parte a drumului, batând pe la casele crestinilor, cerându-le milostenie, pentru facerea Mânastirii! Eu începeam sa ma rog Maicutii Domnului sa ne trimita în cale o crestina care sa ne dea o bucatica de pâine, pentru a nu slabi sora mea de foame. Si, Doamne! Numai ce vedeai ca ne întreaba câte o femeie, dupa ce ne da ce-o lasa inima, la condica:
- Da, ati mâncat?
- Noi le spuneam:
- N-am mâncat…
Ea ne întreba:
- N-ati vrea sa mergeti la mine sa mâncati?
Îi raspundeam cu lacrimi de bucurie:
- Mergem! Iar femeia era asa de fericita de n-o mai tinea pamântul. Mai mult, de se întâmpla sa ramânem si seara în satul acela, nu ne lasa sa mergem la preot si ne ruga sa ramânem la dânsa cu dormitul si masa.
Si asa tot timpul cât am mers sa strângem ajutor pentru Mânastire, n-am cheltuit nici un ban pentru mâncarea noastra, purtându-ne de grija Maica Milei, Preasfânta Curata, Fecioara Maria, Mama orfanilor si Ajutoarea tuturor celor care o cheama sa vina în ajutor.
Când trebuia sa mergem cu trenul, atunci luam bani strânsi pentru bilete, si mai mult nimic. Caci oricât ar fi cheltuit Comitetul de Constructie, noi toate aveam de unde le da bani, caci nu dadeam de la noi, ci din ceea ce ne da Stapâna Casei ce se facea. Ca în clipa când ne dadea cineva, fie ban, fie alt lucru, îl socoteam al Maicii Domnului. Si asa si era, caci pentru lacasul Ei ceream.
Apoi am început sa merg singura ca mi se parea ca cheltuim prea multi bani cu trenul, pentru doua persoane, si mi-a ajutat Stapâna si Povatuitoarea mea tot timpul cât am mers pâna dupa sarbatorile Nasterii Domnului, ale anului 1939. În iarna asta m-am îmbolnavit de apenticita si n-am mai putut merge sa strâng ajutoare, si i-am dat condica sorei Didina Filip, azi maica Fevronia, însotita fiind de sora Ioana Benea, azi maica Epraxia, fratele Ilie Badiu si fratele Iordache Grigoras. Ei au mers prin sate pâna în primavara 1940, cam vreo patru luni, pâna la Sfintele Pasti.

BANUTUL VADUVEI

Tin sa mai povestesc unele întâmplari din timpul când mergeam cu strânsul fondurilor pentru mânastire.
Când mergeam într-un sat sau într-un oras în care cunosteam pe cineva, umblam cu el din casa în casa, cerând mila. Unii preoti adunau lumea la biserica si dupa ce-i vorbeau, mai spuneam si eu câteva cuvinte, aratând porunca cerului, pentru care umblu s-o aduc la îndeplinire. Iar la iesire, parintele paroh punea pe cineva de încredere sa strânga ceea ce dadea fiecare, si asa se facea proces verbal, taindu-se o singura chitanta. Asa s-a facut aproape în toate bisericile din Brasov, si aproape în toate satele din jurul lui, pe care nu le mai însir din pricina multimii lor, si, ca sa spun drept, le-am si uitat. Sunt însa sigura ca ele sunt scrise cu litere de aur de mâna Atotputernicului Dumnezeu, caci de ochiul sau nu scapa nimic, nici din cele bune, nici din cele rele.

MINTEA SUS

Odata, la Brasov, cred ca ne-a pândit cineva, caci se facuse seara târziu când am iesit dintr-o biserica, însotita fiind de doamna General Elisabeta Teodorescu. Mergând spre casa, dânsa îmi zice sa luam o masina, ca aveam bani multi si sa nu patim ceva. Eu îi raspund bucuroasa ca eram toata o apa din pricina caldurii. De bani n-aveam teama, si i-am spus sa fie linistita, ca doar banii nu-s ai nostri, ci ai Maicii Domnului. Dar… cel ce ne urmarea sa ne ia banii se urca în masina lânga sofer, si-i spune ceva la ureche. Eu am priceput ce-au pus la cale ca susotesc pentru bani, nu ajungeti voi sa puneti mâna pe ei, ca doar îs ai Maicii Domnului. Vad ca masina o ia pe o strada dosnica. Doamna Elisabeta îmi zice, strângându-ma de mâna:
- Suntem în primejdie!
O linistesc zicându-i ca n-o sa se întâmple nimic, caci ceea ce avem noi, adica banii, nu erau ai nostri, ci ai Maicutii Domnului. Rugam pe sofer sa întoarca masina, ca a luat-o pe o strada gresita, dar el nu ne raspundea nimic. Îl rugam a doua oara, dar el si de data aceasta nu ne raspunde nimic. Atunci am tacut si ne-am ridicat mintea sus, la Stapâna Cerului, rugând-O sa ne vie în ajutor. Si minune! Motorul masinii a început sa nu mai mearga cu viteza cu care pornise soferul, si iata si în calea noastra si un domn ofiter. Doamnei Elisabeta, de frica, i s-a parut ca-i sotul ei, si-l striga disperata:
- Gicule, Gicule!
Ofiterul si-a îchipuit ca este cineva în primejdie, si, scotând pistolul , amenintа pe sofer, strigând sa opreasca masina. Soferul nu vrea sa opreasca, dar ofiterul

s-a repezit din fuga pe scara masinii, si s-a prins de geamul ce era deschis, strigând catre sofer:

- Ce faci? De ce nu opresti? Nu vezi ca mergi pe strada gresita, cum îti striga cele din masina? Motorul se înfunda si începe sa pocneasca ceva si s-a oprit brusc.

Atunci noi am sarit din masina, zicând soferului ca ce-a voit sa faca nu e dupa Dumnezeu, si ca o sa-i plateasca Maica Domnului. El tacea ca un mut, iar ofiterul îl dojenea cu cuvinte aspre. Din vorbire am aflat ca-i ungur. Am respirat usurata, vazând ca nu-i român, ca ne-ar fi fost durerea mai mare. Ofiterul acela era strain, dar cu frica de Dumnezeu, si ne-a dus pâna la casa doamnei General Teodorescu. Multumindu-i, i-am dorit rasplata cuvenita de la Dumnezeu, si de la Maica Sa Preacurata.

Din aceasta am tras multe învataturi. Întâi ca Bunul Dumnezeu nu te lasa când îl chemi, si mai ales când te afli în primejdie pentru El. Al doilea, ca niciodata în viata mea nu o sa mai merg pe drum seara, fara sa am printre însotitori si un barbat cunoscut si credincios, pentru a înlatura nascocirile satanei care, în tot felul ni le scotea în cale, pentru a ne tulbura.

Face si el ce poate, si ce-i este îngaduit de sus!

AMINTIRILE GURGUETEI

Când veneau la mine surori care aveau aceeasi dorinta de a-si închina viata Domnului, nu aveam o alta desfatare sufleteasca, decât daca era duminica, dupa Sf. Liturghie, sa mergem pe dealul Gurguetei, unde am avut cea dintâi chemare, si unde stiam ca va fi "Gradina Maicii Domnului", care ne va mângâia sufletele cu mireasma iubirii ceresti. Desi nu vedeam nimic frumos care sa încânte ochiul, decât un lan de papusoi si gândacii sau sopârlele care alergau si-si cautau hrana, totusi noi ne simteam în atâta fericire si pace, cum nicaieri si niciodata nu puteam simti. Câteodata citeam un Acatist sau alte rugaciuni, dar, de multe ori, când era zi de lucru si nu aveam timp, eram multumite ca venim sa calcam pe locul blagoslovit de Domnul si de Maica Sa Preacurata, facând doar o sfânta cruce, si asa plecam la ale noastre treburi, gasindu-ne în culmea fericirii. Doi frati credinciosi din satul T. Vladimirescu, care-s înca în viata, s-au gândit sa lucreze ei o sfânta cruce din lemn de salcâm, si, aducând-o, sa o aseze în locul unde a poruncit Domnul sa fie Altarul Mânastirii. Acestia sunt: Irimia Caluianu si Titi Raducanescu, iar lemnul l-a dat mos Vasile Caluianu, tata lui Irimia Caluianu. Fratele Titi Raducanescu, fiind mester lemnar, a lucrat-o destul de simplu, dar împodobita cu dragoste curata. Acesti doi frati au asezat-o, fiind de fata numai eu cu ei.

Dar nevazuti, au fost mii de îngeri, care binecuvântau prima noastra osteneala pe locul ales de Domnul, pentru a face lacas de preamarire, Maicii Sale Preacurate si tuturor sfintilor.
Al doilea semn de preamarire a fost sfânta cruce de marmora neagra, în cinstea Maicii Domnului, facuta din banii ce s-au strâns de la mai multi credinciosi. Sfintirea acestei cruci a fost în ziua de 14 septembrie 1938, Înaltarea Sfintei Cruci. La sfintirea ei a fost lume foarte multa si preoti. Dupa ce s-a terminat slujba aghiazmei, parintele Clement Cucu, doamna Sevastita Ionescu din Tecuci, si cu mine, am mers peste tot locul Sfintei Mânastiri, cântând: "Mântuieste, Doamne, poporul tau" si celelalte, iar parintele Clement stropind cu aghiazma.
Dupa aceasta veneam mai cu dor aici, si mai la noi acasa, caci erau puse primele semne ale mântuirii: sfânta cruce de lemn, lânga care strajuia chipul îndoliat al Maicutei Domnului de pe sfânta cruce de marmora. Si la ele ne varsam noi tot focul si ne spuneam toate dorintele sufletului. Ca sa nu se stinga candelele niciodata de la sfintele cruci, am facut un bordei nu prea mare, cu doua încaperi, si ne rugam Macutei Domnului sa ne trimita pe cineva care sa poata sta tot timpul de straja, ca sa nu se stinga candelele, pe care le socoteam ca pe-o rugaciune neântrerupta. Si cred ca si asa era, ca mult ajutor am vazut de la mila cereasca.
Si ne-a trimis Stapâna pe un suflet pregatit de jertfa, pe fratele Ghita Vlad, un baiat vaduv, de vreo douazeci si cinci de ani, care dorea sa mearga la o sfânta mânastire, si, când mi-a cerut sfatul, eu l-am rugat întâi sa faca ascultare la locul acesta ales de Domnul, pastrâns zi si noapte luminita celor doua candele aprinse, ca sa fim toti, cei ce ostenim pentru lacasul Domnului, luminati de dragostea Ei de Mama si Povatuitoare, si sa nu facem nimic care ar putea sa-o întristeze. Si asa a si facut.
Acest fratior, din dragostea prea mare ce-o avea de Maicuta Domnului, vedea mereu lumini în jurul celor doua sfinte cruci, si necontenit simtea miros de smirna, când sta pe locul acela gol, neâmbracat de nici o frumusete a firii, ba chiar pustiit de asprimea vânturilor, care nu aveau în ce sa se opreasca, decât în cele doua sfinte cruci. Din credinta si respect pentru cele vazute si simtite pe acest loc sfânt, el, timp de un an cât a stat la bordeiasul nostru, n-a pus pe cap nimic si nici în picioare încaltaminte, si asa s-a stins, cum si din pricina postului ce-l facea, stie numai Cel de Sus cât.
Fericit, într-o buna zi, îmi spune ca în curând o sa se duca acasa. Eu am crezut ca acasa la mama lui, si-l întreb:
- Nu te mai lasa mama fratiei tale sa mai stai la bordeiul notru?
El, zâmbind, îmi raspunde ca nu la casa asta de pe pamânt va merge, ci la casa cea mult dorita din cer.

Si, dupa un timp foarte scurt, si-a dat sufletul linistit în mâinile lui Dumnezeu. Când am ajuns cu el la cimitir si-i citea parintele Gheorghe Dimitriu coliva lânga groapa, a asudat grozav, având pe fata lui sudoarea ca boabele de papusoi. Toti care erau la aceasta înmormântare, s-au minunat si au preamarit pe Dumnezeu, care face minuni preaslavite. În locul fratelui Ghita Vlad a venit fratele Ilie Badiu, azi monahul Varnava, care a stat tot timpul, si sta si azi, pâna când va merge si sfintia sa acasa la fericirea neânserata a iubirii lui Hristos.

PORNIM LA LUCRUL DOMNULUI

De teama ca nu se va putea face o biserica prea mare, s-a cerut ca planurile Sfintei Mânastiri sa aiba si o bisericuta mica, si, treptat se va face una mare pe locul unde s-a aratat Domnul. Si, în ziua de 8 septembrie 1939, Nasterea Maicii Domnului, s-a pus piatra fundamentala a bisericutei noastre. Din surori n-au fost decât sora Justina Stefu, cu sora ei Constantina, azi maica Filofteia si maica Haritina. Mai era din familia Stamatiade din Galati care a dat masa la toti cei de fata, aducând oale cu sarmale facute de doamna la Galati, si alte bunatati ce nu se gaseau la noi. Domnul conductor tehnic Stefan Stamatiade ne-a condus lucrarile tot timpul ostenindu-se si venind de doua ori pe saptamâna între noi, gratuit. Si asta a fost o mila a Maicii Domnului. Ca zidar la lucrul bisericutii am avut pe Damian Adamescu din Galati, iar ca salahori au fost surorile care asteptau cu nerabdare sa se înceapa lucrul, sa poata veni. Au fost surori din comunele: T. Vladimirescu, Malul Alb, Namoloasa, Hângulesti, Pechea, Slobozia Conache si Cuca, nouasprezece la numar. Desi se înscrisera treizeci si sapte, dar nu au venit toate, din cauza ca la unele intrase îndoiala la parinti, si nu le lasau sa vie deocamdata, caci cel rau nu dormea si lucra si el unde putea si cu ce se pricepea. Când s-a început lucrul din plin, a început sa vie si parintele Clement Cucu, care era înca staret la schitul Sihastru, dar nu se puteau hotarâ sa vie cu totul ca nu era unde sta, caci în micul bordei de-abia puteau sta rezemate una de alta, nu culcate, surorile care se osteneau la salahorie. Dar Maicuta Domnului nu ne-a lasat, ci ne-a primit un crestin din Namoloasa sat, jud. Putna, Ioan Nistor, care a adus întreg acoperisul unei case pe carute, si asa a fost usor sa-i facem peretii, alcatuind o casa cu doua camere pe un antret, unde sta parintele Clement când venea, si unde a stat mai pe urma multa vreme dupa ce a venit la noi. Eu înca nu ma strânsesem dupa drumuri, când adunam fonduri cu condica, pe unde se putea.

Odata am venit sa las banii, si era o ploaie grozava, dar nu m-am lasat si am venit sa vad cum lucreaza surorile mele. Am plâns cu bucurie când am vazut ca turna cu galeata si ele asezau caramizile stiva. Le-am rugat sa astepte sa stea ploaia, dar ele mi-au raspuns ca daca stau, n-au unde sa se adaposteasca, fiindca în bordei nu pot sa intre ca-s ude si-si uda culcusul pentru noapte, asa ca mai bine fac treaba, sa se încalzeasca. N-au terminat vorba si am vazut deasupra lor o lumina de marimea soarelui care, cred eu, le încalzea, si care a tinut tot timpul cât a plouat, cam vreo doua ore. Dupa ce a stat ploaia, a iesit soarele si s-a facut frumos, iar ele s-au uscat la razele stralucitoare si calde ale soarelui. Tot timpul cât a tinut ploaia, ele cântau asa de fericite, si aveau de ce sa fie fericite. Atunci mi-am dat seama cine le da putere de munca, si pricepere, era Mila Maicii Preacurate, Stareta noastra de Obste. Eu am stat mai putin la începutul ostenelilor ce se faceau penru zidirea bisericutii noastre, caci trebuia sa adun fonduri, dar era parintele Clement cu ele, care a venit când a fost gata casuta minunata, adusa pe caruta, adica în decembrie 1939. De-ale mâncarii mai aduceau si parintii surorilor, si ce mai trimetea Comitetul de Constructie, asa ca se ducea prânzul de azi pe mâine, cu ajutorul si purtarea de grija a Marii Gospodine, Maicuta Domnului. Bucataria o aveam în dosul câtorva scânduri, însirate pe câtiva stâlpisori, si acolo aveam un cotlon, plita ca la tara, si o masuta pe care se pregateau legumele din care se facea mâncare. În fata acestei mândre bucatarii, aveam un dulap de un lat de mâna gros, adica o scândura, asezata pe caramizi, care ne servea de masa. Ca bucatarese erau tot surorile care faceau de rând câte doua.
Când au venit, le-am rugat sa-si aduca fiecare câte o lingura si câte o farfurie, ca sa aiba cu ce mânca, dar ele, de fericire ca vin, au uitat, si nu si-au adus nimic. Chipurile eu eram cea mai mare, aveam nouasprezece ani, iar cea mai mica era de paisprezece ani, si aveau tot dreptul sa uite, asa ca o saptamâna am mâncat toate cu o lingura. Pornea lingura de la mine, si pâna ajungea iar la mine, îmi pierea foamea. Si, totusi, au fost cele mai frumoase clipe de iubire si de fratietate sfânta, pe care nu le poti uita niciodata.
Odata, era de rând la bucatarie sora Ionica Bacau, azi maica Agaftonica, cu alta sora. Ea fiind mai marea bucatariei în acea zi, vine la mine la bordei si ma cheama sa-mi spuna ca ea-i de rând la bucatarie si nu are nici un praf de malai ca sa faca mamaliguta, si nici nimic de-ale mâncarii. Eu venisem doar de câteva zile de pe drumurile cersitului, si nu stiam nici de unele, dar ea, ca sa n-o las fara raspuns, îi zic:
- Sora Ionica, mergi, te rog, la sfânta cruce de marmora si spune Maicii Domnului ceea ce mi-ai spus mie acum, iar Ea, care este Mama si Ajutatoarea noastra, îti va trimite tot ce ai nevoie.
Ea, ascultând cele spuse de mine, a mers în fata sfintei cruci pe care era sfânta icoana a Maicutii Domnului, si a început sa spuie:

- Maicuta Domnului, eu sunt de rând la bucatarie, si n-am nici faina sa fac macar mamaliguta la surori si nici astceva de-al mâncarii. Eu i-am spus sorei Lica si ea m-a trimis la Tine, Preasfânto, sa-ti spun sa-mi dai tot ce-mi trebuie. Eu stateam pitita la usa bordeiului si ascultam cum se tânguia, spunând Maicii Domnului durerea sufletului ei. Nu ma puteam tine de plâns si ma rugam din toata inima Stapânei noastre Preacurate, sa n-o lase fara raspuns, si am intrat în încaperea cealalta a bordeiului în care erau celelalte surori cu parintele Clement, care le învata sa cânte. Dar aud ca ma striga sora Ionica sa-mi spuie ca s-a rugat, si acum ce sa faca? Eu o rog sa fie linistita si sa pregateasca de mamaliguta ceaunul, si sa faca focul, ca pâna se va încalzi apa din ceaun, va veni si faina, caci Maicuta Domnului nu se poate sa nu-i trimeata ceea ce are nevoie.

Si, încredintata în ajutorul Preacuratei, a pregatit cele spuse de mine. Aduna ierburi uscate de pe câmp pentru foc, spala ceaunul pentru mamaliguta, si, cântând, aprinde focul, fara sa aiba nimic. Eu n-as putea sa spun cum ma simteam în acele clipe, decât stiu ca nu puteam face altceva decât plângeam, uitându-ma la o iconita a Maicii Domnului, ce era în bordeiasul nostru, si asteptând raspunsul de Mama al Preasfintei. Si minune! Aud pe sora Ionica strigându-ma, si, iesind din bordei, vad ca vine la noi mos Nicolae Lupoaie, din T. Vladimirescu, cu caruta lui, si ne descarca la usa bordeiului un sac de faina, un sac de cartofi, fasole, brânza, si o putinica cu lapte batut. Sora Ionica sarea în jurul carutei si nu stia ce sa mai faca de bucurie ca-i trimesese Maicuta Domnului atâtea bunatati. Iar eu nu stiam unde sa ma bag sa pot plânge, plâns de bucurie si de multumire Milostivei noastre, Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu.

Dupa ce a luat în primire bucatareasa noastra cele de hrana, am trimis-o sa mearga din nou la binefacatoarea ei, Preasfânta Maica lui Iisus, si sa-i multumeasca cum o sti. Ea m-a ascutlat si a început sa faca metanii Preacuratei, zicându-i:

- Maicuta Domnului, eu ti-am cerut sa-mi dai numai pentru azi, ca sunt eu de rând la bucatarie, iar Tu ai trimis sa mâncam o saptamâna, si poate si mai mult! Cum sa-ti multumesc, nu ma pricep, decât te rog sa ne fii mereu Mama si Ajutatoare! Si asa, fericita, a plecat la bucatarie gatind mâncare pentru prânz.

VIATA DIN BORDEI

În anul 1939, iarna a venit târziu, asa ca ne-a îngaduim sa lucram tot postul Craciunului. Totusi, venins înghetul, a trebuit sa oprim lucrul la bisericuta, iar

noi, surorile, eram nevoite sa mergem pe la paritii nostri pâna la primavara. Doamne Sfinte, ce era! Plânsete si vaiete de parca se sfârsea lumea! Eu le zic:
- Ce vreti sa facem, surorilor, ca în bordeiul care-l avem nu putem sta?! Ele plângeau toate împrastiate si spuneau ca nu pleaca nici una. Vazând parintele Clement toate acestea, îmi zice:
- Ia spune-le, soro Lico, vreti sa facem un bordei mai mare? Când au auzit spusele mele, ele sareau ca niste mielusei când îi încalzesc razele soarelui, si alergau care pe unde puteau sa caute sape, hârlete si târnacoape, sa începem noul bordei. Sa ne fi vazut un om mai cu cap, cum masuram cu pasul lungimea si latimea, cred ca ar fi râs, ori ar fi plâns, de marii mesteri si ingineri ce-si puneau la cale culcusul lor, dându-i lungime de 15 m. iar latime de 3 m.
Si am început sa sapam cu multa greutate, caci îngetase pamântul de vreo doua palme. Si totusi, cu dragosta lor fierbinte cu care sapau pamântul, ne-a ajutat Dumnezeu sa trecem cu sapatul prin pamântul îngetat si sa ajungem la cel care sa putem sapa mai usor.
Cei din Comitetul de Constructie au venit sa vada ce se face. Când au vazut câ începem un nou bordei, bucuria le-a fost mare, dar le era mila de noi, zicând ca o sa ne mânânce lupii iarna. Noi însa eram asa de fericite, ca le ziceam ca-i mult mai bine sa fim mâncate de dintii unei fiare salbatice, decât sa stam în lume!
Si, linistindu-i, am rugat pe fratele Nicolae Negoita din T. Vladimirescu, sa fie bun si sa mearga cu caruta la un depozit de cherestea, sa ne cumpere scândura pentru captusirea bordeiului nostru. Si, sarindu-ne în ajutor mai multi frati credinciosi, ne-au lucrat lemnaria pentru acoperisul bordeiasului nostru. Dupa o zi au venit si scândurile pentru captusirea lui.
Când a fost gata de sapat, fratii credinciosi ne-au facut acoperisut si l-am captusit ca pe-o cutie. Si, Doamne, era asa de frumos, ca cine ni-l vedea, nu se mai îndura sa iasa din el. Avea câte un geam la amândoua capetele, si o usa cu o scara la o parte. Era tot varuit si parea ca-i un salon mai mare. Surorile toate si-au adus din zestrea lor de la parinti câte un pat, îmbracat si cu un covoras mic, de pus pe perete, în dreptul patului. Paturile erau asezate ca într-un salon de spital, de-a lungul bordeiului, ramânând numai o carare pe lânga un perete. În fundul bordeiului pusesem pe tot peretele de la rasarit, icoane pe care le aveam noi, surorile, si o masa. Iar la fiecare pat, la covorasul ce atârna la perete pusesem fiecare icoana Domnului Hristos, pe a Maicutii Sale, si câte un sfânt de care aveam evlavie. La capatul bordeiului, la apus, aveam o soba de încalzit, si plite de gatit mâncare. Acum s-au adunat surori pâna la douazeci si noua. Eu îmi aveam patul pe la mijloc.
Seara, dupa ce luam masa si ne faceam rugaciunea spre somn, nu ne culcam, ci se adunau toate surorile în jurul patului meu, iar eu le povesteam din cele spuse de Cer, si ne puneam la cale viata noastra, spuind fiecare ce se pricepea,

pentru a ne alcatui o viata în asa fel sa nu suparam pe Stapâna noastra, Preasfânta Fecioara Maria, si, de foarte multe ori, când punem la cale, ca niste babute, începutul vietii noastre duhovnicesti, aveam miros de smirna, ca si când ne-ar fi dat cineva cu o catuie pe la nas. Noi am crezut ca-i semn dumnezeiesc si ne închinam, bucurându-ne sufletele noastre si socotind ca ceea ce vorbim îi place Stapânii Ceresti!
Si asa ne-am petrecut toata iarna lui 1939 spre patruzeci, ziua lucram de mâna câte ceva si începeam sa citim din Ceaslov si Psaltire, iar seara, înainte de masa, Parintele Clement ne învata muzica bisericeasca.

ÎNCEPUTUL NEVOINTELOR CALUGARESTI

Toata scumpa noastra familie a pus hotarâre sa ne sculam la ora douasprezece noaptea, sa facem utrenie, si ce mai puteam, dar nu aveam ceas si eram tare amârâte ca nu stiam când este ora douasprezece. Parintele Clement avea un ceas de buzunar, dar sfintia sa sta în casa, iar noi eram în bordei, si când nu era viscol afara mergeam sa-l sculam.
Dar minune! Câte una din noi auzea cum bate un clopot mare si ne scula si pe celelalte surori, speriate, nestiind ce-o fi. Ieseam toate afara si auzeam cum trage clopotul undeva, departe dar foarte clar. Atunci noi începeam rugaciunea de miezul noptii si sculam si pe Parintele Clement, spunându-i ca am auzit clopot tragându-se. Sfintia sa ne zicea ca ni s-a parut si ca de ce n-a auzit si el. Ceasul nu era mai mult de douasprezece. Noi am început sa ne îtrebam cum sa traga la acea ora clopotul, si unde? Ca totusi, se auzea foarte limpede! Si asa am crezut multa vreme ca ni se pare noua, dar acest lucru se repeta în fiecare noapte. Câteodata Parintele Clement se culca târziu, iar noi, daca auzeam clopotul, vrând, nevrând, ne duceam sa-l sculam, spunându-i ca iar se aude. Sfintia sa ne mai da câte o ocara, zicându-ne ca visam numai clopote, dar când se uita la ceas, vedea ca-i douasprezece fara un sfert, sau fara zece minute, si ramânea pe gânduri, si asa venea la noi în bordei sa facem pravila.
Eu nu eram deloc multumita, caci, desi socoteam semn ceresc acest clopot, totusi aveam îndoiala si-mi ziceam: se poate sa fie ispita de la cel rau, care nu doarme niciodata; de ce nu aude si parintele, ci numai noi?
Parintele, fiind preot nu aude, iar noi, niste surori, auzim?! Si spun surorilor sa ne asezam pe acatiste pâna la acea ora, sa vedem daca mai auzim. Iar de vom mai auzi, sa rugam pe Maicuta Domnului sa faca în asa fel sa auda si parintele nostru. Altfel nu vom mai crede ca e semn ceresc, si vom dormi mai departe. Si asa am si facut, asteptam hotarârea si raspunsul Stapânei.
N-a trecut mult si Maica Domnului a raspuns în felul urmator:

Mai pe primavara au venit la noi doamnele Victoria Cazacu si Lucia Costin din Bucuresti. Am rugat pe parintele Clement sa le dea camera sa sa doarma, iar sfintiei sale sa-i facem un pat provizoriu, pentru o noapte, în antreu. A primit cu bucurie, dar n-a vrut sa-i facem pat, culcându-se jos. În aceasta noapte, noi, cele din bordei, n-am mai auzit clopotele, iar parintele vine la noi speriat, strigând sa ne sculam, ca grozav trag clopotele, si e ora douasprezece fara zece minute. Am sarit din asternutul nostru, închinându-ne cu metanii de multumire Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, si dupa ce ne-am îmbracat, am auzit si noi clopotele. Parintele Clement s-a gândit sa ne cumparam un ceas desteptator, si sa vada daca se mai aud clopotele care ne desteptau. Cum ne-am cumparat ceas, n-a mai auzit nimeni clopotele, decât foarte rar.
Tin sa spun ca iarna, dupa ce ne faceam pravila, noi iar ne culcam, ca mai era până la ziua. De foarte multe ori ne înfunda viforul geamul cu zapada, si noi dormeam până ne destepta foamea. Începeam sa ne întrebam una pe alta (ca nu aveam înca ceasornicul), ce o fi de nu se mai ispraveste noaptea, ca nu mai puteam dormi si ne era foame. Ieseam afara sa vedem cum e timpul, dar spre mirarea noastra, vedeam viscol mare si ziua la amiaza, iar zapada ne acoperea cu totul bordeiul. Alergam cu toatele sa ne scoatem lemne din zapada, pentru a ne face mâncare.
Si totusi, eram tare fericite în acesti primi pasi ai vietii noastre mânastiresti! Duminicile si sarbatorile mergeam la biserica din Tudor Vladimirescu, la Sfânta Liturghie, dând raspunsurile la strana.
Când era o zi mai linistita, venea pe drum, de la sat spre noi, sora Tinca Caluina, azi maica Tecla, care înca nu venise la noi caci facea pe postasa, aducându-ne scrisorile si având grija Sfintei Cruci de la gara. Când o vedeam, ieseam toate în calea ei, nu sa vedem ce ne aduce, ci s-o vedem pe ea, ca ne era draga si-i ziceam bunicuta noastra, ca era fata nemaritata de peste cincizeci de ani. Toate sareau în jurul ei si nu mai stiam ce sa-i facem de bucurie c-o vedem. De cercetat nu prea ne cerceta nimeni, ca începuse zavisticul sa faca pe unii sa compatimeasca pe surorile care erau în fericirea care eram si eu, si pe care o simteam toate la fel. Deci, cei care ascultau soapta acestui milos al rautatii, începuse sa zica: nebuna de Lica a nenorocit atâtea fete care, parasindu-si familia comuna, stau ca neoamenii, pe sub pamânt! Si raul tare usor se prinde, mai cu seama de cei dornici de noutati! Si asa era: ei ramâneau cu spusele, iar noi cu fericirea lui Iisus Hristos, Mirele nostru scump si vesnic, care ne mângâie cu razele nadejdii din raiul nemuririi. Falsii sfatuitori milosi ne trimeteau vorbe sa nu mai stam nici o clipa pe locul unde ne aflam, ca oamenii rai au pus la cale sa vina noaptea sa ne sperie, si ca n-o sa fie bine. Râdeam de toate astea. Alteori aveau obiceiul sa ne trimita biletele scrise. Eu ziceam tuturor:

- Nu cu a noastra voie am venit aici, ci îndemnate de Duhul Domnului, si strânse de mâna iubitoare de Mama a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, si daca Stapâna noastra, în care ne punem noi toate nadejdile, va îngadui, atunci sa vina cine vrea! Si le mai spuneam ca chiar de nu va ramâne nimeni aici, eu tot nu voi pleca, deoarece stiu cine m-a adus aici, si stiu cine m-a ridicat din praful mizeriei, al necazurilor si al umilintei, Maicuta Domnului, în care o clipa nu-mi pierd nadejdea. Dar nu erau oamenii de vina, caci ei sunt fii lui Dumnezeu, ci ispititorul, dusmanul omenirii si al tuturor celor ce nazuiesc spre o viata placuta Domnului.
Caci, într-o seara, când citea sora Didina Filip, azi maica Fevronia, din viata sfântului Vasile cel Mare, noi toate stam si ascultam cu multa bucurie sufleteasca, si am fi voit sa nu se mai termine, deodata auzim cum cineva da cu pumnul în geam cu multa putere, dar sticla nu s-a sfarâmat, si auzeam tropote de oameni multi în jurul bordeiului nostru, de credeai ca a navalit o armata puternica. Eu eram cocotata pe niste plapumi ce erau strânse gramada, si muream de râs. Surorile toate înghetasera de frica, iar parintele Clement uitându-se la mine, îmi zice:
- Ne gasim în primejdie mare, si fratiei tale, soro Lico, îti mai vine sa râzi?! Pâna acum ne-a fost! Ma iau eu, om batrân, dupa un copil?! Acum ce-o sa facem, spune si nu mai râde!
Eu ma chinui sa ma fac serioasa si le spun:
- Faceti-va sfânta cruce si luati-va lampile, si haideti afara, ca-i zapada proaspata, si, de-om vedea vreo urma de om, sa-mi ziceti ce vreti!
Parintele Clement îmi zice:
- Cum sa ies afara? N-auzi ce s-aude? Lasa! Sa fie acest bordei mormânt!
Dar eu ma reped la o lampa ce era în cui, ma închin cu semnul sfintei cruci, si ies pe scarile bordeiului, zicându-le:
- Care vreti, veniti dupa mine sa va convingeti cine-i afara, si sa va piara frica!
Toate surorile s-au luat dupa mine, si, iesind, n-am zarit nici macar vreo urma de pasare pe zapada proaspata, nicidecum pas de om. Parintele Clement iese la urma si striga la noi:
- Nu-i nimeni, surorilor?!
Noi îi raspundem ca nici macar o pasare n-am întânlit. Sfintia sa ne spune:
- Dar n-ati auzit ce zgomot se auzea, de parca credeai ca-i un regiment de soldati?!
Eu îi raspund:
- N-am facut eu mai bine ca am râs, si n-am dat importanta?! Ei, acum sa facem un acatis Maicii Preacurate, care ne acopera cu mantia ei de Mama. Si, intrând în bordei, am facut cântare de lauda Ocrotitoarei noastre.
Iata acest regiment de soldati ai duhului celui rau punea si pe oamenii din sat la cele sa ne sfatuiasca cu mila a parasi calda noastra vatra a bordeiului.

Asadar, de la acest viclean pornesc toate cele rele, prin oamenii care se lasa prinsi de soaptele lui, pline de otrava zavistiei ce o are asupra neamului omenesc.

De aceea rog, în numele celui rastignit pe Sfânta Cruce, Domnul si Mântuitorul nostru Iisus Hristos, si pe toti cei carora le vor cadea aceste rânduri la mâna, si le vor citi, sa nu asculte soapta celui rau, care, câteodata, pare ca vrea sa ajute sau sa curme vreu pacat, sau sa vadeasca greseala cuiva, înfatisându-se ca sfatuitor si îndrumator. La toate acestea este bine sa astupam urechea, si sa plecam genunchii, ceea ce aduce mai mult folos, si tie, si celui pe care ti-l pâraste satana. Caci, am vazut în vietile sfintilor din luna ianuarie, minunata întâmplare cu sfântul prainte Macarie Egipteanul, cum odata, fiind faptuita o ucidere, se punea vina asupra unui nevinovat, iar acela a alergat la chilia sfântului Macarie, au mers în urma lui, si cei ce voiau sa-l prinda ca pe un ucigas voiau sa-l dea în judecata cea legiuita. Deci acele se lepade si se jura ca-i nevinovat de sângele celui ucis, dar ei staruiau, facându-l vinovat. Si facându-se de amândoua partile multa vorba si sfada, i-a întrebat sfântul Macarie:

- Unde este îngropat cel ucis? Si, sculându-se a mers cu dânsii la mormânt, apoi plecându-si genunchii, s-a rugat mult si a zis si a zis catre cei ce stateau de fata:

- Acum va va arata Domnul daca este acesta vinovat de uciderea despre care ziceti. Si a strigat cu mare glas, chemând pe nume pe cel ucis, iar el a raspuns din mormânt. Atunci sfântul a zis catre dânsul:

- În numele lui Iisus Hristos, zic tie sa ne spui daca esti ucis de omul acesta! Iar acela cu glas foarte lamurit a raspuns din mormânt încredintându-i ca nu a fost ucis de acela pe care-l napastuiesc fara vina. Mirându-se toti de o minune ca aceea, au cazut la pamânt. Apoi rugau pe sfântul sa-l întrebe pe cel din mormânt cine l-a ucis. Cuviosul le-a raspuns:

- Despre aceasta nu-l voi întreba pentru ca destul este mie sa izbavesc de napasta pe cel nevinovat, iar a da judecatii pe cel vinovat, nu este lucrul meu!

Iata, dragii mei, toti sa avem pe sfântul preacuviosul parinte Macarie oglinda în care sa ne vedem, si prin care sa luam pilda. Întâi, pilda de rugaciune, asa cum a facut el când era la mormântul celui ucis, pentru îndreptare sau descoperire. Pe urma, nedescoperirea raului cuiva, caci asa cum ne-a spus sfântul parinte Macarie, nu este al nostru acest lucru, ci al lui Dumnezeu, care vede toate, judeca, descopera si plateste toate. Ce rau nu-ti arata niciodata greselile si neputintele tale, ci numai pe ale aproapelui tau.

Deci, chiar când vezi gresind pe cineva, nu-l pârâ la nimeni, ci sfatuieste-l si te roaga pentru el, ca ai plata de la Dumnezeu.

De câte ori nu ti se pare ca îndreptezi pe cineva si faci greseli de moarte, si când vezi ca ai gresit, satana vine degraba sa te trânteasca în groaznicul pacat

al deznadejdii. Asa el, întâi cauta sa gresesti umplându-ti întelepciunea si maiestria cuvintelor, aratându-ti ca doar vrei sa îndrepti anumite greseli si sa pui în rânduiala pe anumiti oameni, pe care ti i-a descoperit cum a voit în inima si în mintea ta, si pe urma vine si-ti sopteste ca ai luat locul lui Dumnezeu de judecator, si ca ai facut mare pacat, si te tavaleste în deznadejde, iar de se întâmpla sa nu-ti ridici mâinile spre mila cea fara de margini a iubirii lui Hristos, vine îmbatrânitul în rautati si-ti zice: degeaba mai traiesti, ca nu ai iertare, sfatuindu-te sa-ti ridici viata. Vedeti unde va duce cel rau? El pe nimeni nu iubeste, caci unde-i ura întruchipata, cum poate sa stea iubirea? Se înseala grozav cei care-i asculta minciunosul sfat. Departe de mine acest gând, ci le spun ca una care am vazut lucrarea raului asupra bietului om.

PARINTELE VISARION

Gasindu-ma acum în tânara noastra familie monahala, într-o seara, stând în bordeiul nostru, sfatuiam si puneam la cale mica noastra gospodarie pentru primavara anului 1940, care se apropia. Dorinta tuturora era sa ne vedem bisericuta, paraclisul gata, si asa m-am hotarât sa merg cu parintele Clement la Galati sa cautam un sculptor pentru a ne lucra catapeteasma. Domnul Stefan Stefaniade, care ne conducea lucrarile, ne-a dus la mesterul Tomasek, cu care am si împacat lucrul catapetesmei, cu treizeci si cinci de mii de lei. Urma sa fie gata în iulie. În acest drum am auzit ca la biserica Sfântul Gheorghe din Galati, se gaseste un parinte cu numele Visarion Nicolau, în etate de optzeci de ani. Eu când am auzit, am si plecat cu parintele Clement Cucu sa-l cunoastem. La întânlire, am vazut ca si parintele Visarion dorea mult de tot sa ne cunoastem, si, auzind de ce am venit la Galati, ne-a dat zece mii de lei ajutor, punându-se cu toata batrânetea sfintiei sale în slujba Maicii Domnului, chiar de a doua zi, caci auzind ca noi am pornit sa lucram Mânastirea si n-avem bani, mi-a zis sa ramân eu câteva zile în Galati, iar sfintia sa va merge cu mine la credinciosi cunoscuti, pentru a le cere ajutor. Si asa am si facut. Parintele Clement întorcându-se singur acasa, eu am mers cu parintele Visarion mai întâi la familia Vasile Constantinescu care, auzind ca facem Mânastire, a dorit mult sa doneze un clopot, dându-mi saptesprezece mii pentru el, pe care l-am si luat pe primavara de la Bucuresti, si înca trei mii de lei sa fie pentru cheltuieli. Apoi am mers la familia Dumitrache Popa Gheorghiu, care, cu ceilalti frati ai lui, au dat un vagon de var si un vagon de ciment. Pe urma am mai cunoscut si alte persoane, care nu au dat sume mari, dar au dat sume mici si dese, lunar rupeau pentru lacasul Maicii Domnului.

Printre acestia, cel care a fost neântrerupt ajutator, pâna la sfârsitul vietii lui, este adormitul întru fericiti Constantin Dumitriu.
Parintele Visarion nu s-a lasat, dând pilda fiilor lui duhovnicesti, si tot venitul ce-l avea, jumatate oprea sa aiba de cheltuiala, iar jumatate punea de-o parte pentru împodobirea Casei Maicii Domnului. Ne-a dat o suta de mii de lei, iar în primavara anului 1940 a venit si sfintia sa la noi, si ne era duhovnic neântrecut, sfatuindu-ne ca un tata pe copii lui. Parintele Clement se ocupa cu treburile în gospodarie, iar sfintia sa cu slujbele bisericii, care-i tare mai placeau. Avea o deosebita evlavie pentru Sfânta Nascatoare de Dumnezeu, si, în fiecare zi, îi cânta acatistul la chilie, chiar de-l auzea si l-a biserica. L-am avut doi ani cu noi, pretuindu-l si iubindu-l, caci avea o fire asa de blajina, ca nu ar fi fost în stare sa supere pe cineva. Dupa doi ani a trecut la cele vesnice, dupa care au suspinat toti cei optzeci de ani ai sai. În ultima clipa a despartirii sufletului de trup, a vazut pe Preasfânta Nascatoare pe care a iubit-o asa de mult, si care i-a venit în ajutor, caci mult o ruga. Nu a cazut decât patru zile, si îmi aduc aminte cum ma trimitea de lânga patul sfintiei sale sa ma culc, zicându-mi ca am multe pe cap si sa fiu odihnita, ca o sa-mi dea si sfintia sa în curând de lucru. Eu l-am iubit ca pe un sfânt, caci de mult folos mi-a fost în primii pasi ai vietii monahale. În acele zile din urma ale sale, nu-l lasam prea mult singur, desi maicile si surorile o clipa nu l-au parasit. Într-una din zile ma întreaba sa-i spun unde o sa-l îngrop. Eu îi raspund ca unde o vrea sfintia sa. Atunci ma roaga sa-l îngrop lânga biserica, sa auda maicile cântând, si i-am fagaduit ca asa o sa fac. Mi-a multumit fericit. Într-un sfârsit ofteaza grozav, eu îl întreb cu ce sa-i venim în ajutor, sfintia sa îmi spune:
- În acest ceas nimeni nu-mi poate da nici un ajutor, decât faptele bune ce le ai.
Si n-a trecut mult si a închis ochii, batând din palme si ridicându-se în sus de pe perina. Cred ca vazuse ceva frumos.
Va puteti închipui, daca acest suflet care de la vârsta de paisprezece ani pâna la optzeci si doi, a slujit Domnului în feciorie si cu multa dragoste si evlavie, si tot a oftat plin de durere de cele ce vedea la sfârsitul vietii, cum va fi oare cu sufletele acelea, saracele, care pe Dumnezeu l-au hulit, nevrând sa-l cunoasca, faptele bune neiubind, si în desfatari traind? Cred ca nici de oftat nu vor mai putea, ca groaznic le va fi sfârsitul! Cine crede ca aici, pe pamânt, este totul, raiul si iadul, se înseala amarnic! Cu adevarat va spun ca în clipa când trupul a ramas neînsufletit, sufletul merge în mâna lui Dumnezeu, dându-l în vesnicie la bine, de vor afla la el fapte vrednice de a gusta si de a se bucura de frumusetile raiului, sau la rau, de nu va gasi la el fapte bune, spre a suferi chinurile vesnice. Sa luam seama la aceasta scurta trecere pe pamânt, cu ce ne împodobim si cu pentru care vesnicie ne pregatim sarmanul nostru suflet. Vedeti, dragii mei, fericirea si chinurile sunt vesnice. Caci, sa stiti ca e asa cum spune si cartea sfânta: "în Împaratia lui Dumnezeu, multe locasuri sunt". Si

eu, nevrednica, care din mila celui Preaânalt, Dumnezeu, mi-a fost dat sa vad numai o parte din frumusetile ceresti, va spun ca Ierusalimul cel ceresc are multe curti. Acolo sunt adunati pe veci crestinii care au dus o viata cinstita pe pamânt. Patriarhii stau asezati sub palmieri de aur. Profetii sunt cu fruntea scânteind de lumina. Apostolii poarta pe inimi Evanghelii sfinte. Dascalii tin în mâna condeiul nemurii. Sihastrii stau în pesteri aurite. Martirii sunt învesmântati în haina de purpura. Fecioarele sunt încununate cu coroana de trandafiri rosii. Vaduvele curate sunt cu valuri lungi pe cap. Si toate femeile si barbatii cei blagosloviti, pot sa se bucure de acele curti, daca-si duc viata cu frica de Dumnezeu.

Ah, frumusete, frumusete ce nu ai seaman!…

Si peste toate aceste frumuseti apare Maica Domnului care înfrumuseteaza toate ale cerului. Ea sta pe un tron orbitor si este înconjurata de cerurile fecioarelor fara pata, de ale vaduvelor curate, si de ale gospodinelor cinstite. Toate suspinurile lumii se urca la acest Tron. Ea, Preamilostiva, duce la picioarele Fiului, pe altarul miresmelor, prinosul lacrimilor noastre si, pentru a face jertfa aceasta mai placuta, amesteca în ea câteva din lacrimile Ei divine!

Cât ar trebui sa suspinam noi dupa aceste curti, si totusi, fugim de ele prin viata noastra, departe de Dumnezeu. Sa rugam pe acel care-i mai aproape de noi, pe îngerul pazitor, si cu el sa alergam la Mijlocitoarea noastra, Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu si Pururea Fecioara Maria, în a carei faptura este Mila întruchipata. Si vom ajunge cu al Ei ajutor, de-O vom ruga, la acele frumuseti carora nu le gasesti nume.

SARMANUL PROPRIETAR ÎMBUIBAT

Acum sa ma întorc iar la frumusetile de pe pamânt, prin care, de stim sa le chibzuim, vom capata pe cele ceresti si vesnice.

În primavara anului 1940, am început sa reluam lucrul de unde îl lasasem, la Paraclisul nostru scump, pentru a-l termina. În scurt timp a fost gata zidaria si tencuielile, dar trebuia sa mai merg pe ici-colea sa mai adun ceva ajutoare.

Într-o zi am mers cu totii, si cu parintele Gheorghe Dimitriu, care era presedintele Comitetului de Constructie, la un mare propietar, (Gheorghiade), nu departe de noi, si care mai facuse o sfânta cruce pe locul de la gara Vladimiresti.

Când ne-a vazut ca intram în curte, o îngrijitoare striga la noi:

- Stati, nu intrati! Ca avem câini lupi si sunt în curte, ca-s stapânii acasa va trântesc la pamânt, va rup hainele si musca!

- Parintele Gheorghe cu tata ma întreaba:
- Ce facem, soro Lico?
Le raspund:
- Uite, boierul cu doamna sunt în balcon, si doar o sa ne vada si n-o sa lase câinii sa ne muste… Si asa am pasit spre balconul în care stateau proprietarii cu câtiva prieteni, jucând carti.
Când am vazut ce fac, am fost sigura ca n-o sa ne dea nimic, caci vedeam ce duh îi stapâneste. Si mi-am zis: grozava gasca are aici satana! Dânsii, când au vazut ca ne apropiem de casa, iar câinii mutisera, îndeosebi pe doamna a luat-o o stare de nervi, si-i ia pe toti la plimbare, nevrând sa se uite la noi. Eu ma tineam de ei, lamurindu-le motivul venirii mele la dumnealor. Proprietareasa, care pâna atunci vorbise o alta limba, (mi-a spus parintele Gheorghe ca frantuzeste), cred ca ma ocara pe mine, deodata se întoarce mânioasa si-mi zice:
- Dar ce studii ai tu?
Eu îi raspund:
- Academia de sub cerul liber!!!
- A! De aceasta stii sa ceri! De la noi nu vezi nimic, si da-ne pace!
Eu am fost multumita ca macar i-am tulburat necuratul joc, si am plecat linistita, zicând ca nu se poate sa nu le aduca Bunul si Preamilostivul Dumnezeu, un prilej de mântuire, caci asa cum sunt, merg în iad cu averea lor cu tot. Caci am vazut ca Dumnezeul lor era averea, si traiul destrabalat de îmbuibari dracesti.
Daca averea pe care ti-o da Dumnezeu, pune stapânire pe sufletul tau, în loc sa-o chivernisesti în asa fel, ca sa capeti un loc în cerestile nemuriri, atunci mergi sigur în iad, neluând cu tine nimic, decât asa cum ai iesit din pântecele mamei. Si-as vrea sa stiu la ce ti-au folosit toate momelile care au fost ca fumul? Toate sunt desertaciune, toate-s goana dupa vânt, cum spune Eclesiastul. Dar poti vedea oameni bogati care stiu sa-si chiverniseasca bine ceea ce le-a dat Atotputernicul Sfânt în Ierusalimul nemuririi, si poti vedea oameni saraci, rai si necredinciosi stând în muncile gheenei. Dumnezeul nostru nu este Dumnezeul celor de deasupra, ci al adâncurilor din inima! Acolo cauta ochiul sau divin. Si la fiecare, dupa cele ce gaseste, aceea da.

PLATA DIN VISTIERIA MILOSTENIEI

Într-o zi vin la noi doua care încarcate cu catapeteasma de la Galati, pe care o începusem înca din iarna. Eu eram la gradina cu surorile, la plivit. Parintele Clement, care acum era casierul comitetului nostru, vine la mine si-mi zice:

- Soro Lico, uite, vezi, vine catapeteasma si vom aseza-o. Ce facem de bani, ca nu am nici un ban în casa si trebuie sa mai dam mesterului patrusprezece mii de lei.
Eu linistita, îi raspund:
Daca Maica Domnului ne-a trimis-o, înseamna ca vor veni si banii, ca doar pâna acum nu eu v-am dat bani!
Parintele Clement se tulbura, ca omul care-si dadea seama de cum sta lucrul, si-mi spune:
- M-ai omorât cu Maica Domnului! Dar mie îmi trebuie bani acum… sa vad ce-ai sa faci, ca eu ma duc în chilie si nici n-am sa dau ochii cu omul!
- Mergeti, parinte, si va odihniti, si lasati în grija Stapânei noastre, care, totdeauna ne-a dat toate câte am avut nevoie!
- Apar carutele în curtea noastra. Noi toate, pline de fericire, am pus mâna si am dat jos din caruta cele aduse, ducându-le în bisericuta noastra draga, care avea numai zidurile si tencuielile terminate. Ramasese pictura icoanelor de la catapeteasma, comandata la pictorul Scaratoschi din Tecuci, cum si varuitul peretilor, caci ne-am gândit ca peretii sa nu-i mai pictam, pentru a fi mai repede gata.
Mesterii s-au apucat sa-o aseze, iar noi am plecat la lucrul nostru, fiecare unde eram rânduite de dragostea si de puterea noastra copilareasca.
Într-un târziu iese si parintele Clement din casa, si când vede ca-i aproape gata de asezat catapeteasma, si sfintia sa nu are cu ce s-o achite, vine iar la mine si-mi zice:
- Vezi ca-i gata catapeteasma de asezat, ce-ai sa faci de bani, fiinta lui Dumnezeu?!
Eu îl rog sa mearga în casa, ca o sa facem asa cum e mai bine, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, si al Maicii Sale Preacurate.
- Bine, sa te vad, îmi raspunde si pleaca!
Nu stiu daca a ajund parintele Clement la chilie si vad o caruta cu un cal ce venea de la sat, cu doi oameni în ea. Eu încep sa sar în sus si spun surorilor:
- Vedeti acea caruta? Este a lui Ioan Vlad (de la sat). Sigur ca aduce pe cineva la noi, si sa vedeti de nu va fi trimisul Maicutii Domnului, ca sa ne dea noua bani pentru a ne plati datoria.
Ajunge caruta, si în ea era batrânul Constantin Dimitriu, despre care am povestit, credincios de la Galati, si fiu duhovnicesc de-al parintelui Visarion. Ma cheama pe mine si-mi da o basma care avea în ea ceva bani. Eu, multumindu-i cu lacrimi în ochi, alerg la chilia parintelui Clement, aruncându-i legatura la pat, rugându-l sa caute si sa vada ce-i în ea, iar eu am fugit în bisericuta, cautând cu ochii icoana Preasfintei de Dumnezeu Nascatoare, si gasind-o, am luat-o în brate, si asa de tare am strâns-o la pieptul meu, ca mi se parea ca s-a uitat ca ceva viu, si sta lânga mine, dându-mi tot ce-mi trebuie la

timp. Caci, mai mare raspuns ca acesta, ce mai vrei?! Si poti sa nu crezi ca Maicuta Domnului e nu-i vie, si nu-i lânga tine?! Minciunos si înselat este acela care crede pe Maica Domnului ca-i moarta! Cine va avea diavoleasca îndrazneala sa spuie ca Maica Domnului nostru nu-i vie în cer, cu trup cu tot, lânga Preaiubitul Sau Fiu, si Dumnezeu, si ca nu-i lânga fiecare din cei ce-o cheama pe pamânt, cu toata faptura Ei dumnezeiasca; aceluia sa-i dea palma peste gura, ca i se sfinteste gura, si sa-l trimita Ghetsimani sa caute îm mormântul Presfintei Nascatoare de Dumnezeu, trupul ei prea sfânt, si de nu-l va gasi, ce sa-i zicem?! Întâi sa-l plângem si apoi sa ne rugam pentru el!...

Ma întorc la parintele Clement, si-l întreb ce-a gasit în basmaua legata. Sfintia sa, galben la fata, si aproape fara suflet, îmi raspunde ca a gasit treizeci si cinci de mii de lei. Eu îl rog ca si pe viitor sa aiba încredere în purtarea de grija a Stapânei noastre, Sfânta Nascatoare de Dumnezeu, caci numai Ea este care ne-a dat întotdeauna si nu ne va lasa niciodata. Si-i mai spun ca totdeauna ma rog Preasfintei sa nu ne dea mai multi bani decât câti avem nevoie.

Parintele Clement îmi zice:

- Asa-i cum spui fratia ta. E bine sa creada omul mai mult în Dumnezeu decât în priceperea lui, dar ce sa fac? Eu am judecat ca om, ca vedeam în ce stare ne gaseam.

- Nu-i nimic, parinte, eu sunt sigura ca framâtarea sfintiei voastre va fi scum platita la Dreapta Judecata, dar ne-a împacat pe amândoi. Mie mi-a împlit dorinta, ca am crezut ca neaparat ne va trimite un ajutor, iar sfintiei voastre v-a trimis bani. Ati cerut bani de la mine, nu ca sa va faceti sfintiei voastre ceva personal, ci pentru a aduce la desavârsire un lucru care se face pentru proslavirea Sfintei Treimi, a Maicii Preacurate, si a tuturor sfintilor. Si ma mai rog sa credeti ca acest lucru nu l-a facut Bunul Dumnezeu pentru credinta mea, caci acum ma cunoasteti, ci numai pentru a ne întari nadejea în ajutorul Sau. Caci eu n-am facut nimic altceva, decât am crezut din toata inima mea ca, din clipa ce ne-a trimis Maicuta Domnului catapeteasma, ne va trimite si ajutor ca sa ne putem achita datoria ce o avem.

Parintele Clement lasa capul în jos, si pleca la chilie, iar eu am ramas cu surorile la plivitul zarzavatului, cântând cu toatele cântece de slava Purtatoarei noastre de grija, Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu.

Atunci am vazut ca este destul sa crezi din tot sufletul, fara nici o îndoiala, în purtarea de grija a Preamilostivului Dumnezeu, si ve-i capata tot ceea ce-i ceri si îti este de folos. Parintele iubirii este lânga inima ta, si asteapta sa i-o deschizi, ca sa-ti lase în ea mireasma bucuriilor ceresti!

CUNOASTEREA TATALUI MEU TRUPESC

Am spus si mai înainte ca toata copilaria mea am suspinat dupa tata. Iubeam pe mama foarte mult, dar vesnic ma aruncam de la veselia si zburdalnicia copilareasca, într-o tristete si gândire de om batrân, si-mi ziceam:
- Eu n-am tata! Ce-o fi cu tatal meu?! Unde-o fi? Oare sa fie mort?
Si nimeni nu se milostivea sa-mi spuie adevarul, decât foarte târziu, când am ramas si fara mama.
Si totusi, nu credeam atunci când am aflat, ca tatal meu traieste.
Si în copilaria mea ma luptau gânduri de osânda asupra celor ce m-au adus pe lume, pe care asa de mult i-am iubit, si i-am dorit sa-i am lânga mine. Pe mama o osândeam ca a putut sa rabde framântarea de dorul meu dupa tata, si nu mi-a spus ca traieste. Pe tata îl osândeam ca nu m-a iubit si ca nu a dorit sa vada ce fel de copil a adus pe lume, întreg sau cu ceva metehne? Si asa îmi trecea timpul fara sa mai simt dulceata jocului copilariei, si nici nu putea nimeni sa ma linisteasca sau sa-mi faca timpul fericit, decât atunci când priveam icoana Maicii Preacurate, si-i ziceam:
- Singura, Tu, Preasfânta, si cu scumpul meu Iisus, îmi dati linistea mea, îmi sunteti bucuria mea, si singuri îmi sunteti care ma iubiti, si-mi graiti adevarul, prin linistirea sufletului meu.
Când m-am facut mai mare, si stiam ca am tata bun dupa trup, un gând ma îndemna sa-l caut sa-l cunosc, iar alt gând ma oprea pe loc. Si asa mi-am omorât orice dorinta, pâna când am simtit dulceata de Mama iubitoare a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, atunci când i-a fost cu placere sa-si arate mie dumnezeiasca-I fata si sa-i aud preadulcele si preascumpul glas al Ei si pe al scumpului Ei Fiu, Domnul si Dumnezeul meu, Iisus Hrisos!
Din ceasul acela, totul a cazut, ce ma lega de cei dupa trup. Si multumeam Preamilostivului Dumnezeu, ca a rânduit ca toti sa ma arunce si sa nu ma primeasca, ca eu de nimeni sa nu-mi lipesc inima, decât de Preasfânta icoana, si de Iisus cel rastignit! Caci asa îmi era icoana: Maica Preacurata plângea lânga sfânta cruce pe care sta Iisus, Preaiubitul Ei Fiu, rastignit. Dar când am vazut ca prin slabele mele cuvinte, se întorc la Hristos si la biserica sa multi oameni, a început sa mi se rascoleasca inima, si sa-mi cere neplacerea pentru cel care, prin bunavointa lui Dumnezeu, m-a adus pe lume, adica tatal meu trupesc. Aceasta nepasare o socoteam un pacat, si chiar l-am marturisit parintelui Visarion, ca pe un pacat. Dar preacuviosia sa a încercat sa ma linisteasca, zicând ca nu-i nevoie sa-l caut, întrucât el nu m-a iubit. Si nici sa nu-l urasc, caci asa a fost voia lui Dumnezeu sa vin pe lume, sa-mi treaca copilaria prin suferinte din partea lor, ca sa-l am aproape numai pe Acel care a hotarât venirea mea pe lume, Dumnezeu. Si totusi, eu nu eram multumita de acest sfat. Caci, chiar de voiam sa uit, nu-mi da pace inima. Si cred ca eram în starea aceast fiindca si dânsul, tatal meu, era la fel, de dorul si durerea inimii pentru mine. Caci nu-l lasa legea sângelui sa fie linistit, chiar de cauta sa ma

uite, cum mai pe urma am vazut, când ne-am cunoscut. Cum poti sa ai multumire de fericirea ta, când cineva care te-a iubit în durere, sufera, oftând dupa tine?
Pentru aceasta nu eram linistita de fericirea mea, întrucât nu-l stiam fericit si pe tatal meu pe care acum doream cu mult dor sa-l cunosc si sa-l stiu îngenunchiat lânga Iisus.
Dar bunul Dumnezeu, nu m-a lasat mult în aceasta framântare, si a rânduit clipa potrivita ca sa cunoasca tata pe cel dintâi copil al lui, pentru care a suferit o viata, fara ca sa arate cuiva, iar eu sa-mi cunosc tatal, dupa care am suspinat douazeci de ani.
Era în primavara anului 1940, când ne-am cunoscut. Eu veneam cu trenul de la Bucuresti la Galati. Din gara Braila s-a urcat un domn în tren, si, cum s-a nimerit, chiar în vagonul în care eram eu. Cum m-a vazut, a venit lânga mine, asezându-se pe banca din fata mea, si a început sa vorbeasca cu mine!
El întreaba:
- De la ce mânastire esti, Maicuto?
Eu îi raspund ca de la o mânastire noua, care se face acum în comuna Tudor Vladimirescu. Dândul tresare si ma întreaba cu nerabdare:
- Te rog, Maicuto, spune-mi despre fata care s-a apucat sa faca Mânastirea, cum este? Se face si ea maica?
Eu de-abia ma tineam de râs si-i raspund:
- De ce ma întrebati de ea? Poftiti la noi si-o vedeti! Si de ce vreti sa stiti de se face maica sau nu?
- Ah, Maicuta, stie numai Bunul Dumnezeu de ce vreau sa stiu ceea ce te întrebai de ea… Si i-au dat lacrimile. Mie a început sa mi se bata inima nelinistita si, simtind o durere în suflet, am început sa-i vorbesc despre mine ca despre-o straina ce-o cunosc:
- Da, domnule, aceea care va intereseaza, sa stiti ca se face maica.
Dânsul:
- Da mata de unde esti de loc?
- Chiar din comuna Tudor Vladimirescu.
- Da, dar a cui esti?
- De ce sa va spun, ca nu aveti de unde cunoaste pe parintii mei?
- Ba eu cred ca-i cunosc, caci la tinerete am avut serviciu în acea comuna.
Eu caut sa scurtez vorba, dar el iar ma întreaba:
- Si cum? Cunoasteti bine pe fata lânga care v-ati adunat?
- Da, o cunosc foarte bine!
- Si cum e ea la fire? E buna cu dvs.? E miloasa? E iute la mânie? Se întoarce repede dupa ce se mânie?
Eu am început sa râd si-i zic:
- Dar ce va intereseaza apucaturile ei bune sau rele?

- Maicuto, nu pot sa-ti spun, dar nu vreau sa mor pâna n-oi sti-o fericita, si atunci voi îchide ochii linistit! Si, spune-mi, te rog, cum s-a facut de-a iubit-o asa de mult Dumnezeu, de chiar i-a aratat voia Sa?
Acum mi-au dat si mie lacrimile si am început sa-i spun:
- A, Domnule, nimic nu poate sa apropie pe om de Dumnezeu ca strainatatea si suferinta. Dumnezeu a fost si este foarte aproape de toti oamenii, dar oamenii fug de iubirea Lui, prin pacatele lor. Acea persoana despre care asa de mult va interesati, din frageda ei copilarie a suspinat dupa tata, iar Dumnezeu, Tatal orfanilor, i-a aratat ca-i lânga ea si-i gata sa-i dea tot ce-i trebuie, si ia dat. Întâi i-a aratat voia Sa, apoi a pus-o în Casa Sa, în Biserica Sa, dându-i tot ajutorul. De mama, de asemenea, ea a ramas orfana de mica, având si primind numai mângâierile ce i le da icoana Preacuratei, în a carei grija a lasat-o mama ei când a murit. Suferintele prin care a trecut acea fiinta, nu se pot spune.
Si toate acestea au tinut-o lânga Dumnezeu.
Dânsul plângea si-mi zicea:
- Am stiut despre ea câte ceva, dar putin. Dar acum e fericita?
- De, as putea spune ca-i mai fericita decât o regina. Dar nu fericire de aceasta, lumeasca, ci fericire ce vine de la Iisus Hristos, care este fericirea întruchipata, si face fericiti pe toti cei care alearga la El si se predau Lui.
Continua sa plânga, si-mi zice:
- Dar în gospodarie si la câmp se pricepe?
Eu iar zâmbesc si-i raspund:
- O sa învete la toate, ca-i place!
Dar:
- Dumnezeule, cum as vrea sa nu mor pâna nu o voi cunoaste!
Eu îi repet zicându-i:
- Bine, dar de ce nu veniti la noi s-o cunoasteti pe cea pentru care va chinuiti sufletul?
- Nu pot, Maicuta, ca atunci când a fost în suferinta, n-am ajutat-o!
La aceste cuvinte m-am trezit ca dintr-un somn si mi-am dat seama ca acest domn este tatal meu, si i-am zis:
- Eu sunt aceea pe care vreti atât de mult sa o cunoasteti!
El sare cu bratele întinse asupra mea, sa ma cuprinda, curgându-i lacrimile pe obraz.
Am început sa plângem amândoi. Dânsul sopteste multumire lui Dumnezeu ca m-a vazut, si apoi se întoarce catre mine, zicându-mi:
- De ce m-ai lasat sa ma chinui cu întrebarile, si nu mi-ai spus din capul locului ca esti tu, scumpa mea?
Eu i-am cerut iertare, si, cu sfiala l-am întrebat daca dânsul este cel care m-a adus pe lume. Mi-a raspuns printre suspine:

- Da, si iar ma întreaba daca sunt fericita, si daca sunt suparata pe el. I-am raspuns, asa cum îi zisesem mai înainte, ca ma simt foarte fericita, ca am familie tot cerul.
- Cred ca v-ati putut da seama din convorbirea noastra cât de mult va iubesc, si stie Cel se Sus, cât de mult v-am iubit si când n-am stiut nimic de dvs. Sa fiti linistit, ca toate le-a hotarât Atotputernicul Dumnezeu, pentru ca eu sa fiu azi unde sunt. Daca veneam la dvs. atunci când ati trimis dupa mine, cine stie unde eram acum! Pentru aceasta încapatânare a mea, va cer iertare acum!...
Si i-am sarutat mâna, iar el m-a sarutat pe frunte, si asa am coborât din tren în gara Galati, privindu-ne unul pe altul, pâna când nu ne-am mai vazut! Eu, asa m-am zapacit, ca n-am întrebat nici unde sta, nici nimic. Tot cu voia cerului a fost si aceasta uitare a mea. Dupa aceasta au trecut multi ani. Nu eram multumita si am început sa-mi caut un duhovnic cult, ca ziceam ca numai acela îmi va da raspunsul dorit, în legatura cu aceasta framântare a mea. Si l-am gasit pe duhovnicul cautat, în iarna anului 1943, spre 1944. Mi-am marturisit pe lânga alte neputinte ale mele, si aceasta framântare a sufletului meu, spunându-i marea mea uitare în ceasul cunoasterii noastre, neântrebându-l unde sta în Galati, ca sa-l pot cerceta spre a-l aduce la Hristos, Domnul, si-i repetam:
- Cred ca este acolo unde-l vreau eu, dar nu stiu daca e asa!
Acest parinte duhovnic mi-a dat canonul sa nu ma mai gândesc la dânsul deloc, si nici chiar sa ma rog pentru el. În acel moment am simtit ca cineva mi-a înfipt o sabie în inima, si i-am raspuns ca acest lucru nu cred ca am sa-l mai pot face. Sfintia sa a repetat canonul, zicându-mi ca tata nu m-a iubit, si eu nu am nici o datorie fata de el. Eu i-am raspuns printre lacrimi ca ma simt datoare fata de el, ca, cu voia Celui de Sus, el m-a adus pe lume, si trebuie sa-i multumesc pentru ca a fost cu mine asa, ca altfel, poate, nu mai eram unde sunt. Si, din clipa aceea m-am lecuit, închizându-mi gândurile în chilia inimii, multumind cerului de toate si pentru toate.
Cred ca acest parinte duhovnic s-a gândit sa-mi dea acest canon, fiindca noi, calugarii, nu trebuie sa avem nici o alta framântare pe aceasta lume, decât marea grija de a ne capata mântuirea noastra si a neamului din care ne tragem, pentru care ne aducem pe noi jertfa, Domnului. Si, pentru aceasta jertfa trebuie sa fim vesnic framântati, ca sa fie mereu placuta celui ce i-am adus-o, Stapânului nostru Dumnezeu. Aici, mi-am vadit egoismul, mi-am descoperit, fara voia mea, iubirea prea mare fata de cei ce m-au adus pe lume, lucru care a fost pedepsit de Preabunul Dumnezeu, spre smerirea mea.
Si cum?! Iata, în felul acesta: ca n-am avut parte sa-l vad pe tata nici mort. Caci, sarmanul, a suferit multi ani de o nemiloasa boala, cancer la plamâni. A trimis la mine pe unul din cei trei copii ce-i avea, sa ma cheme macar în ultimele clipe ale sale, dar eu ma gaseam în orasul Braila, unde dam examenul

pentru ultimul an la liceu. De acest lucru eu n-am stiut nimic, caci Cornelia, sora mea dupa tata, cu care nu ma cunosteam înca, n-a spus la nimeni din maicile noastre motivul venirii ei la noi. Asa ca, dupa câteva saptamâni, primesc patru telegrame una dupa alta, înstiintându-ma ca scumpul meu tata a încetat din viata! Dar unde era sa ma duc, nestiind strada? M-am chinuit cu gândul ce sa fac? Si mi-am zis ca, devreme ce nu mi-au trimis adresa unde sa merg, nu le face placere prezenta mea, si m-am multumit sa-i fac în Mânastire un parastas. În cele din urma am primit o scrisoare de la parintele Marin de la Independenta, care îi era nepot tatalui meu, supa sotie, dându-mi si adresa.
Am plecat la Galati. Îmi ziceam ca trebuie sa-l gasesc la bisericuta de care tine. Ajunsa la Galati, am luat o trasura pentru a ajunge mai repede, si i-am spus birjarului strada unde vreau sa merg, dar, mai întâi, sa mergem la o florarie sa cumpar flori, si apoi sa mergem la biserica de care apartine aceasta strada. Asa am si facut. Dupa ce-am cumparat flori, birjarul îmi spune ca strada unde vreau sa merg tine de biserica Sf. Haralambie. Ajunsa la biserica, am gasit-o închisa, si pe nimeni altcineva decât o batrâna ce sta la poarta, asteptând mila de la cei ce treceau pe strada. O întreb pe ea daca a fost cumva depus în biserica un mort de pe strada, sau îl asteapta sa vie. Batrâna mi-a spus ca da, a fost unul de dimineata, de i-a citit slujba înmormântarii, si apoi l-au pornit la cimitir, caci mai era un mort în oras, un mare demnitar, caruia trebuie sa-i dea drincul. Asa ca, la ora aceea, tatal meu era bagat în pamânt.
O clipa n-am putut judeca nimic! Nu stiam ce sa cred, pentru toate întorsaturile ce le facuse Bunul Dumnezeu. Un glas launtric mi-a raspuns asa, linistindu-ma:
- Vrea Dumnezeu sa-l ai numai pe El si sa nu iubesti nimic si pe nimeni mai mult ca pe El! La acest gând m-am resemnat, si am plecat sa caut casa unde a stat tatal meu, socotind ca n-o sa cunosc pe nimeni din cei ramasi în urma aceluia dupa care a suspinat sufletul meu un sfert de veac! Ajunsa la casa cautata, sun la poarta si vad ca-mi deschide usa o tânara îndoliata si plânsa. Dupa ea se însirau alte persoane tot îndoliate, sa vada cine-i la poarta. Tânara ce-mi deschise usa, întinde bratele asupra mea si zice:
- Aceasta Maicuta este sora mea, ca seamana cu tatal nostru! Si asa am intrat în curte, fara sa cunosc pe nimeni. Toti plângeau când m-au vazut, iar eu ma faceam ca o piatra, fara sa-mi dea o lacrima. Am rugat sa-mi arate camera unde a zacut tatal meu, si, intrând în ea, am rotit ochii sa vad de are icoane si candela în perete. Când am vazut icoana Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu careia îi ardea candela, am îngenunchiat în locul unde cred ca si tatal meu o fi îngenuncheat de multe ori, multumind Preacuratei ca-i vad chipul, si crezând ca a iubit-O cel ce a pus-O în perete, m-am linistit cu lacrimi de bucurie. Întorcându-ma catre cei din casa, i-am întrebat:

- Cât a zacut tatal meu, de ce boala, si de ce nu m-ati anuntat la vreme si pe mine, sa pot sa-i sarut macar mâna în ultima clipa, caci eu n-am stiut unde locuieste.
Îmi spun greaua suferinta a lui, si ca au trimis la mine pe Cornelia, dar eu nu eram acasa, si asa m-au uitat. Îmi mai spun ca tata s-a necajit ca ea nu a spus maicilor locuinta lui. Si am mai aflat ca atunci când cineva din casa spunea ca sunt rea, si ca nu vreau sa-l cercetez, se supara foarte rau, luându-mi apararea, aducând tot felul de argumente, si zicând ca eu cu nimic nu sunt vinovata.
Dupa ce am cunoscut pe cei doi frati si pe sora, mi s-a parut ca din clipa când m-au vazut, s-au temut sa nu le cer ceva din mostenire. Eu, ca sa-i linistesc, i-am rugat sa-mi îngaduie sa fac toate parastasele si orice slujba va trebui tatalui nostru, aratându-le ca dânsii au facut mult pentru el, iar eu nimic. S-au luminat la fata si au primit bucurosi, zicându-mi toti ca seman tatalui nostru, larga la inima si gata cu sufletul de a face bine. Atunci mi-am dat seama ca tata nu a fost un om strain de virtutile crestinesti, iar felul cum s-a purtat cu mine a fost rânduit de Preamilostivul Dumnezeu, lucru pentru care trebuie sa-i multumesc foarte mult. Dupa aceasta i-am rugat sa mearga cineva cu mine la cimitir, sa vad mormântul aceluia pe care asa de mult l-am iubit, fara sa-l cunosc si sa ma bucur de mângâierile ce le au toti copii de la tatal lor. A mers cu mine sora mea dupa tata, Cornelia. Ajunse la cimitir, i-am presarat mormântul cu flori, aprinzându-i lumânari de ceara curata si tamâindu-i smeritul mormânt. Si, îngenunchind lânga crucea ce-i strajuie la cap, i-am spus în taina, tot ce aveam pe suflet, fagaduind ca în toate zilele vietii mele îl voi pomeni la sfânta Liturghie, pentru a capata mila în fata Dreptului Judecator.
Sarutându-i crucea, lacrimile mele veneau navala din ochii mei, parca inima lui, de acum neânsufletita, le tragea cu o repeziciune neobisnuita. Si am rugat pe atotputernicul sa-mi primeasca aceste lacrimi ca pe o jertfa pentru acel ce m-a adus pe lume, prin voia Sa divina.
Întoarsa acasa, toate rudele mele dupa tata, pe care le-am cunoscut la aceasta întânlire, erau fericite de venirea mea în familia lor. Si m-am întors la mânastire fericita si usurata sufleteste pentru toate cele rânduite.

CALUGARIA MEA

Calugaria mea!... Am asteptat aceasta zi de 15 august 1940 cu o mare nerabdare, si am ajuns sa-mi vad adusa la desavârsire aceasta dorinta.
Eu eram cea dintâi care facea votul calugariei în scumpa noastra mânastire.

Toate erau noi în ale calugariei, si îmi aduc aminte ca îmi strânsesem hainele toate, pe care trebuia sa le primesc pe a doua zi, când trebuia sa fac voturile calugariei, si nu stiam cum sa mi le asez, necunoscând ca toate aceste rânduieli se gasesc în Molitfelnic. Credeam ca aceste rânduieli se învata de preoti, asa cum se învata o rugaciune pe care o fac la un anumit timp, când se cere de cineva. Crezând acest lucru, am rugat pe parintele Visarion, pe care îl aveam în mijlocul nostru ca pe un mare sfatuitor duhovnicesc, sa-mi arate cum sa-mi fac torba. Sfintia sa a venit în chilia mea cu Molitfelnicul, si mi-am asezat torba dupa rânduiala. Apoi mi-a dat sa învat raspunsurile ce urma sa le am pe a doua zi. Lumea venea pe toate drumurile, de se umplea câmpul. Seara s-a facut priveghere în curte, la sfânta cruce de marmura, caci bisericuta nici nu era sfintita, si nici n-ar fi încaput lumea ce era, si toti doareau sa auda sfânta slujba. În aceasta seara a venit si maica Leonida Vrânceanu, stareta mânastirii Buciumeni, singura, care mi-a fost nasa, împreuna cu parintele Visarion, care avea o parinteasca iubire fata de mine; a rugat pe maica stareta sa-i îngaduie ca atunci când ma va lua pe sub mantie, sa puie si preacuviosia sa mantia sa peste mine.
Seara, la priveghere, mi-am pus torba cu toate hainele care urma sa le îmbrac, lânga sfânta cruce de lemn, unde este astazi sfântul Altar al bisericii mari, iar a doua zi, de la sfânta cruce de marmora, pâna la sfânta cruce de lemn, unde îmi era torba, am pus o carare de covoare, si pe o parte si pe alta a acestei carari, erau toti aceea care m-au ajutat, si cei care m-au gonit, cei care m-au crezut, si cei care m-au hulit, cei care m-au iubit si cei care m-au urât. Cu totii se bucurau de marea mea bucurie, caci eu la toti le-am dat faclii aprinse în mâna, si un surâs de frateasca iubire în Hristos Domnul. Asa ca lacrimile mele de bucurie s-au unit cu ale lor, cerând de la Preamilostivul Dumnezeu mila. Ma gaseam lânga sfânta cruce de marmura, înconjurata de surorile mele din Mânastire, în camasa alba, larga si lunga, cu parul despletit, lasat pe spate. Maica Leonida cu parintele Visarion si-au întins mantiile asupra mea, luându-ma spre crucea de la Altar. Trupul meu mic ducea cele doua mantii spre locul de rastignire, cu cea mai mare bucurie si fericire. Calugaria mi-a citit-o parintele Clement, iar întrebarile mi le-au pus amândoi parintii nostri, Visarion si Clement. Iar eu, sub mantie, ma gaseam rastignita cu fata la pamânt, în chipul sfintei cruci, dând cu cea mai mare bucurie raspunsurile la întrebarile ce mi se puneau. As putea spune ca nu are seaman pe lume aceasta bucurie, gasindu-te cui sa te predai, si al cui esti pe veci! Esti mireasa si împreuna statatoare cu acel Stapân care îsi da zestre în dar, împaratia sa cea cereasca. Apoi, am dorit mult ca, ajunsa la acest popas din viata mea, facând acea scumpa predare totala prin botezul calugariei, si cum se obisnuieste sa-ti schimbi si numele, eu m-am oprit cu inima la numele fecioarei din Ierusalim, Veronica, aceea care, vazând cum a cazut Iisus sub greutatea crucii pe care o

ducea, si vazându-i fata în lacrimi, de sânge si de praf, împletindu-se mila cu iubirea din inima ei, au facut-o sa uite ce i se va întâmpla de la parintii ei pagâni, si nici n-a tinut seama de multimea dusmanoasa ce era dupa Iisus, iar ajunsa în fata aceluia ce ducea greutatea pacatelor întregii lumi prin acea vazuta cruce, i-a întins o pânza alba cu amândoua mâinile, zicându-i:
- Iisuse dulce, fa-mi bucuria de a te sterge cu aceasta mahrama subtire!
Iisus i-a raspuns:
- Îti multumesc, buna mea Serafia – asa se chema ea înainte de a cunoaste pe Mântuitorul – si te rog, sterge-mi tu fata, ca nu mai pot ridica mâinile de la pamânt!
Fecioara puse încetisor naframa pe fata lui Iisus, stergându-i fata însângerata si prafuita. Iar Iisus i-a zis:
- Acum, uita-te la naframa ta!
Tânara fecioara se uita la naframa, si vazu întiparita pe ea fata lui Iisus, înconjurata de raze de lumina. Atunci îi zise Iisus:
- Paraseste-ti numele de Serafia, si numeste-te Veronica!
Iar ea a primit cu bucurie, si cazând în genunchi, Domnul a binecuvântat-o, iar naframa ei a ramas pecetluita pentru totdeauna cu chipul nesters al Celui rastignit!
Aceasta dragoste a acestei sfinte mucenite pentru Iisus, Veronica, aceast iubire a ei plina de mila, mi-a aprins în suflet iubirea de ea, si de numele ei scump, caci îmi ziceam: "însusi Mântuitorul a numit-o cu acest nume de Veronica!" Si m-am dus cum mintea, ca de voi purta numele acestei sfinte, o s-o am mai aproape de mine, si o sa ma ajute sa-l iubesc si eu pe Iisus cu aceeasi râvna pe care a avut-o ea pe drumul calvarului scumpului Iisus. Si, cum sa n-o iubesc pe sfânta mea preascumpa, care a avut ca nas pe însusi Iisus Domnul. Ce favoare minunata! Cum plateste Domnul iubirea fata de El! Iubirea amestecata cu mila a sfintei Veronica, a fost rasplatita de Domnul cu predarea si întiparirea Chipului Sau pe naframa ei, care-i cea mai mare bucurie si întarire în credinta, pentru crestinatatea noastra, de a ne închina la sfânta icoana a Domnului, a Maicii Sale Preacurate, si a tuturor sfintilor.
O, scumpa si mult iubita mea sfânta Veronica, fa cu sfintele tale rugaciuni milostiv pe Stapânul Hristos spre mine, slaba si neputiincioasa, si pentru ca stiu ca te asculta, roaga-l sa-mi întipareasca dumnezeiasca-i fata si pe naframa inimii mele, pe care i-o întind si eu, nevrednica, cu amândoua mâinile, pe drumul cel greu al pacatelor mele, pentru care sufera el si azi. Îndraznesc sa te rog, fiindca am vazut ca însusi Domnul te-a numit: "buna". Fii si cu mine buna pe drumul acestei vieti, si nu-mi uita neamul din care ma trag! Adu-ti aminte, si-l primeste atunci când te bucuri de vederea Preasfintei Treimi, si a Nascatoarei de Dumnezeu! Si, cum cred ca stai vesnic lânga Iisus, pe care l-ai iubit asa de mult, adu-ti aminte si de noi! Asa am tinut sa-mi arat

iubirea multa pentru sfânta Veronica, al carui nume îl port si eu plina de bucuria ce-a primit-o când l-a cunoscut pe Acela ce-a adus bucurii întregii lumi.

CUM SA-MI PRIND CAMILAFCA

Dupa ce am primit chipul îngeresc, nu-mi venea sa cred ca sunt eu. Ma vedeam cea mai fericita de pe lume! Asa cum m-a îmbracat nasa mea, maica Leonida Vrânceanu, mi-au spus parintii nostri, Visarion si Clement, ca trebuie sa stau opt zile si opt nopti. Si am primit bucuroasa acest sfat.
Îmi aduc aminte, ca, dupa doua seri de stat asa, îmbracata, se vede ca noaptea mi-a fost prea cald, ca era august, când înca-i destul de cald, si prin somn m-am dezbracat de camilafca, si când era sa-mi pun culionul, mi-am dat seama ca gresesc! Dar ce era mai greu, era ca nu puteam sa-mi pun camilafca, si, vai de mine ce era pe capul meu, ca o sa ma vada parintii duhovnicesti, si o sa creada ca eu am voit sa ma desfac. Si atâta am sucit-o pâna când am nimerit-o, iar când am izbutit, toata lumea era a mea! Vazându-ma parintele Visarion cât sufar de caldura, i s-a facut mila si-mi zice sa dezbrac macar mantia si rasa, dar vine parintele Clement si ma vede, si striga la mine ca am facut mare pacat. Eu, speriata, nu-mi gaseam hainele mai repede sa le îmbrac. Stiu ca am plâns si am ridicat ochii la icoana Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, si am zis: Maicuta Domnului, cât am fost mica în lume, n-am avut mama ca sa ma învete cele ce-mi erau de trebuinta sa stiu. Acum, ca-s calugarita, nu am o maica mai în vârsta care sa-mi spuie ce trebuie sa fac!
Ah, Doamne, de voi ajunge vreodata Maica povatuitoare, n-am sa las pe nimeni sa-mi supere fiicele în clipele cele mai fericite!

MILA SI CANONUL

În acest timp nu aveam stareta. Si din pricina aceasta mai erau si certuri între cei doi parinti, parintele Visarion venea cu mila, iar parintele Clement cu canoanele, si eram între ciocan si nicovala, si din aceasta dârzenie a sfintiilor lor, am avut doi ani de chin, caci toate se spargeau în capul meu, pentru ca ma sileam sa-i împac pe amândoi. Parintele Visarion voia sa fie ascultat ca era mai batrân, parintele Clement nu se lasa, ca zicea ca munceste în gospodarie, si cu noi, învatându-ne ale bisericii si ale obstii. Dupa doi ani, parintele Visarion a plecat la cele vesnice.

Noi, toate maicile si surorile, i-am iubit pe amândoi deopotriva, caci unul era bun la ceea ce-l rânduise priceperea ce-i daduse Bunul Dumnezeu, si celalalt, la fel era iubit prin blândete, dragoste de biserica, si sfaturile pline de miere duhovniceasca.
Eu mereu le ziceam:
- Da si Maria mireasma cu frumusetea cuvintelor ei, da si marta aceeasi mireasma prin harnicia si priceperea ei.

PREASFINTITUL LUCIAN MA BINECUVINTEAZA

Dupa calugarie, sf. Episcop al Romanului, de care tineam, mi-a trimis un ordin în scris, prin care m-a numit stareta provizorie, si asa am început sa duc pe umerii mei, de la etatea de douazeci de ani, raspunderea Mânastirii, si conducerea surorilor mele. Am recunoscut ca-i prea mare chemarea ce mi-o face Bunul Dumnezeu prin preasfintitul nostru episcop Lucian, dar am primit-o cu încredintarea ca Acel ce a hotarât prin gura preasfintitului meu stapân, ma va si ajuta, dându-mi pricepere si rabdare. Totdeauna m-am rugat mai mult pentru întelepciune de la Bunul Dumnezeu, în lucrul ce mi l-a dat sa-l fac, si voi capata si mântuirea mea.
Dupa aceasta întocmire cereasca, am mers la Vladica pentru a primi arhiereasca binecuvântare, si a-l ruga ca atunci când voi gresi ceva, sa nu creada ca-i din rea vointa, ci sa puie numai pe seama nepriceperii si neexperientei în cele calugaresti. Dupa aceasta rugaminte facuta în genunchi, preasfintitul Lucian m-a binecuvântat zicând:
- Cel ce te-a chemat la acest lucru este Dumnezeu, si sa crezi ca asa cum te-a ajutat pâna acum, te va povatui si pe acest drum al Sfintilor Parinti, pe care ai pornit. Cât priveste greutatea ce-am pus-o pe umerii tai, eu nu m-am gândit nici o clipa la priceperea ta, mai cu seama ca nu ai nici o pregatire intelectuala, ci m-am bizuit numai în lucrarea Sfântului Duh, care te va lumina si te va ajuta în conducerea ce ti-am încredintat. Deci, eu te binecuvintez si rog pe Sfânta Treime si pe Preacurata, sa-ti ajute, si sa-ti dea înger povatuitor în viata ta. Eu i-am facut metanie pâna la pamânt, si, sarutându-i mâna, am iesit. Am venit la Mânastire cu multa putere de munca si curaj pentru orice furtuna.

SFINTIREA BISERICUTEI MICI (PARACLISUL)

Dupa aceasta, am început sa ne pregatim de sfintirea bisericutei noastre, paraclisul, si cu ajutorul Bunului Dumnezeu, si al staretei noastre obstesti,

Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, am ajuns ca, în ziua de 8 septembrie 1940, de Nasterea Maicii Domnului, sa avem sfintirea bisericutii pe care noi o vedeam ca pe o catedrala.
La sfintire am avut ca delegat al Sfintei Episcopii a Romanului, pe preacucernicul parinte Anton Lucian, ce era pe vremea aceea protopop de Tecuci, si mai multi preoti din comunele din jurul Mânastirii noastre. Lume a fost foarte multa, din toate satele din împrejurimi, si de prin orasele unde se stia de Mânastirea noastra.
Îmi aduc aminte ca toata lumea a venit cu nespusa dragoste, îndeosebi cei de la tara, ne-au adus cu carutele cereale, zarzavat si pasari vii, ca sa putem face masa pentru toti cei care se vor osteni, luând parte la aceasta bucurie a noastra. Ne-au facut fratii credinciosi un adapost din crengi verzi, unde am servit masa la toata lumea. Vietuitoarele Mânastirii noastre erau în culemea fericirii, ca pot sa-i serveasca pe aceea care, prin ajutoarele lor de tot felul, mi-au facut fericirea de a sta în casa lui Dumnezeu.
Dupa sfintirea paraclisului, am început sa facem slujbe frumoase, de mânastire, sub conducerea si povetele parintilor nostri, caci noi nu stiam nici una din rânduielile mânastirii.
Îmi aduc aminte ce fericire era pe surorile noastre, când au început sa dibuiasca rânduiala vecerniei si a utreniei. Sfânta Liturghie o învatasera, caci, am mai spus, ca tot timpul cât n-am avut biserica gata de a putea sluji în ea, am mers la Sfânta Liturghie la biserica din T. Vladimirescu.

PÂINEA SFÂNTULUI SPIRIDON

Într-o seara, la vecernie, vad pe parintele nostru ca iese cu vohodul, mi-am dat seama ca trebuie sa fie vreu sfânt mai mare, ca începusem sa cunosc si eu, si cum venisem de la drum, nu stiam ce sfânt este a doua zi, si întreb pe o sora. Ea mi-a raspuns ca se praznuieste Sf. Spiridon. Ma uit sa vad de este litie (artos) pe masa, ca stiam ca la sfinti mai mari se face priveghere cu litie. Privegherea nu se facea ca erau surorile tare obosite de la salahoria ce-o faceam la ziditul chiliilor, iar litie nu era. Si întreb pe maica eclesiarha de ce nu are litie pe masa. Ea îmi spune ca n-a stiut ca-i sfânt cu litie, si nu are facuta. Când am auzit, n-am putut sta în biserica, si mi-am zis: Sfântul Spiridon este un sfânt mare, si nu se poate sa nu-i facem litie. Merg repede la chilia mea, si întreb pe surorile ce le aveam cu mine, daca nu avem vreo pâine, s-o taiem în cinci bucati, si sa putem face litie sfântului. Surorile îmi spun ca nu au nici o coaja de pâine, si ca, de când am plecat eu, au mâncat numai mamaliguta, iar oamenii care lucreaza zidaria n-au avut faina. Tare necajita,

am alergat la chilia sorei Marioara Alexandrescu din Braila, ca vazusem pe mama ei în biserica, si am crezut ca am sa gasesc o pâine adusa de mama sa. Ea mi-a spus ca a avut pâine, dar a taiat-o si a dat-o la surorile ce erau cu ea în ascultare, asa ca nu mai avea de loc. În aceasta framântare am alergat la dulapul unde stiam ca tin surorile pâinea, zicându-le:
- Nu se poate sa nu gasesc o pâine! Ele ma opreau zicându-mi ca au facut curat în el chiar azi, si nu are nimic decât hârtia cu care l-au îmbracat pe dinauntru. Dar minune, când deschid usile de la dulap, vad o pâine calda si moale. Strig la surori, zicând ca ascund pâinea de mine, si ma lasa sa pierd slujba. Ele, când au vazut ca scot pâinea, au ramas fara glas. Le-am rugat sa-mi dea repede o tava, cu doua pahare care sa aibe vin si untdelemn, si putin grâu. Iar pâinea am taiat-o în cinci bucati, si asa am putut sa facem litie sfântului mare facator de minuni, Spiridon.
Asa sunt sfintii lui Dumnezeu, gata de a te ajuta si ati da tot ceea ce-ti trebuie, numai daca ceea ce ceri este spre mântuirea si folosul tau. Noi facem un pas, ei fac o mie spre noi. Noi dorim ceva si ei sunt gata sa ne îndeplineasca cererea. Deci, sa-i rugam pe sfinti si pe Preacurata Nascatoare de Dumnezeu, la necazurile si neajunsurile noastre, si vom capata de îndata raspunsul dorit. Numai ei sunt aceia care ne iubesc sincer, caci am scapat de ispititorul diavol.

MOMENTE DE IAD

Era în primavara anului 1941 si ne gaseam în multe lipsuri gospodaresti. Vine la noi o doamna Reveica din R. Sarat, si vazându-ne ca nu mai avem seminte de zarzavat de pus în pamânt, si ca sa nu mai cumparam, mi-a spus ca daca as merge cu dânsa în orasul R. Sarat, unde se gasesc multi gradinari, as capata multe seminte, si ne-am face treaba. Vazând atâta bunavointa la aceasta credincioasa, care facuse multe donatii Mânastirii noastre, n-am stat mult pe gânduri, si, îndemnata de ai nostri, am plecat însotita de sora Elena Voinea, azi maica Evlampia.
Ajunsa la R. Sarat, la doamna Reveica, a doua zi am mers la credinciosii pe care îi cunostea dumneaei, pentru a cere cele de care aveau nevoie. Când mergeam pe strada, ne-am întânlit cu preotul parohiei de care tinea aceasta doamna. Noi îl salutam, iar sfintia sa zice doamnei care ma înotea:
- Coana Reveico, ce maici tinere ai! Nu mi le dai mie diseara?
Doamna Reveica se roseste în obraz si-i zice:
- Tot cu glume umblati, parinte?
Eu asa m-am necajit, si i-am raspuns indignata:

- Frumos, parinte, foarte frumos va prezentati! Bine mai zice Domnul, ca nici voi nu intrati, si nici pe altii nu-i lasati sa intre. Asa faceti sfintia voastra cu cele ce-ati spus, caci, fara sa vrem, va judecam.
Sfintia sa a tacut, dar ne-a urmarit sa vada unde mergem, si s-a dus la politie si ne-a pârât ca facem întânliri contra conducerii de stat. Seara, pe la ora sase, ne gaseam cu doamna Reveica la o familie de gradinari, care aveau vreo cinci copii mici si stateau în jurul sobei ca niste ulcicute. Eu, cum vad copiii, nu mi-a mai trebuit nimic, si-i adun lânga mine, întrebându-i care stie rugaciuni si poezii. Care mai de care se silea sa spuie ce stie. Toti ai casei erau strânsi în jurul nostru, si se bucurau de cei mici, care ne faceau pe toti sa ne simtim ca ei. Caci, lânga asa inimi curate ca ale copiilor, nu te poti simti altfel, decât fericit. Deodata auzim ca cineva bate la usa. Stapânul casei deschide sa vada cine-i. Când deschide, vedem ca intra pe usa cinci civili si patru politisti, cum era pe acel timp. Eu am crezut ca au ceva treaba cu propietarul, si nu le-am dat nici o bagare de seama, si-mi vedeam de copii, ascultându-le nevinovatele lor recitari. Vad ca unul din ei îmi cere legitimatia. I-o arat, ca cel ce nu are nimic pe sufltet. Acela o baga în buzunar, si-mi zice:
- A! Esti stareta? Sa mergi cu noi!
- Bine, le raspund eu, dar cine sunteti dvs?
El drept legitimatie îmi arata pistolul. Eu îi raspund:
- Nu-i de ajuns aceasta legitimatie, ca vreau sa stiu cine sunteti, altfel nu plec din casa.
La aceste cuvinte, ei se necajesc si se fac ca niste draci, si unul din ei întinde o legitimatie, zicându-mi:
- Vezi, suntem politia!
- Multumesc, le zic eu, ce era daca aratati de la început, caci si eu ma supun autoritatilor, mai cu seama ca nu ma stiu cu nimic pe suflet.
Altul îmi zice:
- O sa vedem noi!...
Ei ne iau pe noi doua, pe Doamna Reveica, si pe stapânul casei, pe care nu stiu cum îl chema, decât numele de botez, Gheorghe. Mergeam pe strada ca niste hoti cu escorta dupa noi, si, totusi, eram asa de fericita, ca înveseleam fata tuturor. Ei ma înconjurau, zicând între ei:
- Parca merge la mese mari, asa-i de fericita calugarita asta!
Ajunsi la cladirea politiei, m-au vârât pe mine într-o camera întunecoasa, iar ceilalti au ramas pe sala, cu un om nebun.
Pâna în zori, nu i-am vazut, si nici n-am stiut ce se întâmpla cu ei. Când m-am vazut singura în acea camera, am început sa chem pe Sfânta mea Mama, Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, si pe toti sfintii, împreuna cu arhanghelii si toate puterile ceresti, sa-mi vie în ajutor, sa ma scape din aceasta napasta.

Deodata se aprinde lumina si vad ca intra pe usa ce era încuiata, un domn încruntat, si cu pistolul în mâna. Când ma vede îmi zice:
- Tu esti Veronica?
- Da, îi raspund eu.

Se aseza pe scaunul de la birou, dar si-a dat seama ca n-a încuiat usa, si se scoala sa o încuie, luând cheia în buzunar. Se aseaza din nou pe scaun, punând pistolul pe birou. Eu stau în picioare într-un colt. Ma pofteste sa iau loc pe scaunul ce era în fata biroului. Eu îi multumesc si ma asez. Am capatat o liniste caci vazusem pe peretele de la rasarit, ce era în fata mea, icoana sfântului mare mucenic Gheorghe. Era ora sapte. Încep cercetarile. Ma întreaba unde sunt nascuta, si tot învârtea carnetul C.F.R. si buletinul pe toate partile. Îi spun locul nasterii si tac, caci îmi pusesem în gând sa tac tot timpul, si sa nu vorbesc nimic, decât atunci când voi fi întrebata. Ma întreaba daca nu am fost casatorita.
I-am raspuns ca nu.
Apoi zice:
- De ce te-ai facut calugarita, si cum ai ajuns stareta la etata de douazeci si unu de ani?
I-am raspuns:
- M-am facut calugarita ca am iubit pe Dumnezeu si tot cerul mai mult ca orice în viata. Cât priveste, ajungerea mea ca stareta la aceasta etate, eu am crezut-o si o cred tot o rânduiala de sus.
Dânsul zice:
- Dar ce studii ai?
- N-am nici un fel de studii.
- Si cu ce ocazie pe la noi?
- Întrebati pe cei ce m-au adus, ca eu nu stiu.
- Ei, nu m-am exprimat bine. Ce cauti în orasul nostru?
I-am spus motivul venirii mele, dar el da din cap si-mi arata pistolul, zicându-mi:
- Aici ti-e viata ta, de nu-mi vei spune adevarul!
Îi raspund:
- Stie Domnul Dumnezeu ca adevar va spun!
Dânsul continua:
- Cum îti place tie sa stai asa tânara închisa între zidurile Mânastirii, si sa ceri ceea ce-ti trebuie de la altii, decât sa fii sotia unui barbat, sa ai de toate, si sa fii fericita?
- Eu nu sunt închisa între ziduri, caci nici nu le avem, iar ceea ce cer nu cer pentru mine, ci pentru Mânastire. Cât despre fericirea mea, as dori sa aveti parte si dvs., caci ce barbat poate sa te faca fericita si sa-ti dea ceea ce ai

nevoie, multumirea sufletului, decât Iisus Hristos, care este mila si dragostea întruchipata?!
- Eu sa am parte de fericirea ta?! Doar sa-mi pierd mintile, zice el.
- Daca va pierdeti mintile, nu va primesc cei ce sunt în mânastire ca vietuitor, ci ca bonlav. Lui Dumnezeu nu trebuie sa-i dam stricaciune si putregai, ci, daca se poate, ceea ce avem mai curat, cum nici noi nu primim de la nimeni ce nu ne-ar placea.
- Stii ca mi-ai intrat la inima? Nu vrei sa fii sotia mea? Ca te-as putea scapa din toate necazurile ce ti-ar putea veni din acest drum ce l-ai facut la noi, caci numai eu te pot scapa de aici!
Eu asa m-am necajit, si i-am zis:
- Nu vi-i teama de Dumnezeu, ca vorbiti asemenea cuvinte? Ca doar nu sunteti copil! Si cum va pastrati dragostea fata de sotia ce-o aveti, ca vad verigheta pe degetul dvs.? O, Dumnezeule, câta stricaciune mai privesti!
Dânsul i-a pistolul în mâna si-l întinde spre mine, zicându-mi:
- Ori esti a mea, ori te împusc!
Eu îi raspund:
- Trage, ca nu mi-i teama, de abia ma trimiti mai repede la doritul meu Iisus, iar cu a ta spurcaciune, nu ma învoiesc! Ai icoana în perete si gândesti la asemenea nelegiuiri?!
Dânsul:
- A! Nu vrei sa fii a mea ca nu esti virgina!
- Stie Dumnezeu ca sunt cum am iesit din pântecele mamei mele, si sarut pe obrazul meu nu am avut, decât sarutul vântului, si cred în purtarea de grija a Maicii Preacurate ca nu ma va lasa sa pui mâna pe mine nici tu!
El, turbând, ia pistolul în mâna, se scoala de pe scaun si da sa vie asupra mea. Eu strig la el ca o disperata:
- Stai! Priveste! Iata icoana sfântului Gheorghe, ce-o ai în perete! Stii ca el a fost ostas mare. Iata-l, tine în mâna o sabie! Sa nu te apropii de mine, ca te taie în bucati! De vrei sa ramâi cu viata, stai pe scaun!
Am crezut din tot sufletul meu ca, de se apropie de mine, sfântul mare mucenic Gheorghe îl loveste cu sabia. Cu aceasta credinta l-am oprit pe loc.
Se aseaza din nou pe scaun, tremurând, si îmi zice:
- Tu esti politia sau eu?
Si ma înjura de Dumenezeu. Ma uit la el cu mila si îi zic:
- Ce oameni mai are si tara noastra! Pentru aceasta este politie, sa torturezi tu suflete nevinovate, pentru o pofta de-a ta? Ah, de-oi scapa cu viata de aici, drept la conducatoarul tarii ma voi duce, si-i voi spune cine-i politia! N-ai gasit în tot orasul femei care umbla dupa voia prapaditilor, nu sa ma aduci pe mine sa-mi auda urechile murdariile tale, pe care nu le-am auzit de când sunt?!

- Sunt satul de cele recomandate, eu vreau sa te am pe tine!
- Nu vei avea parte, nelegiuitule, ca eu m-am predat Domnului, si cred ca nu ma va lasa pe mâinile tale necurate!
El se uita la mâini, si-mi zice:
- Cum, am mâini necurate?!
- Eu nu vorbeam de necuratia ce vrei sa-o vezi, ci de acea necuratie ce te stapâneste!
Apoi începe sa-mi spuie ca doar Dumnezeu n-a facut pe oameni ca sa stea în mânastiri, ci sa se casatoreasca si sa se înmulteasca, si multe altele ce mi-e greu a le grai.
Îi spun:
- Vad ca stii Scriptura! Si dracii o stiu, si se cutremura, dar ce folos?! Asa-i si cu dumneata, folosesti Scriptura unde-ti convine, pentru tine, în rau, si bine ai zis ce ai zis, dar nu se potriveste la mine, ci la dumneata care esti familist!
- Nu sunt casatorit, sunt numai logodit!
- Nu ma intereseaza pe mine aceasta, ci vreau sa stiu de ce m-ai adus aici!
- Ti- am spus, te-am adus sa fii a mea!
- Niciodata nu va fia asta!
- Ce, te temi de episcop? N-ai nici o grija, ca te îmbrac de nu te mai cunoaste nimeni!
- Eu nu ma tem de episcop, nici de nimeni, ca n-am de ce sa ma tem, pentru ca din hotarârile mele nimeni nu ma poate întoarce, caci stiu cui m-am predat!
- Lasa-ma macar sa te sarut!
- Sa nu faci asta, de vrei sa fii viu! Eu nu mor de un sarut, iar tu pentru îndrazneala vei pieri!
- Esti o îndracita!
- Nu stiu care din noi o fi îndracit!
- A, ia sa vorbesc eu la telefon sa-mi trimita o masina, si te voi duce sa nu stie nimeni de tine, si acolo o sa faci tot ce ti-oi porunci eu!
- Sa hotarasca Bunul Dumnezeu ce-o crede asupra noastra!
- Ce sa hotarasca Dumnezeu, eu voi hotarâ ce voi vrea! De ce nu vine Dumnezeu sa te scape din mâna mea acum, caci zici ca te-ai predat lui?!
- Nu-i târziu crestine minciunos ce esti!
- Cum sunt minciunos?
- Nu te-am facut minciunos, ci crestin minciunos!
- De ce?
- Fiindca porti nume de crestin, si tagaduiesti mila lui Dumnezeu!
- Ei, sa vie Dumnezeu sa te scape din mâinile mele!
- O sa vie!
Acum ma simteam ca sunt asa sfârsita de puteri, încât am ajuns sa ridic gândul la Maicuta Domnului, si sa-i zic daca m-ai este lânga mine?

O, si cum trebuie sa multumesc facatoarei mele de bine, Nascatoarea de Dumnezeu, caci în clipa când striga el la mine, facându-ma fermecatoare, si zicându-mi ca-i ora patru si lui nu-i mai vine masina sa ma duca unde-i era planul, aud pe cineva ca face galagie în sala, si, deodata se trânteste în usa, iesind usa cu îmbracamintea tocului din cuie, si asa a cazut jos, iar peste usa cazuta, intra un preot militar, care-i cerea socoteala acestuia de retinerea mea la politie. Era preotul garnizoanei orasului R. Sarat, care fusese la noi, si care a fost anuntat de doamna Reveica, noaptea, când s-a vazut eliberata. Eu nu mai cunosteam pe acest preot si nu stiam ce sa cred!
Comisarul de politie spune:
- Ce strigi la mine, parinte?! Popii dvs. mi-au dat-o pe mâna, rugându-ma sa n-o las pâna nu va fi a mea, spunând pe preotul care facuse acest "bine", am aflat ca este preotul acela care-mi adresase cuvintele de ocara, când l-am întânlit pe strada.
I-am linistit pe amândoi, zicându-le ca va plati Cel de Sus, fiecaruia dupa fapte, si dorind comisarului chip de mântuire, am iestit cu parintele maior, si am cautat pe sora Elena pe care am gasit-o într-o camera în care fusese încuiata cu omul nebun. Ea dormea pe o canapea, iar nebunul, în coltul camerei, jos. A mai întrebat-o si pe ea despre scopul venirii noastre în orasul Râmnicul Sarat, dar n-a putut scoate nimic, caci ceea ce-i spusesem eu fusese adevarat.
Si plecând la biserica Sf. Nicolae, caci acolo slujea parintele maior, care ne scosese, am stat la slujba Acatistului, si apoi am mers la doamna Reveica sa-i spunem ca am scapat.
Si asa am plecat la tren spre casa linistei noastre.
Din toate cele petrecute, am putut sa-mi dau seama ca, chiar de îngaduie Bunul Dumnezeu câte o încercare, totusi, nu te lasa, ba ceva mai mult, te întareste si-ti da prilej sa te cercetezi cât de mult îl iubesti pe El. În acele clipe nu te gândesti de loc la viata, ci la biruinta! Cu câta placere am strigat sa traga în mine cu pistolul! Atât de mult doaream sa trec în vesnicie! La nimeni si la nimic nu m-am gândit în clipa aceea, decât ca mi-a saltat inima din locul ei, de fericire, ca voi întânli pe Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, ca voi vedea pe scumpul meu Iisus, ca ma voi închina Sfintei Treimi, si ca voi vedea frumusetile cerului! Nimic mai mult nu mi-a trecut prin minte în acea clipa!
Ajunsa iar în vatra calda a Iubirii Maicii Preacurate, am povestit surorilor prin ce am trecut în drumul facut la R. Sarat, si cum s-a proslavit Bunul Dumnezeu, pâna la urma. Le spuneam câta murdarie sufleteasca se gaseste în lume, si în ce paradis stam noi, din mila Maicii Preacurate! Câta liniste sufleteasca, cât dor dupa cer, au cei ce-l cunosc pe Bunul Dumnezeu! Ah, surorile mele, cum trebuie sa-i multumim noi Preamilostivei noastre Stapâne

Ceresti, care ne-a asezat în casa fericirii, în paradisul nemuririi! Cu adevarat, sfânt si sfintitor este locul pe care stam noi, iubitele mele surori!
Când spuneam aceasta surorilor mele din Mânastire, era de fata si tetea, tatal mamei mele, om de nouazeci si trei de ani. Dânsul ne spune ca de aceea ne simtim noi fericite, ca, pe lânga ca a voit Domnul sa se arate, pe acest loc a mai fost o mânastire de calugari greci, care au fost macelariti de turci, pe vremea când erau lupte în tara moldoveneasca. Si ne spunea tetea nostru ca, pe când era copil mic, venise cu tatal dânsului pâna sub dealul Gurguetei, si sta privind la gradina calugarilor. Asa am putut sa ne dam seama ca locul unde suntem noi astazi, nu l-am capatat de la Bunul Dumnezeu prin meritele noastre, caci nu le avem, ci prin voia si rugaciunile celor ce si-au varsat sângele lor pentru dragostea de Dumnezeu si de casa Lui, ne-au adunat din gunoaiele pacatului, ne-au scos din robie, si ne-au facut fiice ale împaratiei ceresti. Câta recunostinta trebuie sa aratam noi! Si cum sa le aratam acestea, decât urmând pilda sfinteniei, a râvnei de cele sfinte, si a lepadarii de tot ce-i pamântesc, si de a suspina mereu dupa cele vesnice.
Îmi aduc aminte cum sapau surorile niste gropi adânci, ca sa putem ridica câteva lemne pe care sa asezam doua clopote, si am dat de osemintele unui om. Am putut sa ne dam seama ca e mort de multi ani, caci ca era trupul lui urzit în pamânt cu o plasa de paienjeni. Teasta capului era mai tare, se vedea ca barbat voinic a fost acela. I-am adunat cum am putut osemintele, si le-am pus într-un sicrias, facându-i toate slujbele dupa rânduiala îngroparii, pe numele de Ioan. Numai stiutorul inimilor, Dumnezeu, poate sti câte alte oseminte sunt ascunse în sânul acestui pamânt pe care stam noi. Teasta gasita de surorile noastre în pamânt, era galbena ca ceara. Prin aceasta am putut sa ne dam seama ca a fost placut Domnului. L-am asezat cu multa cinste în pamânt, lânga Sfânta Cruce de marmura neagra, cu cântari si tamâieri!

ADUCEREA OSEMINTELOR MAMEI

Acest fapt mi-a rascolit dorul sa dezgrop si pe mama mea ca s-o aduc pe locul unde m-a adus bunatatea lui Dumnezeu, si mila Maicutei Domnului, si pe mine. Si asa am facut. Dând de osemintele scumpei mele mame, eu, cu mâna mea le-am adunat pe toate, spalându-le cu vin amestecat cu unntdelemn, si le-am pus într-un sicriu mic. Apoi le-am adus, însotindu-ne parintele, si le-am asezat în bisericuta noastra, unde au stat doua zile si doua nopti. Dupa aceea am îngropat ramasitele adunate din pamânt ale aceleia care m-a purtat în pântece, care a suferit în tacere multe, privindu-ma cum cresc, si, mai ales,

având mare durere aproape de ceasul mortii, ca ma lasa pe lume nimanui, afara decât Preacuratei, zic, am asezat ramasitele celei ce mi-a fost mama, din nou în pamânt, la umbra Sfintei Cruci de marmura neagra a Maicii Preasfinte, rugând-o sa o miluiasca si pe mama mea în viata vesniciei, cum m-a miluit si pe mine în aceasta viata.

Dupa îngropare i-am facut toate pomenirile ce se fac la noi, în Moldova: masa la trei zile, la noua, la douazeci de zile, si la patruzeci de zile.

Când i-am facut parastasul de patruzeci de zile, cu masa la straini si la cei din casa noastra, noaptea am visat ca ma pregateam sa ma împartasesc, si, deodata, apare mama mea lânga mine, cu un lighean cu apa, si ma ruga s-o las sa ma spelel pe picioare, zicându-mi ca mult bine i-am facut. Îmi aduc aminte ca în acel vis eu o apucasem de gât, si o rugam sa ma ierte ca nu pot sa-i îngadui asa ceva. Iar dânsa ma ruga staruitor sa o las sa ma spele, asezându-se jos, si luându-mi picioarele în brate. M-am lasat sa ma spele, si desteptându-ma, i-am simtit mâinile pe picioarele mele timp de doua saptamâni.

Din acest vis am înteles ca sfintele slujbe cu parastase si milostenia ce i s-au facut, i-au îndulcit starea în vesnicie, si ca a venit sa-mi multumeasca pentru usurarea si iertarea ce a primit de la Preamilostivul Dumnezeu. A îngaduit Bunul Dumnezeu acest vis cu mama mea, ca eu sa-mi dau seama cât bine pot savârsi atunci când faci slujbe cu parastase, pentru cei plecati din aceasta viata. Si de atunci, am început sa cercetez prin sate, cunoscuti si necunoscuti, care nu au pe nimeni, care nu au pe nimeni, sau nu au cu ce sa le faca dupa rânduiala, pentru cei adormiti, si, ca sa nu-i supar pe parintii nostri ce fac acest lucru, m-am gândit sa mint. Si asa am facut! Cum minteam?! Sa va spun… Maicuta Preacurata îmi trimetea bani pentru Mânastire. Eu spuneam parintilor ca mi i-a dat cineva sa facem slujbele ce stiu, pentru cutare si cutare adormiti în Domnul. Si, Doamne, aveam atâta bucurie sufleteasca! Ba, ceva mai mult; în zilele când le faceam slujbele, aveam în gura un fagur de miere, pe care voiam sa-l înghit, si nu se mai termina.

De unde eram mânhnita ca fac bine cu minciuna, mi-am capatat liniste prin acest gust din alta lume, si-mi ziceam: asa este, cel ce face mâncare gusta el întâi, iar cel ce umbla cu parfum, el se bucura de mirosul minunat întâi. Si, linistindu-ma, mi-am continuat obiceiul, si, cu ajutorul Celui de Sus, mi-l continui si azi, cu nadejdea ca va fi si mie de folos, si la cei ce se obosesc pe lânga mine.

LA PARASTASUL MAMEI

La parastasul de patruzeci de zile al mamei mele, am poftit staruitor pe ce patru frati dupa mama, caci la dezgropare n-au venit, din pricini pe care numai Cel de Sus le stie.
Si, pe când era în jurul meu tot soborul, si au vazut cât sunt de iubita de surorile mele din Mânastire, cumnatele mele au început sa plânga. Eu mi-am dat seama ca au remuscari si atunci am zis catre ei:
- Scumpa mea sora, iubitii mei frati si dragele mele cumnate, va rog sa nu mai plângeti! Stiu de ce plângeti! Sa stiti ca ceea ce ati facut cu mine, adica felul cum v-ati purtat cu mine în copilarie a fost poruncit de Dumnezeu, si pentru acest lucru eu va ramân recunoscatoare, pentru ca felul de vietuire ce l-am avut în copilaria mea, m-a tinut lânga Dumnezeu, si lânga Maicuta Domnului, si m-a adus sa fiu unde-s acum. Nu va întristati si nu fiti mâhniti, ca din porunca de sus s-au facut toate pentru mine, ca sa-mi fac neamul fericit, prin jertfa adusa Domnului, în cei mai fragezi si cei mai zburdalnici ani ai copilariei mele. Deci ati fost si sunteti fratii mei pe care v-am iubit si va iubesc! Asadar, din aceasta clipa, nimic sa nu aveti în suflet, decât sa cautati sa fiti de aici înainte crestini buni, temându-va de Dumnezeu, iubind biserica lui, si toate virtutile crestinesti. Din aceasta clipa, buretele dragostei a sters dintre noi orice umbra de sfiala, de raceala, si de înstrainare, facându-ne pe toti fericiti!
Si asa s-au întors la casele lor, mai usurati, si mai multumiti sufleteste.
O, Dumnezeule, cum faci tu din urâciune fericire, din ura, voie buna, din întuneric, lumina!

HAINA AURITA PRIN MILOSTENIE

Câta multumire ai când faci o cât de mica fapta de iubire!...
Eram la vecernie, în paraclisul nostru, în primavara anului 1941. Afara înca era frig, asa ca noi mai faceam focul prin chilii si în bisericuta.
În bisericuta aveam soba de fier, care încalzea când eram la slujba. Simt ca miroase a pârlit. Ma uit spre sobor si întreb:
- Care v-ati pârlit?!
Se uita una la alta si asa se descopera ca sora Ileana Aurica, azi maica Epiharia, îsi arsese rasa. Când a vazut ca rasa nu va mai putea fi folosita, a plecat la chilie si a plâns pâna i s-a facut rau. Nu si-a plâns haina pierduta, fiindca era lipsita de ea, ci fiindca stia ca Mânastirea e în constructie, si ca nu avea nadejde sa-i putem da bani sa-si cumpere alta, iar parintii ei se gaseau într-o lipsa mare.

Dupa vecernie, auzind ca-i cazuta într-o asa de mare durere, am mers la ea linistind-o, si zicându-i:
- Fara rasa nu vei sta, asa ca te rog sa fii linistita, si nu-ti mai zdruncina sanatatea!
Ea mai tare plângea, ca stia ca n-are cu ce sa-si cumpere alta, si la biserica nu putea veni fara aceasta haina.
Eu aveam o rasa de când ma îmbracasem ca sora, si alta de la calugarie, pe care o luam numai la zile mari. Tac si merg la chilia mea, iau rasa pe care o aveam de la îmbracarea ca sora, si i-o dau sorei Ileana, ca în felul acesta s-o linistesc si s-o bucur.
În clipa când i-am dat rasa, bucuria ei a fost mare, dar a mea bucurie nu suferea asemanare! Eram asa de fericita ca am putut ferici pe cineva, ca-mi venea sa sar ca un copil, când se joaca si-i fericit! Noaptea am visat ca ma aflam într-o casa cu totul deosebita de cele de pe pamânt, si un barbat necunoscut, dar care impunea multa evlavie, tinea o haina în mâna, asa cum sunt rasele noastre, si-mi zicea s-o îmbrac. Eu nu voiam, fiindca aceasta rasa era tesuta toata cu fir de aur, si spuneam acestui om sa ma ierte ca eu nu pot sa îmbrac o astfel de haina, ca sunt calugarita si port haina neagra. El îmi zice:
- Aceasta haina este a ta, este aceea ce-ai dat-o sorei tale Ileana, ieri!
Eu ma lepadam, zicând ca nu-i a mea, fiindca a mea era neagra. El îmi zice:
-Ti-a aurit-o dragostea cu care i-ai dat-o; deci trebuie sa o îmbraci!
Si, sfioasa, m-am dat cu spatele, si am îmbracat-o, si se vedea ca era a mea, ca venea tare bine.
Desteptându-ma si gândind asupra acestui vis, m-am umilit cu inima, si am pretuit încа mai mult virtutea milosteniei, pe care am numit-o cheia ce deschide fericirea vesniciei. Ce minune! Cu un lucru ce poate si tu l-ai primit în dar de la altul, când îl dai cu toata dragostea aproapelui tau, poti capata mila de la Preamilostivul Dumnezeu. Doamne, cum sa te numim, Preabunule?! Nu gasesc cuvinte de recunostinta. Cu un lucru ce poate fi în curând putred, tu, dându-l altuia, fara sa te mai gândesti ca l-ai avut, îti capeti vesmântul nemuririi!
Ce taina nepatrunsa a iubirii lui Dumnezeu! Eu cred ca Dumbezeu, preamilostivul, nu se uita la ce dai, ci se uita la cum dai. Adica, cu ce inima si cu ce gând dai ceea ce dai. Daca faci o milostenie cu gândul sa fii laudat, sau a te linisti ca poti sa mai si gresesti, ca doar faci acte de milostenie, atunci sa nu te astepti la mila de la Dreptul Judecator, ca nu capeti nici aici bucurii ce nu au seaman, si nici în vesnicie! Dumnezeu este bun, dar este si drept! Noi trebuie sa punem toate ale noastre la picioarele Creatorului nostru care ne face din robi ai pacatului, fii ai împaratiei sale, si sanatate, si pricepere, si avere, si toate, toate ale noastre, se preling din izvorul iubirii ceresti! În felul

acesta, ele sunt binecuvântate, întarite, sfintite si primite. Iar noi, chiar din aceasta viata, ne putem bucura de fericirea vesniciei, caci prin viata noastra, vrând-nevrând, facem sa se strecoare o raza de lumina din raiul fericirii, si, când cei din jurul tau sunt tristi, îngrijorati si nemultumiti, tu te simti prea fericit, si nu simti nimic din ceea ce simt altii care nu vor sa-si cunoasca Stapânul, ca le poate da totul de care are nevoie.

CUVIOASA PARASCHEVA PRIMESTE DRAGOSTEA NOASTRA!

Aceste lucruri sufletesti le povesteam odata în casa doamnei Lucia Costin din Bucuresti, la un grup de credincioase. Dânsele, vazând cât de mult este rasplatita milostenia de Dumnezeu, m-au rugat sa le spun ce sa faca sa fie multumite sufleteste. Eu le-am deschis usa de aur a milosteniei, si le-am rugat sa înceapa sa strânga între dânsele ceva bani, sa putem cumpara Sfintei Preacuvioasei noastre Parascheva, vesminte, caci fusesem nu de mult la Iasi, si vazusem ca Sfânta avea vesminte tare vechi.
Toate s-au bucurat, si s-au hotarât ca, în cel mai scurt timp, le vor cumpara. Eu le-am spus ca maicile noastre croitorese le vor coase, si, într-o buna zi, sa mergem în pelerinaj, sa le ducem Sfintei Parscheva, care este rugatoarea întregii lumi, a tarii noastre în al carei sân a binevoit sa vina sfintele ei moaste; ocrotitoarea Moldovei noastre scumpe, în al carei leagan a facut atâtea minuni! Si a ramas ca dânsele sa strânga bani, iar eu am venit la Mânastire.
Dupa un timp, m-am visat la Iasi în Sfânta Mitropolie, si mi se parea ca racla Sfintei este în mijlocul bisericii. Ma apropii sa ma îchin, si vad ca sfântul ei trup lipseste din racla. M-am înfricosat si am stat mirata, gândind cine o fi luat sfântul ei trup?! Vedeam ca ies preoti din Sfântul Altar, cu capul în jos, parca i-ar fi ocarât cineva. În Altar se auzea galagie mare. Mi-am zis:
- Oare o fi certând Sfânta pe preoti?!
Si voiam sa ies, ca-mi ziceam ca o sa vie afara, si o sa ma certe si pe mine. Deodata iese Sfânta Parascheva din Altar, si vine catre mine. Era suparata. Eu simteam ca ma fac mica de frica, si nu-mi gaseam locul. Sfânta se apropie de mine si scoate mâinile de sub voalul ce-l avea atârnat de pe cap pe corp, si ma ia în brate. Eu eram asa de mica în bratele Sfintei, cum este un copil de doi ani în bratele mamei lui. Sfânta Parascheva, ma saruta pe amândoi obrajii, iar eu ma maguleam si ma vâram sub voalul ce-i atârna. Îmi zice:
- Saruta-ma si tu pe mine!
Mi-era teama si nu îndrazneam!
- Saruta-ma!

Cu sfiala am luat-o de gât si am sarutat-o pe frunte. Am simtit fruntea rece si iar m-am vârât sub voal.
Dânsa ma saruta din nou pe obraji, îmi da drumul din brate, si îmi zice:
- De ce nu te duci sa-mi cumperi vesmintele ce mi-ai fagaduit?!
Eu îi raspund ca nu avem bani destui. Dânsa îmi raspunde ca atâtia câti sunt strânsi ajung, si îmi zice:
- Sa mergi la Bucuresti, la Magazinul Pop si Buzescu, si sa ceri ceea ce-ti trebuie, si o sa-ti scoata un vânzator trei valuri. Sa-mi iei din fiecare culoare câte doi metri.
Apoi ma saruta a treia oara, se suie în racla, si-mi zice:
- Am certat pe preoti pentru lacomie si pentru furturile ce se fac lânga mine! Vezi vesmintele cu care ma acopar eu? Mie nu-mi plac, dar le primesc, ca sunt date cu dragoste de cei ce mi le aduc. Tu, daca nu te duci acum sa cumperi ceea ce mi-ai fagaduit, nu ti le mai primesc!
Se culca, si-mi zice sa-o acopar, apoi m-am desteptat.
Dimineata, cu primul tren am plecat la Bucuresti, la doamna Lucia Costin, si cu dânsa am mers la magazinul aratat de Sfânta Parascheva. Primului vânzator pe care l-am întânlit, i-am aratat ce ne trebuie, si l-am rugat sa-mi aduca dânsu cam ce crede ca ar merge. A plecat acest vânzator tot o fuga, zicându-ne sa-l asteptam ca ne aduce ceva frumos. Noi stam cu inima la gât, sa vedem ce ne aduce, iar doamna Lucia, careia îi spusesem visul meu, sta sa vada de ne ajung banii ce-i aveam strânsi. Vine vânzatorul foarte fericit cu trei valuri de catifea de matase, rosu, galben, si albastru. Când l-am vazut, n-am putut sa ma stapânesc, si am zis:
- Ce mult iubeste Sfânta Parascheva culorile drapelului tarii noastre!
Si lasându-le pe tejghea, am întrebat cât costa metrul. Ne-a raspuns costul, iar noi, facând socoteala, am vazut ca avem bani tocmai cât costa câte doi metri din fiecare culoare. Si asa am cumparat, mergând cu stofa acasa, fericite. Am venit la Mânastire unde vesmintele au fost lucrate de maicile noastre croitorese, si, în primavara anului 1942, am mers eu cu douazeci sicinci de maici si surori, si cu multime de credinciosi din Bucuresti, Galati si de la Tecuci la Iasi, la Sfânta Mitropolie, pentru a duce darul dragostei credinciosilor, rugatoarei noastre, Sfintei Preacuvioasei Maicii Parscheva. Ajunsi acolo, eu, însotita de domnul colonel Coman Ionescu, am mers la Î. P. S. S. Mitropolit, Irineu Mihailescu, ce era pe vremea aceea, si i-am spus motivul venirii noastre, cerându-i înalta binecuvântare, si s-a bucurat foarte mult de crestineasca purtare a pelerinilor, si a dat porunca sa vie preoti mai multi, pentru a face o slujba frumoasa. Dar mi-a zis ca Sfânta Parascheva a iubit smerenia, si de se va lasa grea, nevrând sa se ridice din racla, sa nu ne speriem, ca nu vrea lux. Despre aceasta l-am linistit, caci noi stiam ca Sfânta noastra scumpa, nu se uita la stofa adusa de noi, care în curând se murdareste

si se strica, ci se uita la dragostea cu care este adusa. Si, fericita, dar cu inima strânsa, ne-am întors lânga racla Sfintei Paraschva, începând s-o rugam cu lacrimi multe. Apoi s-a facut un Acatist, dupa Sfânta Liturghie, si m-am apropiat cu multa sfiala de sfântul ei trup, ridicându-l în sus cu maicile: Tecla, Epraxia, Olimpiada si Fevronia. Celelalte maici si surori cântau în jurul sfintei racle, iar sora Marioara Alexandrescu, cu maica Singlitichia, au ajutat la îmbracat. Nu voi uita niciodata cî în clipa când am pus mâinile sa ridicam sfântul trup al Sfintei Parscheva, singur s-a ridicat în sus, si-l simteam toate, ca pe o pana de usor. Toata lumea ce era adunata la închinare, a fost fericita, caci Sfânta a binevoit sa lase simtit de toti, un miros preaplacut ce venea din alta lume.
Din toate acestea putem lua o învatatura, ca, desi Sfânta Parascheva sta în preajama Sfintei Treimi, si este învesmântata în haina nemuririi, a primit darul ce i l-au adus inimile credinciosilor. Stia ca prin marea ei smerenie, a ajuns în Paradisul cel de sus, si credeam ca nu are nevoie de darurile noastre stricacioase, dar ca ne deschide usa fericirii, primind de la noi dragostea, fie ea aratata în feluri si chipuri, numai sa fie curata, si cu gândul de a ajunge acolo de unde am venit, în mâna lui Dumnezeu. De aceea trebuie sa dam Bunului Dumnezeu, Maicii Preacurate, si tuturos sfintilor, ceea ce avem noi mai scump si mai drag, nu cum facem câteodata,, dam pentru vesnicie ceea ce nu ne mai place sau ceea ce nu ne mai trebuie. Frumusetile vesniciei nu sufera asemanare, iar de cele date de noi, nu are nevoie lumea vesniciei. Noi, cu ceea ce dam aproapeleui nostru sau Sfintei Biserici, nu putem face altceva, decât sa ne îmbogatim sufletul si sa ne îmblânzim Stapânul pe care l-am suparat mult. Prin milostenie poti face milostiv pe acela care ti-a dat în dar atâtea bogatii ca: minte, sanatate, frumusete, si multe altele, pentru care ramâi asa de dator. Si, când milostenia este împletita cu rugaciunea, si cu curatenia sufleteasca, ea devine un stâlp puternic spre cer. Care nu are milostenie, ce sa faca? Toti putem face milostenie! Milostenie se socoteste si atunci când dai un cuvânt de mântuire unui om cazut în deznadejde, sau îl scapi din napasta.
Câte usi frumoase are milostenia, pentru a ne face fericiti!

ÎNCEPEM BISERICA MARE

Dupa cum am spus mai înainte, noi avem un plan al Mânastirii, întocmit de Consiliul Central Bisericesc, care avea cetate în jurul bisericii mari de la vechile mânastiri. Desi nu aveam bani deloc, dar ca întotdeauna, nu asteptam sa strângem ca apoi sa începem lucrul, ci ziceam ca începem cum o fi, ca Maicuta Domnului ne va trimite ceea ce stie ca ne trebuie.

Si asa, în primavara anului 1941, martie 25, am avut slujba punerii pietrei fundamentale a Bisericii mari. La aceasta slujba am avut un delegat din partea sfintei Episcopii de Roman, pe parintele Anton Lucian (protopop). Au fost din satul T. Vladimirescu, parintele I. Andrei, si parintele paroh, Gheorghe Dimitriu, si parintii nostiri Visarion si Clement. Lume a fost foarte multa. Cu banii ce s-au strâns de la aceasta slujba, ca ajutor pentru facerea bisericii, am putut plati transportul a vreo 100 m. c. de pietris. Pentru restul de bani a trebuit sa iau eu condica si sa pribegesc din nou prin lume. Mergeam la diferite biserici, si vorbeam cu preotii slujitori, rugându-i sa spuna poporului ce era în biserica, sa dea la iesire, cât îi lasa inima, pentru facerea Mânastirii noastre. Stam la iesirea bisericii cu o tava. Unii preoti ma ajutau, altii ma dadeau pe mâna politiei, cum mi s-a întâmplat în orasul Braila, la biserica Sfintilor Arhangheli. Când eram la usa bisericii, cu învoirea parintelui paroh, m-am pomenit cu parintele protopop Vlad, ce era pe vremea aceea, ca ma ia în ocari, si cheama politia sa ma aresteze. Eu îi spun:
- Preacucernice parinte, pentru ce ma dati politiei din biserica, ca doar n-am furat nimic, si daca stâng acesti bani, sunt cu învoirea parintelui paroh, eliberându-si chitanta în regula, de tot ce se strânge!
Sfintia sa doar cât nu m-a îmbrâncit afara din Biserica, luându-mi banii strânsi, si chemând politia. Eu i-am dat banii strânsi, iar cei ce trebuiau sa ma aresteze, au iesit din Biserica, zicând aceste cuvinte:
- Nu le mai ajung banii la popi! Maica este în regula, are aprobarea ministerului si a Episcopiei. Noi nu putem s-o arestam! S-o aresteze el!
Vazând acestea, m-am dezgustat de asa inimi, si am plecat din Braila, asa cum spune Mântuitorul ca, acolo unde nu va primeste, plecati, scuturând si praful de pe talpile picioarelor.

CUNOASTEREA CTITORULUI CHERCEA

Mergând prin alte parti, am aflat ca în Braila se gasese un oarecare crestin cu numele Nedelcu Chercea, care a facut multe fapte de milostenie, zidind biserici, scoli, primarii si dinspensare. M-am gândit sa merg si eu sa cer un ajutor acestui mare filantrop, si rugând pe parintele Visarion sa mearga cu mine, am plecat iarasi spre Braila, unde nu eram primita de nici un preot, dar se mai gasea câte un suflete prin câte o familie, care urma viata patriarhului Avram si a Sarrei, si asa puteam poposi în acest oras; am plecat cu parintele Visarion, cu sora Ionica, azi maica Luciana. Am poposit în familia Pertachi, buni crestini ardeleni. Si, aratându-le motivul venirii mele, dânsii m-au rugat sa nu-mi pierd timpul la Nedelcu Chercea, ca-i un om zgârcit si ca traieste cu o

sotie evreica, de când i-a murit sotia dintâi, si ca tot ce a facut el, a facut din îngâmfare, ca sa fie laudat de lume. Inima mea n-a primit din cele spuse de aceasta familie, caci acestea nu ma interesau, si le zic:
- Orice-ar fi, eu tot ma duc sa încerc, sa nu-mi fie drumul în zadar! Dânsii ma rugau sa merg mai bine pe la cutare si cutare familie, unde sigur pot capata ceva, dar la Chercea sa nu ma duc.
Parintele Visarion se lasa influentat, si-mi zice:
- Dumnealor cunosc, ficule (asa-mi spunea sfintia sa) pe acest om, si de ce sa mai batem drumul pâna la el?!
- Nu-i nimic, preacuvioase. Ma duc singura, si tot merg, fiindca am îndemnul inimii. Sfintia sa nu ma lasa, si zice ca merge dar sa-i caut o trasura. A cerut trasura, doar o sa ma las de a mai merge la Nedelcu Chercea. Eu plec repede, caut o trasura, si-i zic:
- Mergem, preacuvioase, ca eu am adus trasura?!
Sfintia sa îmi spune:
- Nu te-ai lasat?! Sa vad ce-o sa-ti dea Chercea!
- Ei, ce i-o porunci Maica Domnului! Si, de sila, de nevoie, se urca în trasura , si noi doua mergem la casa domnului Nedelcu Chercea.
Ajunsi la el, sunam, si vad ca iese o femeie la al doilea etaj, întrebându-ne ce dorim. Eu îi raspund ca vrem sa vorbim cu domnul Chercea ceva. Dînsa ne spune ca e în oras si dispare.
Parintele Visarion îmi zice:
- Ei, ai termint-o cu Chercea, hai sa mergem!
Dar eu nu ma dezlipeam de usa, si aveam o bucurie launtrica. Se deschide o usa de la o pravalie, si iese un domn care ne întreaba pe cine asteptam. Noi îi raspundem:
- Pe domnul Nedelcu Chercea! Ne pofteste la dânsul în pravalie. Acesta era un croitor, si pune în strada un ucenic sa ne anunte când va veni domnul Chercea. Baiatul nu ne-a mai anuntat, si în clipa când l-a vazut pe domnul Chercea, i s-a adresat, zicându-i ca-l cauta cineva, si-i în pravalia lor. Deodata vedem ca intra pe usa un domn batrân, dar foarte sprinten, si întreaba:
- Cine m-a cautat, domnule?
Eu, cum l-am vazut, am avut o mare bucurie, si parca mi se parea ca-l cunosc de mult, si-i spun ca noi îl cautam, aratându-i cine suntem, si ce lucru ne-a adus la dumnealui. Dânsul ne-a pofit sus, unde sta, zicând foarte fericit, ca ma cunoaste pe mine din parcul Carol unde am vorbit la arenele Romane, si adauga:
- Azi sunteti musafirii mei la masa!
Parintele Visarion, caruia-i placea sa manânce o mâncarica mai bunicica, era tare fericit ca ne opreste la masa. Ajunsi sus, dupa ce ne-am spalat, am trecut la masa, unde am servit cu domnul Chercea un bors cu fasole uscata, si dres cu

loboda, cum si biban prajit, cu cartofi. Parintele Visarion se întunecase de tot la fata, iar mie îmi venea sa mor de râs, si nu stiam ce sa vorbesc, ca sa nu izbucnesc în râs, asa, din senin, fara sa spun nimic. Vad o pisica si am început s-o necajesc, ca sa pot râde. Dupa masa ne pofteste sa ne odihnim putin, mergând si dânsul în dormitorul sau, sa se culce.
Îl duce pe parintele la camera ce ne-o aratase servitoarea, unde am luat o dojana de la sfintia sa, zicându-mi:
- E un zgârcit cum ni l-au mai aratat si altii, si o sa ne lase sa ne pierdem timpul fara nici un rezultat îmbucurator!
Si-mi mai zice sarmanul parintele Visarion:
- Nu vezi ca însusi cu el e zgârcit? Ce sarmalute ne gatise doamna Pertachi, si am venit la bors cu fasole! Parca n-am fi noi satuli de asa ceva! Eu cautam sa-l linistesc, nemaipuntându-ma tine de râs. Îmi zice:
- Si mai si râzi, ficule! Lasa, o sa te vad eu cu ce-ai sa iesi de-aici!
Eu îi raspund:
- Cu voie buna! Lasa preacuvioase, ca noi doara n-am venit la Braila pentru mâncare, ci pentru Casuta Maicutei Domnului ne ostenim. Si cum o rândui Cel de Sus, asa va fi bine. Noi suntem datori sa batem la toate usile. Daca m-as fi descurajat eu prin câte am trecut, n-ar fi fost nici o piatra la Mânastirea noastra! Hai, culcati-va, ca noi mergem la camera noastra sa facem un Acatist.
Dupa un timp auzim usa, ne uitam sa vedem cine-i; domnul Chercea.
- Ai dormit, maicuta?
- Nu, domnule Chercea, ne-am facut putina pravila.
- Va simtiti rau prin lume, nu?!
- Numai Bunul Dumnezeu stie prin câte trecem pentru a strânge un ban sa facem lacas de pomenire Maicutii lui Dumnezeu.
- Ei, Dumnezeu ti-ajuta matale?
- Da, domnule Chercea. Si eu cred ca ma ajuta Milostivul Dumnezeu, prin oamenii buni ce-i are prin lume. Va rog sa credeti dvs., am venit tot pentru a va cere un mic ajutor.
- Eu, fata tatei, am facut destul.
- Stiu, domnule Chercea. Ati facut foarte mult, dar pentru inima buna ce-o aveti, am îndraznit sa va supar. Stiu ca ati facut biserici si la crestini, si la israeliti, dar Maicii Domnului, n-ati facut nimic. Bisericile ce le-ati facut, una este închinata Sf. Mucenic Mina, iar alta, Sfintilor Arhangheli Mihail si Gavriil… Asa ca v-a ramas pentru cea mai scumpa si mai aproape de tronul Dumnezeiesc, Maica Preacurata, sa faceti ce va lasa inima.
Întunecându-se la fata, repeta:

- Nu, nu mai pot, am facut destul. Am facut biserici, am facut scoala, am facut primarie, dispensar, si casa la Ierusalim pentru pelerinii români. Asa ca nu mai pot!
- Lasati, domnule Chercea, ca o sa va dea Bunul Dumnezeu, sa puteti sa ne dati si noua putin!
Si cum vorbeam noi, iese si parintele Visarion din camera, si cum îl vede domnul Chercea, ne pofteste sa vizitam ceea ce a facut dânsul. Si am plecat pe jos în comuna ce-i poarta numele, unde facuse biserica Sf. Mina, scoala, primaria si dinspensarul. Pentru noi, fetele, era usor, dar parintele Visarion, care avea optzeci si unu de ani, era tare greu sa mearga pe jos vreo cinci km., si totusi, am mers. Am rugat pe domnul Chercea sa luam tramvaiul, ca sa mergem jumatate de drum cu el, dar n-a voit, zicând ca acei bani ce-i da la tramvai, el poate sa-i dea la un cersetor, si-i potoleste foamea. În sfârsit, am ajuns în com. Nedelcu Chercea, unde am vizitat biserica, scoala, primaria si dispensarul.
La întoarcere spre oras, eu încep sa-l întreb:
- Domnule Chercea, ceea ce ati facut în aceasta comuna, cum v-ati hotarât sa va apucati de lucru? Rugat de cineva sau la îndemnul inimii ati facut aceste mari opere de binefacere?
Dânsul:
- Fata tatei, eu, când eram tânar de tot, ma ocupam cu rotaria, si am facut o casa în câmp, la marginea orasului, si pe lânga mine au mai venit si altii, tineri saraci, care au fost ajutati de mine cu ce puteam. Mai pe urma am facut o moara de la care câstigam foarte bine, si câti tineri saraci veneau sa-si faca casa, eu îi ajutam, si asa s-a facut un sat marisor. Eu m-am întarit bine de la aceasta moara, si am plecat în oras, cumparându-mi o casa frumoasa, si facând o fabrica de cuie, iar moara am donat-o consatenilor mei, de unde am iesit. Daca s-a marit satul, am vazut eu ca le trebuie biserica, scoala, primarie si dinspensar, si m-am apucat sa le fac pe toate, pe rând, si asa am facut tot ce vedeti azi.
- Ce lucru minunat, domnule Chercea! Acuma vreau sa va spun ca daca acolo unde nu v-a rugat nimeni, ati facut atâtea lucruri, eu cred ca daca cineva va roaga cu lacrimi în ochi sa-i dati un ajutor, nu se poate sa nu-i dati! Si aceea care va roaga cu lacrimi sunt eu, care, de doi ani pribegesc prin sate si orase, adunând leu cu leu, si tot felul de ocari si insulte, numai ca sa pot aduce la împlinire o dorinta a Maicii Preacurate, pentru fericirea neamului nostru! Acum sunt calugarita, si Sfântul Antonie cel Mare spune asa: "calugarul în lume e ca pestele pe uscat!" Si eu înca trebuie sa mai merg mult prin lume, ca sa pot savârsi acest lucru ce l-am pornit din voia Cerului.
- Si ce-ai vrea sa-ti dau?
- Dvs. stiti mai bine ca mine ce trebuie la o constructie de biserica!

- Eu, fata tatei, n-am bani ca sa te ajut!
- Nu-i nimic, domnule Chercea, eu am nadejde la Mila Maicii Domnului, ca o sa va dea, sa puteti avea de unde sa ne dati si noua!
- Dar cât ai vrea sa-ti dau?
- Cât va lasa inima!
Se întuneca la fata si îmi zice:
- Acum nu pot sa va dau nimic. Eu o sa ma rog si o sa vad ce-mi va porunci inima! Deocamdata nu pot sa va dau nimic decât o fotografie de a mea, si una a sotiei mele.
Eu iau fericita în mâna cele doua fotografii, si-i zic:
- Domnule Chercea, o sa ma rog cu aceste doua fotografii în mâna, pâna o sa va vad la noi!
Si plecam de la acest mare filantrop cu doua fotografii si nimic mai mult. Întorsi la familia Pertachi, si auzind ce ajutor am primit de la domnul Chercea, toti mureau de ciuda pentru timpul pierdut. Parintele Visarion aproape ca nu mai voia sa vorbeasca cu mine de necaz, zicându-mi:
- Am fi putut strânge multe lucruri si bani de mergeam la persoanele cunoscute de domnul Pertachi.
Eu eram foarte linistita si chiar vesela. Ba le spun ca plec îndata la Mânastire. Toti se necajira pe mine. Eu îi rog sa fie linistiti, de vreme ce eu am pacea. Doamna Pertachi zice:
-El da bani la evreica?
- Nu ma intereseaza pe mine unde da si ce face dânsul. Eu sunt fericita ca l-am cunoscut, si cred ca Bunul Dumnezeu o sa-i sopteasca ceva. Omul care lacrima când îi vorbesti de Dumnezeu, acela are suflet bun, si un om obosit de viata, având în spatele lui optzeci si doi de ani, nu cred ca se ocupa cu ceea ce spuneti dvs.
Se face tacere în casa, iar unul din familie îmi zice:
- Ei, Maica Veronica, crezi ca toata lumea este asa ca dumneata?!
- Asa si cred ca este! Va adeveri Dumnezeu, si faptele si inima tuturora, daca nu aici, în aceasta lume, dincolo.
- Ei, pâna dincolo îi mult!...
- Nu-i mult deloc! Se poate chiar în clipa asta sa ne vedem careva din noi în fata Descoperitorului inimilor noastre.
- Si, luându-mi ramas bun, am plecat spre mânastire, numai cu cele doua fotografii.
Parintele Visarion îmi zice:
- Ce-o sa zica parintele Clement ca mergi acasa fara nici un ban?
- N-o sa zica nimic, preacuvioase, ca o sa-i spun ca n-a luat lumea salariile. Doar la oras nu-i ca la tara!
Ajunsi acasa, parintele Clement ma întreaba:

- Care ti-i mama?
- Mama mea îi biserica! Numai aceasta mama ma poate multumi!
- Ei, acum ia termina cu aceast, ia spune, ai adus ceva bani?
- Bani n-am adus de loc, parinte, fiindca n-a luat lumea salariile, si n-a avut de unde sa-mi dea!
- Si cum, n-ai adus chiar nimic?!
Ca sa-l linistesc, cu nadejdea la Bunul Dumnezeu, ca-i va sopti ceva lui domnul Chercea , îi arat cele doua fotografii, zicându-i:
- Numai aceste doua fotografii am adus în drumul acesta, parintele!
- Si ce faci cu ele?
- O sa ma rog cu ele în mâna, sa-i dea Bunul Dumnezeu gând de a veni spre noi. Si de va calca pe locul acesta sfintit de Domnul si de Maica Sa Preacurata, eu voi fi preafericita, si voi fi sigura ca ne va ajuta. Ca sa stiti ca-i om bun si credincios. Nu face nimic pâna nu se roaga, si ce-i sopteste inima, aceea face!
Ce spui, Maicuta?!
- Da, parintele, asa-i! Sa vezi câta liniste ai în preajma acestui om, iar lumea îl vorbeste urât, dar eu n-am crezut nimic, si nici nu pot crede.
Ei, sfintia ta îi vezi pe toti buni si sfinti!
- N-am zis ca-i sfânt, desi se poate sa fie, ca numai Cel de Sus stie pe fiecare, dar bun este!
Parintele Visarion ne zice:
- E bun dar zgârcit cu el însusi, ca ne-a dat decât bors cu fasole si biban prajit!
Ei, nu preacuvioase, asa s-a întâmplat! Ce, a stiut ca v-a avea musafiri la masa? Si omul poate mânca în fiecare zi bine. Eu cred ca pentru domnul Chercea mâncarea cea mai buna este sa faci cuiva un bine.
Parintele Clement:
Ei, te-oi vedea eu cu ce-ti vine în ajutor!
Cu ce-o vrea Bunul Dumnezeu!
Si plec fericita în gradina.

ISPITELE VIN, DAR ZIDURILE CRESC

Când m-am întors de la Braila, era marti, iar sâmbata dimineata am primit o telegrama de la domnul Chercea, care ne anunta ca duminica dimineata soseste în gara T. Vladimirescu. Când am vazut continutul telegramei, sa-mi vina rau de bucurie. Am uitat ca sunt calugarita, saream ca un copil prin curte de veselie. Nu stiam ce sa mai fac. Mergeam în bisericuta, la icoana Preacuratei, si-i vorbeam ca si cuiva viu, multumindu-i, pentru ca-mi dadeam

seama ca acest om nu vine sa ne vada, si credeam din tot sufletul ca ne va ajuta.
Duminica dimineata am mers eu si domnul Stamatiade, cu masina dânsului, la gara T. Vladimirescu, asteptând trenul cu care venea domnul Chercea. Sosind trenul, inima îmi batea tare, si ma uitam sa vad pe unde coboara cel asteptat. Deodata se deschide usa la o scara, si coboara domnul Chercea, cu fiica sa, doamna Bratu. Când l-am vazut, i-am sarutat mâna ca unui Vladica, iar dânsul mi-a spus aceste cuvinte:
- Tare ai mai fost în rugaciune, fata tatei!
I-am poftit în masina, si am plecat spre Mânastire. Sositi la noi dânsul ma întreaba:
- Maicuta, care-i biserica ce trebuie sa-o terminati?
Eu îi arat santurile ce le sapasem pentru turnarea temeliei. Dânsul ramâne pe gânduri. Eu îl întreb:
- De ce v-ati întristat, domnule Chercea?
- Fata tatei, eu am visat joi seara spre vineri, ca ma aflam într-o biserica începuta, si a iesit un preot, îmbracat în alb, din Sf. Altar, si mi-a zis: Nedelcule, sa-mi termini biserica mea!
L-am întrebat:
- Dar unde-i?
Iar el mi-a zis asa:
- Stii tu unde-i, ca doar câteva zile sunt de când ti-a cerut ajutor o maica. Si m-am desteptat. Acum sunt nedumerit, iar aici nu vad decât santurile.
- Domnule Chercea, ceea ce ati vazut dvs. început, poate fi ce am facut noi pâna acum.
- Se poate sa fie asa, fata tatei!
Si am plecat la slujba.
Dupa Sf. Liturghie, la masa, asa cum o luam noi în curte pe un dulap (scândura groasa), am pus o masa mica, ce-o aveam la un capat al dulapului, si la ea au servit masa domnul Chercea cu fiica dânsului, domnul Stamatiadi cu doamna, si parintii nostri, Visarion si Clement.
Eu nu puteam sa manânc de fericire, si-i serveam la masa cu surorile ce erau de rând la bucatarie. Apoi am servit bomboane aduse de dânsul pentru toate fetele noastre.
Terminând de servit, m-am asezat pe scaun si aud ca întreaba domnul Chercea pe domnul conductor tehnic, St. Stamatiadi:
- Câta caramida trebuie pentru ca sa facem biserica, domnule Stamatiadi?
Domnul Stamatiadi, ca sa nu-l sperie, îi raspunde cu jumatate de gura:
- C-am o suta douazeci de mii, domnule Chercea.
- Uite ce, eu dau bani ca sa se faca o suta optezeci de mii de caramizi

Eu doar cât n-am cazut de pe scaun, asa am sarit de bucurie, luându-i mâna, i-am sarutat-o, zicându-i:
- Domnule Chercea, caramida o lucram noi, cu un om si nevasta lui ce sunt de meserie caramidari, iar cu banii ce-ar trebui dati pentru lucrul caramizii, poate ar fi bine sa cumparam fier, ciment si var.
- Bine, fata tatei, si eu sunt de aceeasi parere, si haideti sa începem lucrul serios! Pietrisul îl avem, trimit cimentul necesar de la fabrica din orasul nostru, si începem turnarea temeliei.
Doamne, nu ma mai tinea pamântul de fericire! Simteam ca-mi iese inima din piept, asa eram de bucuroasa!
Dânsul, seara a plecat, iar noi, pe a doua zi am chemat un mester caramidar, Gheorghe Linguraru cu nevasta lui, din Adjud, si i-am împacat pentru a putea lucra cu vreo treizeci si sapte de surori la caramida bisericii mari.
Si lucrau cu atâta spor, si erau toate fetele atâta de vesele, ca se parea ca ziua-i asa de mica, si nu stiai când a trecut, doar ca vedeai cum creste banchetul de caramida.
Vazând ca ne apropiem de sfârsitul caramizilor trebuitoare pentru biserica mare, am mers la Braila, sa vad ce face cu cimentul domnul Chercea. Când am ajuns la dânsul, l-am gasit schimbat. Nu mai era cu acea voie buna pentru noi. Eu am tacut, si nu i-am spus nimica de ciment, decât atât:
- Am venit domnul Chercea, sa va bucur si sa va multumesc în numele soborului ca, la îndemnul dvs. noi ne-am apucat de lucrul caramizii, si acum suntem pe sfârsite. Maicuta Domnului ne-a trimis ceva bani cu care am cumparat lemne pentru a o arde. Daca nu veneati dvs. sa ne îndemnati la lucru, poate nu ne apucam. Pentru acest îndemn, va ramânem recunoscatori!
Auzind domnul Chercea cele spuse de mine, s-a înveselit la fata, si îmi zice:
- Bine, fata tatei, eu am auzit ca-mi cereti caramida de fabrica, si m-am suparat ca nu aveti cuvânt!
- Noi nu am vorbit nimic fata de nimeni ceea ce ati auzit dvs. Cel ce v-a spus acest lucru, este un dusman al lucrarii noastre!
- Ei, de-i asa, hai cu mine la fabrica, sa expediem doua vagoane de ciment, si fierul necesar. Auzi dumneata, cum vin intrigi!
Noi, domnule Chercea, am lucrat tot timpul si n-am mai putut veni pe la dvs., stiind ca aveti destul pe cap, si am dorit, când o sa vin, sa am ce va spune.
Si plecând la fabrica de ciment, domnul Chercea a achitat costul a doua vagoane de ciment, ramânând ca fabrica sa le expedieze. Pe urma mergem la fabrica de cuie a dânsului, sa vedem de fier.
Expediind si fierul, am venit la Mânastire în al noulea cer de fericire. Ne-am apucat de sapat santurile pentru a putea termina temelia bisericii. Am început sa turnam noi, fetele, cu parintele Clement, sub supravegherea domnului

Stamatiadi, care venea la noi de doua ori pe saptamâna. Pâna la urma, s-a simtit nevoia unui mester zidar, caci turnasem temelia c-am strâmba.
Am mers din nou la Braila, la domnul Chercea, sa-i spun ca am început sa turnam temelia noi, fetele, dar nu i-am spus ca am avea nevoie de mester, decât l-am rugat, daca cunoaste vreun zidar mester bun de biserici, tare ne-am bucura sa-l avem la noi, ca am turnat temelia cam strâmba. Dânsul s-a întunecat la fata si a tacut. Eu, ca sa nu-l mâhnesc, i-am spus ca se poate îndrepta, ca s-a turnat putin si ne-am oprit. N-a scos nici un cuvânt, ca asa era dânsul când îl suparai cu ceva, nu-i mai auzeai glasul. Eu am crezut ca dumnealui s-a mâhnit de cimentul pierdut, si asa era, caci domnul Chercea era un om care facuse multe, si-si dadea seama ce va sa zica un lucru facut prost, mai ales ca avea darul de a scoate din mâna lui numai lucruri sanatoase si trainice.
Apoi, îi spun de caramida ca am ars-o, si ca a iesit foarte buna, lucru ce l-a bucurat.
Si m-am întors la Mânastire cu gândul s-o mai iau pe undeva sa mai strâng ceva ajutoare pentru a ne împaca zidarii, sa pornim lucrul bisericii. Stând de vorba cu maicile din comitet, si cu parintele Clement, care era casierul, fiindca se dizolvase Comitetul de Constructie format din frati mireni, si acum aveam Comitetul Economic, aprobat de Sfânta Episcopie a Romanului, alcatuit din cele mai vechi surori si maici, am hotarât sa mearga parintele Clement la Galati, pentru a gasi zidarii ce ne trebuiau. Parintele a întârziat câteva zile la Galati, ca nu gasea, si în acest rastimp, a venit domnul Chercea cu cinci zidari, un dulgher si un zidar, ca sa se apuce fiecare de lucrul sau.
Doamne, ce santier a deschis Maicuta Domnului la noi!
Zidarii îsi faceau targile, si cofrajul pentru temelie, dulgherul începe sa ravaseasca lemnele ce le avea, pentru a-si începe lucrul, iar fierarul, cu foalele lui, sufla într-o parte, încalzind fierul, pentru a-l face gata la înarmarea betonului!...
Cu maicile din comitet, am rânduit cine sa ajute la facut betonul, cine sa-l care cu targa, cine sa ajute la bucatarie, fiindca ei doreau doua feluri de mâncare, si bine gatite, iar eu am luat functia de brutar, facându-le pâinea trebuitoare.
Domnul Chercea a stat tot timpul la noi cât s-a lucrat. Dupa ce s-a terminat temelia, s-a început zidaria. Printre zidarii adusi de domnul Chercea, au mai lucrat si fete de-ale noastre, care deprinsesera bine zidaria. Cele ce-au zidit sunt maicile: Epiharia, Apolinaria, Serafima si Zenaida.
Un grup de patruzeci si cinci de maici si surori, aduceau caramida si varul, ca salahoare. Îmi aduc aminte ca trebuia sa se tie careva de dânsele, sa nu puie în samar prea multe caramizi, sau în targi, prea mult var.
Aveau atâta râvna, ca nu se gândeau ca puteau sa se îmbolnaveasca de greutatea ce-o duceau, ci, cântând, urcau pe schele cele trebuincioase

zidarilor. A început si timpul sa ne amenințe ca va fi frig, carau cu spatele caramida, iar cu mâinile lucrau la ciorapi, sa-i aibe gata când va veni frigul. Era atât de impresionant, ca noi, care stam tot timpul între ele, în multe rânduri ne napadeau lacrimile. Râvna si dragostea care au avut-o primele vietuitoare ale Mânastirii noastre, nu se pot cuprinde în cuvinte! De aceea, eu le-am numit cele dintâi ctitore si albinele Maicii Domnului. Alte douazeci de maici si surori lucrau pamântul ce trebuia sa ne dea hrana pentru anul ce venea. Toti si toate alergau cu cea mai mare graba, de parca le spunea cineva ca trebuie sa termine mai repede. Eu eram într-o vesnica bucurie, si când vedeau ca se înalta zidul bisericii, nu mai stiam unde sunt de fericire. Zidarii strigau de pe schele:
- Creste zidul nostru asa cum creste aluatul în mâna Maicutei noastre Veronica!
Si adaugau:
- Când Maicuta nu-i acasa si nu mâncam pâine facuta de dânsa, nu avem spor!
Eu îi rugam sa taca si sa nu mai faca glume, zicându-le ca eu, totdeauna când plec, le las pâine facuta. Dar ei nu ma credeau. Adevarul era altul. Eu mi-am luat angajamentul, fagaduind ca tot timpul cât vor lucra zidarii la Casa Maicutei Domnului, sa le fac pâine. Si când framântam aluatul, eram într-o convorbire cu Stareta mea, Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, rugând-o ca, asa cum framânt eu acel aluat, si-l pun în forme pentru a iesi o pâine buna de mâncat, sa-mi ajute ca si eu sa fiu aluat în mâinile Sale, framântându-ma si punându-ma în forma iubirii Sale de Mama, si, Doamne, se facea o pâine ca un burete, caci eu uitam a ma opri din framântatul acelui aluat, gândindu-ma la aluatul sufletului meu. Asa ca aveam dreptul sa-mi ceara socoteala zidarii nostri, ca eu ma legasem cu aceasta slujba. Ridicându-se zidurile bisericii, a trebuit sa se faca schele, se vedea de departe o groaza de raiele, urzite în toate directiile.
Într-o zi, un om din T. Vladimirescu, trecu cu caruta pe la poarta Mânastirii noastre, si vazând pe o sora de-a noastra mai aproape de poarta, o întreaba ce se vede acolo, cu lemnele acelea urzite? Sora îi raspunde ca e o schela. El întreba:
- Dar ce mai faceti?!
Sora:
-Facem o biserica mai mare!
Dânsul:
- Ati înnebunit cu totii! O sa umpleti câmpul cu biserici!
- Unde-i norocul sa-l umplem cu asa ceva?!
- V-a înnebunit pe toate, nebuna de Lica!
- N-o mai cheama Lica pe acea pe care dumneata o numesti nebuna, ca-i Maicuta noastra Veronica!

Omul se departeaza bombanind, iar eu am mers spre poarta sa vad ce-i cu acea aprinsa discutie. Sora mi-a povestit convorbirea ce-a avut-o cu acel om. Eu m-am bucurat si am zis:
- Macar de-o fie el prooroc sa se ajunga ca tot dealul Gurguetei, sa fie presarat cu biserici, spre Marirea lui Dumnezeu si a Maicii Sale!
Într-un timp destul de scurt, s-au ridicat zidurile pâna la acoperis, turnându-le boltile de beton armat, si facându-se si o parte din acoperis, turnându-se boltile de beton armat, si facându-se si o parte din acoperis. Sosind iarna anului 1942 spre 1943, am oprit lucrarile pâna în primavara.
În acest an, domnul Chercea nu ne-a mai ajutat cu nimic, deoarece a fost oprit de cei ai familiei, declarându-l dement facând astfel de lucruri. Caci, dupa cum am aratat, el a adus mesteri zidari, durgheri si fierari, si acestia toti au fost platiti de dânsul, ceea ce s-a ridicat la 600 000 mii de lei, asa ca la ai sai le intrase teama ca le cheltuie averea, desi fiecare avea blocuri, case mari, si alte lucruri de valoare. Dar asa-i omul: de ce are, ar vrea sa mai aiba!
În primavara 1943, când s-a putut începe lucrul la acoperisul bisericii, eu am mers la el numai sa-l bucur, spunându-i ca începem lucrul de unde l-am lasat. Dânsul era trist ca nu mai poate da mai departe ajutor, caci câstigul ce-i iesea de la fabrica de cuie, îl luau copii, asa ca nu mai avea nici un venit. Eu, ca sa-l linistesc, i-am spus ca Maicuta Domnului, a îngaduit toate cele ale dumnealui, sa ne mai ostenim si noi, îndeosebi eu, luând din nou condica sub brat, si mergând ici colea, sa fac partasi pe altii la Mânastire. Dânsul, care era un copil în nerautate, m-a crezut, si s-a multumit cu ce-a facut, adica cu plata meseriasilor ce-au ridicat biserica din pamânt pâna la acoperis. Vazând ca-l las linistit, i-am fagaduit ca-l voi tine la curent cu toate, asa cum va merge lucrul, si cerându-i sa ma ajute cu rugaciunile dânsului, caci aveam mare încredere în rugaciunile ce le facea, ca era cu multa teama de Dumnezeu, si curat la suflet!
Mi-a zis:
- Mergi, fata tatei, si Dumnezeu, dragutul, sa-ti ajute!
Am plecat cu atâta încredere spre Galati, fara sa ma gândesc unde si la cine merg! Ajunsa la Galati, mergeam pe strada Brailei, si, cum mergeam, aud ca ma striga cineva. Ma întorca sa vad cine-i, si vad la un geam pe doamna Hariclia Papagheorghiu, care ma pofteste la dânsa. Merg în pravalia dânsei, caci avea pravalie de colonie, si ma întreaba de unde vin, si unde merg. Eu îi spun ca vin de la Braila, dar unde merg, înca nu stiu, si încep si-i spun ca domnul Chercea nu mai poate sa ne ajute, asa ca ma vad iar pe drum. Doamna ma întreaba de ce as avea mai mare nevoie acum. Eu îi spun ca de un vagon de var. Merge si vorbeste cu sotul dânsei, domnul Dimitrachi Papagheorghiu, si se întoarce râzând zicându-mi:

- Maicuta, în curând o sa va trimita domnul Dimitrachi un vagon de var pentru biserica, sa va faceti treaba. Eu am început sa plâng de bucurie, si i-am multumit mult. Am vazut rodul rugaciunilor facute de domnul Chercea pentru ajutorul meu la drumul ce mi se deschisese iar. De marea bucurie ce-o aveam, am plecat spre Mânastire, sa pot multumi Maicutei Domnului, asa cum simteam eu.
Într-un timp foarte scurt ne-a sosit vagonul de var daruit de credincioasa familie Papagheorghiu.

PICTAREA BISERICII MARI

Ma rugam Stapânei mele sa-mi faca parte de pictori buni si credinciosi. Capatând o adresa a unui pictor ce lucra pictura în fresca, si auzind ca aceasta pictura este mai suferitoare, am mers întâi la Iasi, sa cer ajutorul si binecuvânatarea, pe lânga ale Maicii Domnului, si pe acelea ale Sfintei Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva, si apoi am plecat la Bucuresti. Ajunsa la doamna Lucia Costin, o rog întâi sa mearga cu mine în Sfânta Patriarhie, sa ma închin la sfintelel moaste ale sfântului Dumitru, apoi, îi arat pictorul care-l caut. Dânsa ma întreaba:
- Dar ai ceva bani strânsi, ca sa împaci pictorul?
Eu îi raspund:
- N-am nici un ban, dar are Maicuta Domnului, si-mi da.
Cucoana Lucia (asa-i spuneam eu) îmi spune:
- Dar la pictor ce vreti sa faceti?
- Sa-l cunosc, si sa-i spun ca avem o biserica de pictat.
- Bine, dar nimic mai mult, deoarece n-ai bani. Vei mai sta pe la mine si vom merge pe la cucoanele ce le cunosc ca-s credincioase, si vom mai strânge ceva bani.
Eu îi fagaduisem ca asa o sa facem, si plecam spre pictor.
Gasind casa pictorului, cum l-am cunoscut, am capatat o pace în sufltet, si parca o voce launtrica îmi zicea ca acesta va picta biserica. Si, fara sa mai gândesc la bani, îl rog sa prezinte o oferta la Sfânta Episcopie a Romanului, spre a fi aprobata, ca sa ne picteze biserica, spre a-si face socoteala la cât va ajunge. Eu îi spun la întâmplare, fara sa mai fi întrebat pe cineva, ca are patru sute de metri patrati.
Dânsul, vazând ca vreau sa începem repede, îmi zice:
- Maicuta, chiar de va avea mai multi metri patrati decât ai spus matale, eu nu voi lua mai mult decât pentru acestia, iar de-o fi mai putin, nu voi lua bani,

decât pe cât voi lucra, lasând sa treaca si de la mine ceva la donatiile Mânastirii. Mie, sa-mi vina rau de bucurie, si-l rog:
- Domnule Hermeneanu, faceti, va rog, socoteala, sa vad cât ne va aujunge plata pentru patru sute de metri patrati!...
Dânsul socoteste, si-mi spune ca ajunge la opt sute de mii de lei, camera si masa.
Macar ca nu aveam nici un ban, dar eram asa de fericita, ca-l rog sa faca repede oferta, pentru a fi aprobata de Sfânta Episcopie, ca în luna mai sa începem lucrul picturii.
Cucoana Lucia încremenise lânga mine, si strângandu-ma de mâna, îmi zice:
- Ce faci, Maicuta, ca stii ca bani nu ai?!
- Da, eu nu am, dar nu v-am spus ca are Maicuta Domnului?!
Biata cucoana Lucia tace si-mi zice:
- Bine, Maicuta, sa fie asa cum zici sfintia ta!
Si, foarte vesela, de banii ce-i mai aveam la mine, cumpar un tablou ce-l avea pictorul de vânzare, ce înfatisa un copil culegând flori, si un sarpe cu capul ridicat sa-l muste, iar un înger îl apara cu mâinile întinse. Cucoana Lucia a cumparat icoana Macutei Domnului, tot pentru Mânastire, caci, vazând cum saream eu în jurul icoanei, si mângâind pe Domnutul ce sta în bratele Preasfintei cu atâta dragalasenie, si cu ochii plini de gingasie, n-a putut sa ma lipseasca de ea. Când mi-a dat-o, eu am primit-o cu nemaipomenita însufletire, sarutând-o si strângând-o la piept, macar ca mâinile mele nu o cuprindeau destul. Sarutam picioarele Domnutului si grasuta mânuta, care cuprindea gâtul Mamei Preacurate, Nascatoarea de Dumnezeu. Pictorul ramase încremenit de exaltarea mea. Eu îi zic:
- Domnule Hermeneanu, când cauti lucruri bune si frumoase, si le mai si gasesti cu prisosinta, uiti pe cele rele si urâte! De aceea am atâta de mare bucurie. N-ati avut niciodata asemenea bucurii?!
- Nu stiu sa fi avut, raspunse pictorul!
- Pacat! Bucuriile (ceresti) sfinte, nu au asemanare! Asa ca aveti dreptate sa spuneti ca n-ati avut astfel de bucurii!
Pictorul:
- Oi fi facut eu, dar nu stiu sa fi avut astfel de bucurii!
- Nu-i nimic, domnule Hermeneanu, o sa pictati la noi ceva sfinti în numele sfintei Milostenii, si o sa aveti bucuria pe care o am eu acum!
M-am întors la cucoana Lucia în culmea fericirii. Eu îi spun:
- Cucoana Lucia, mâine vreau sa plec la Mânastire, ca nu-mi pot arata multumirile mele Maicutei Domnului, decât la bisericuta noastra.
Cucoanei Lucia nu i-a parut bine, ca stia ce suma mare trebuie sa adun pentru a plati pictura, dar m-a lasat sa fac ce vreau, zicând:

- Ce bine-i sa gândesti copilareste, ca nu te mai framânti asa cum ma framânt eu! Sfintia ta, Maicuta, chiar ca un copil esti, si nici nu-ti pasa de ce-ai aranjat cu pictura bisericii. Ca, Doamne, când ai sa strângi opt sute de mii de lei?!
- Sa vezi matale, cucoana Lucico, ca o sa-mi dea Maicuta Domnului mai mult decât îmi trebuie!
Cucoana Lucia tace si pleaca la bucatarie, iar eu ramân în casa. Suna telefonul, si, cum mie îmi placea foarte mult sa vorbesc cu oricine suna, raspunzându-le la toti, când eram întrebata cine-i acolo, ca-s fata din casa, ca ziceam eu, doar sunt în casa! De data asta, era la telefon domnul general Ioan Neagu, pe care-l cunosteam foarte bine. Si, cum întreaba: "cine-i acolo?", îi spun si dânsului ca-i fata din casa! Dânsul, crezând ca-i servitaore, îl aud ca zice:
- Asculta mata, spune-mi, te rog, Maicuta Veronica se gaseste la doamna Costin?
- Dar cine sunteti dvs.?
Dânsul:
- Eu sunt generalul Neagu.
Când am auzit cine-i, îi raspund:
- Sa fiti sanatos, domnule general, eu sunt Maica Veronica, cu care vorbiti la telefon! Dar ca sa nu stie lumea ca sunt la Bucuresti, fiindca nu pot sa le fac vizita, nu spun ca sunt eu, desi fac pe telefonista cucoanei Lucica, s-o scutesc de a mai veni la telefon.
La drept vorbind, mie îmi placea foarte mult telefonul.
Domnul general scapa un strigat de bucurie, stii, colea, ca la armata, si ma întreaba daca poate veni sa ma vada. Eu îi spun ca tocmai am nevoie de dâsul, si-l rog sa vie. Dupa un ceas soseste, iar cucoana Lucica îi spune cum am aranjat cu pictorul fara sa am vreun ban, si nici macar nu mai stau ca sa adun ceva bani.
Eu îi las sa vorbeasca amândoi, si apoi le spun:
- Stiti ceva?! Banii de pictura o sa mi-i dea Maica Domnului prin domnul general!
Saracul domnul general, face ochii mari si-mi zice:
- Vai de mine, Maicuta, de unde sa va dau eu, ca traiesc numai din salariul meu?! Nici un alt venit nu am!
Eu, foarte linistita, îi spun:
- Domnule general, mi se pare ca sunteti pas de armata ce inspectati fabricile de încaltaminte, si tabacariile din toata tara.
- Ei, sunt eu ceva, dar ce pot face?!
- Ce puteti face?! Lucruri mari! Sa vedeti…
- Cum, Maicuta, ca mi-e teama sa nu creada ca fac afaceri pentru mine?!

- Nu! Eu va stiu pe dvs. om bun si corect, si asa va stiu toti care va cunosc, dar când mergeti sa faceti inspectie, nu se poate sa nu gasiti nereguli, si, decât sa le faceti rau, pentru ca va stiu ca nu sunteti în stare a-l face, si totusi, trebuie sa va faceti îndatorirea, eu va rog sa le dati câte un canon, asa cum se da în duhovnicie, de a trimite câte un pomelnic la noi cu toti ai familiei, iar banii ce-i trimit direct prin mandat postal direct Mânastirii, sa fie aratat prin cupon, ca-s pentru pictura bisericii si dvs. sunteti crutat de orice banuiala, iar noi ne rugam pentru sanatatea, ajutorul si îndreptarea celor ce ne vor ajuta, si, totodata se face si pictura bisericii noastre. Ce ziceti?! E bun acest gând al meu?!

Domnul general raspunde:

-Maicuta, nu-i bun, e foarte bun, numai sfintia ta sa te rogi sa-mi aduc la desavârsire aceasta aleasa învrednicire! Acum vad ca Sfântul Dumitru, la ale carui moaste te-ai închinat dimineata, mi-a insuflat în aceasta dupaamiaza sa viu sa te caut, în clipa când parintele citea pomelnicile lânga sfântul, mi-a soptit ca ai fost si sfintia ta de dimineata, si te-ai rugat lânga sfintele moaste ale Ocrotitorului capitalei noastre. Primesc cu toata inima aceasta ascultare, stiind ca facând eu acest lucru, stai sfintia ta în mijlocul soborului, rugându-te pentru toti, si pentru mine!

Si plecând dânsul spre casa, eu toata noaptea n-am dormit de bucurie.

Pe a doua zi am plecat cu primul tren la mânastire unde am spus tuturor felul cum m-a ajutat Maicuta Domnului.

N-am uitat nici pe domnul Chercea, de a-l face partas la aceasta bucurie a mea.

Dupa o saptamâna au început sa vie cupoane cu 80 000, 50000, 30 000, 70 000 lei, si chiar câte o suta de mii.

Într-un timp foarte scurt, s-au strâns bani pentru pictura. Iar la 1 mai 1943, s-a început pictura bisericii, si la 18 iulie 1943, adica în doua luni si optsprezece zile, a fost gata pictura bisericii si a catapetesmei. Catapeteasma a fost lucrata la Focsani de un sculptor, Dimitriu Ioan. Ne mai ramasesera stranele de facut, mergând din nou la Bucuresti, am dat ideea printre familiile ce le cunosteam, ca, de pot, sa-si faca fiecare câte o strana. Si asa s-au putut face stranele, tot la Focsani, la acelasi sculptor, costând doua sute cincizeci de lei o strana. Banii ce ne prisoseau de la pictura, îi pastram pentru cheltuielile sfintirii bisericii mult asteptata.

Pictorii au fost Stan Hermeneanu, cu unchiul sau doganescu, si trei lucratori, care toti erau foarte buni si evlaviosi. Eu i-am rugat ca, atâta timp cât vor picta biserica, de are careva patima fumatului, sa nu fumeze. Si mi-au împlinit dorinta.

Le-au mai dat ajutor trei maici de ale noastre, maicile Mihaila, Evlampia si Macrina. Le faceau vopselele, le taiau câlti, si le faceau var pentru pictura în fresca, pe tencuiala uda.
Cum a fost gata, am plecat la Sfânta Episcopie de Roman, sa aduc la cunostinta preasfintitului, ca pictura s-a terminat. La Sfânta Episcopie, Vladica Lucian s-a bucurat foarte mult de toate cele ce a auzit despre Mânastirea noastra, atât de la altii, cât si de cele spuse de mine.
Mi-a zis cu lacrimi în ochi:
- Ma simt foarte fericit ca ti-am dat concursul necesar sa porniti aceasta lucrare de preamarire a Tatalui Ceresc! Când mi-ai cerut o aprobare pentru ceva, ziceam ca nu voi pierde nimic, mai încerc si eu aceasta. Si vad ca ceea ce am facut cu oarecare îndoiala, azi îmi bucura si îmi mângâie suferintele mele trupesti, si chiar batrânetea.
Si întrebându-ma când vrem sa sfintim biserica, eu l-am rugat ca, de se poate, sa ne dea binecuvântare pentru 15 august 1943, aratându-mi durerea ca nu avem parte de prezenta sfintiei sale. O boala nemiloasa îl pironise la pat, si foarte putin se misca, în casa numai; nu i-a venit bine nici preasfintiei sale, dar ne-am mângâiat unul pe altul, cu gândul ca Bunul Dumnezeu ne va face parte cândva sa-l avem în mijlocul nostru, ca pe cel dintâi Vladica pe care l-am avut.

SFINTIREA BISERICII MARI

În acea vara a anului 1943, la 15 august, "Adormirea Maicii Domnului", am avut sfintirea bisericii noastre.
Cu câteva zile înainte de sfintire, am anuntat pe domnul Mare (Chercea), caci asa-i spuneam noi, ca poate veni mai din vreme, sa primeasca, ca o gazda, pe toti cei ce-au pus umarul la greutatea ce atârna si pe umarul dânsului.
Domnul Paul Diaconescu din Bucuresti, a mers cu masina sa, însotit de domnul general I. Neagu, la Sfânta Episcopie a Romanului, de-au adus pe preasfintitul Ilarion, vicarul si reprezentantul Vladicului nostru. Din poarta Sfintei Episcopii, au mai fost: parintele exarh, ce era pe vremea aceea Justinian Florea, parintele diacon Teofanescu, si parintele Bucevschi, consilierul Sfintei Episcopii.
Preasfintitul Ilarion, era om tare bun, si se simtea foarte bine la noi.
În ajunul sfintirii, am facut vecernia cu priveghere, cântând Prohodul Adormirii Preacuratei Nascatoare de Dumnezeu, si facând înconjurul bisericii, purtând preasfintitul pe mâini sfintele moaste ce ne-a fost rânduit sa le primim de la Sfânta noastra Episcopie, a sfântului, sfintitului mare mucenic Haralambie, am intrat cu totii în biserica, miruind peretii în semnul Sfintei

Cruci, apoi l-am îmbracat cu o camasa de antilopa alba, peste toate odajdiile de arhiereu, camasa facuta anume pentru aceasta, si, legându-l la mâini si la mijloc cu câte un prosop, ne-am apucat sa spalam marmora ce era asezata pe piciorul Sfintei Mese; preoti, maici, surori, mireni, domni, doamne si câti au putut încapea în Sfântul Altar, caci, pâna începe sa se aseze cei patru evanghelisti, poate sta în Sfântul Altar, oricine din cei botezati. Dupa ce se începe sa se îmbrace Sfânta Masa, nu ramân în Altar decât persoanele sfintite. Preoti, n-as putea sa spun câti au fost. Atâta stiu, ca am avut douazeci si cinci de prosoape, si, când le-am dat, mi-au mai ramas preoti fara prosoape, dându-le câte un servet mai mic.
Dupa slujba Sfintei Liturghii, a iesit pe scarile Sfintei Biserici, preasfintitul cu toti preotii, cum si lumea ce era în biserica. În curte era lume asa de multa, cum n-a mai fost niciodata de când ne aflam noi aici, si, ca sa-i multumeasca pe toti, preasfintitul Ilarion le-a vorbit frumos. A aratat preasfintia sa cum a râs de mine, când m-a vazut prima data la Episcopie, cerând aprobarea pentru a începe o Mânastire. Acum, preamarea pe Atotputernicul Dumnezeu, si pe Maica Sa Preacurata, care au ajutat ca, într-un timp de trei ani si ceva, sa umbreze pe acest loc de câmp, doua biserici, chilii, livada cu pomi, si chiar noi, cei ce vietuim aici, si pe cei ce ne cerceteaza în duminici si sarbatori. Deci, ne gasim pe un loc pe care, cu câtiva ani în urma, nu era altceva, decât cum se vede alaturi de hotarul acestei Mânastiri. Asa fel le-a aratat Mila Maicii Domnului, ca au plâns toti cei de fata.
Dupa preasfintitul, a vorbit parintele protopop, Anton Lucian, aratând ca m-a ascultat din prima zi a chemarii mele de Domnul, si azi se bucura de rezultatul ascultarii ce-am facut-o de glasul Cerului. Au vorbit domnul colonel Coman Ionescu, si domnul Traian Corodeanu, care cautau cu orice prilej sa faca garda de onoare în jurul bisericii, din toti fiii neamului nostru. Parintele Clement, a aratat în predica greutatile prin care au trecut toti cei ce au pus umarul la zidirea acestei lucrari, si ajutorul dat de puterea divina, prin oameni, la timp.
La urma am spus si eu doua vorbe, desi nu se mai simtea nevoia de nici o completare, dar, ca sa nu fiu nerecunoscatoare, întâi catre Cer si apoi catre oamenii care ne-au ajutat cu banul lor, cu munca lor, si cu cuvântul lor acolo unde eu nu puteam merge, adica la oamenii mari. Si, pentru tot ajutorul ce l-am primit, am ridicat glas de bucurie, ca batrânul Simion: "Acum slobozeste pe roaba ta, Stapâne, în pace, ca vazura ochii mei împlinirea vointei Tale!" Adresându-ma preasfintitului, protilor, autoritatilor ce erau de fata cu prefectul judetului si un grup de armata cu comandantii lui, ce erau pentru mentinerea ordinii, si tuturor credinciosilor ce stateau ca o mare întinsa peste tot locul Mânastirii noastre, si pe alaturi, zic, le-am împartasit bucuria si starea de fericire în care ma gaseam eu si cu toti cei din staulul iubirii, urzit de Mila

Maicii Preacurate! Si, multumindu-le la toti, i-am rugat ca nici o inima sa nu fie straina de aceasta Casa pe care Tatal a zidit-o, Fiul a întarit-o, si Duhul Sfânt ne-a sfintit-o, pentru mântuirea neamului nostru scump!
Apoi, dându-le Vladica arhiereasca binecuvântare, si sfârsindu-se sfânta slujba, au mers preasfintitul, preotii si ctitorii la masa de sub umbrarul ce era facut în curte din frunze de stejar. Iar restul de lume, asezându-se pe iarba verde, au fost serviti de surorile si maicile noastre cu pâine, friptura si cas de oaie, în cinstea praznicului Preasfintei Nascatare de Dumnezeu.
Pe a doua zi, Preasfintitul cu însotitorii sai au mers la gara Hanu Conachi, de unde au luat trenul spre Roman. I-am condus pâna la tren.
Pe urma, s-au început la noi slujbele de zi si de noapte în noua biserica, pe care noi o vedem mai mare si mai frumoasa ca orice catedrala!
Dupa sfintirea bisericii, vazând ca ne-au ramas bani si caramida, am început cladirea staretiei, în care sa fie camerele oficiale, biroul Mânastirii, sala de primire, o chilie pentru mine si una pentru maicile si surorile ce urmau sa aiba grija acestei cladiri.
Prin toamna, a fost gata toata cladirea. Asa ca, Bunul Dumnezeu, pe lâga biserica, ne-a ajutat sa mai facem si alte încaperi, care sunt tot pentru împodobirea "Gradinii Maicii Preacurate".

GRIJA MAMEI CERESTI

În acel an, tara noastra era în razboi, si în toate spitalele erau raniti. Primesc un sfat de la cineva ca tare bine ar fi sa putem duce de-ale mâncarii la raniti. Facem noi un cuptor de pâine, taiem vreo 10 gaini, si le frigem, si cu ceva cas, punem la cosuri si vrem sa plecam, eu si câteva maici la tren, sa putem merge la spitalul din Tecuci. Când am fost gata de plecare, am mers în biserica, la icoana Preacuratei sa cer binecuvântare pentru drum, dar nu mi-a aparut semnul "M", de blagoslovenie, ce trebuia sa-l vad, ca sa pot pleca. Am ramas mult timp în biserica, nestiind ce nu i-a placut Stapânei la noi de nu ne-a îngaduit plecarea.
Si, linistindu-ma, fara sa mai iscodesc cu gândul ce-ar putea fi, am desfacut cosurile si le-am dat sa le mânânce obstea.
A doua zi a venit la noi fratele Marin Lupoaie, care facea serviciu la calea ferata, si, fara sa-l întrebam noi, ne-a spus ca în ziua ce trecuse, trenul de zece, adica cel cu care trebuia sa mergem noi, a fost bombardat de avioane straine, fugind lumea prin câmp si ascunzându-se prin semanaturi. Atunci mi-am dat seama de ce spaima si primejdie ne-a ferit Maicuta Milei, Preasfânta de

Dumnezeu Nascatoare! Si, mergând la biserica, am facut un Acatist de multumire!
O, Doamne, de câte ori, când vrem ceva de la Bunul Dumnezeu, si vedem ca nu ni se îndeplineste dorinta, ne suparam si cadem în mare întristare, întrebându-ne în gândul nostru ca de ce oare nu ne-a ajutat, ca doar cerem ceva ce credem ca ne poate multumi. Asa ma întrebam si eu în întristarea mea, si a doua zi am primit raspunsul prin acel crestin. Stiutorul inimilor si a toate lucrurilor, stie ce ne trebuie, si ce ne poate face sufletul fericit, si multumit, si ne da ceea ce stie ca ne trebuie, si ne fereste de ceea ce El stie ca nu putem duce cu slabele noastre puteri. Deci, totdeauna este bine sa primim cu seninatate si voie buna, tot ce rânduie Parintele Iubirii, Dumnezeu Preamilostivul, caci, singurul este care ne vrea binele, si aici, pe pamânt, si dincolo de zarile acestei lumi, dându-ne în dar Împaratia Sa cea cereasca.

DE VORBA CU UN SECTAR

Mergeam odata cu trenul spre Galati. Un om de pe banca se adreseaza catre mine asa:
- Dumneata esti Lica, cea care ai strâns tinere si trândavesti într-un câmp?!
Îi raspund:
- Am fost Lica, azi sunt Maica Veronica, din Mila Maicii Domnului. Cât priveste, tinerele fete, nu le-am strâns eu, ci dragostea lor ce-au avut-o de Dumnezeu si de Maica Preacurata, iar despre trândavia ce vorbesti ca am dus-o în acel câmp, stii gresit si înseamna ca vorbesti ce nu stii si nu cunosti!
- Cum nu cunosc?!
- Da, asa-i cum îti spun eu, ca vorbesti despre un lucru de care nici n-ai auzit! Poftim, priveste pe geamul trenului ca o sa vezi pe dealul acestui câmp, încolo, spre miazanoapte, ce-a iesit din trândavia acelor fete pe care zici ca le-am strâns eu!
- E, nu vreau sa ma uit!
- Bine, asa spune, ca nu vrei. Asta înseamna ca esti lipsit de orice omenie, si de esti asa, ti-ar sta mai bine sa taci din gura!
- Iaca, n-o sa tac!
- Ei bine, atunci vorbeste, sa te cunosc ce esti, ca întrezaresc ca ai fi lup îmbracat în piele de oaie!
Toata lumea din vagon sta sa vada ce-o sa iasa din aceasta discutie.
Începe el:
- Si ce faceti acolo?

- Ne rugam la biserica Bunului Dumnezeu, Maicii Preacurate si tuturor sfintilor, prin slujbele ce se fac ziua si noaptea, iar restul vremii ne ocupam cu diferite lucruri trebuitoare existentei.
- Da ce slujbe faceti?
- Vecernia, utrenia si Sfânta Liturghie.
- Dar de ce spui numai Litrughiei, sfânta?!
- Pentru ca prin Sfânta Liturghie savârsita de preoti, noi capatam mântuirea sufletului.
- Ce zisesi?! Ca Liturghia te mântuie?! Sau preotii?! Sau chiar Maria cu sfintii?!
Ah, m-am stapânit, ca eram gata sa-l pocnesc peste gura, si-i zic cu inima tremurând:
- Da, cu adevarat, prin Sfânta Liturghie, prin care vine Domnul Hristos, Maica Preacurata si toti sfintii, preotul face sa se coboare cerul pe pamânt! Prin Sfânta Liturghie eu ma mântui de pacate! Pari un om ce-ai sti ceva din ale credintei, si poate esti sporit în viata buna… Ma mir ca nu cunosti pe Iisus Hristos cel viu, din Sfintele Taine, nici dreptatea, nici mila, si nici dragostea Lui fara margini. Din cuvintele ce le-ai grait, mi se pare ca pe Sfânta Fecioara, Maica Domnului nostru, n-o cunosti, si n-o cinstesti, si nici pe sfinti!
- De ce, ma mântuie ei?!
- Bine, as vrea sa stiu de ai mama?!…
- Da, îi batrâna.
- Dar o iubesti?
- Sigur ca o iubesc!…
- Foarte bine faci, e si firesc sa iubesti pe aceea care te-a purtat în pântece, si te-a adus pe lume! Dar daca eu am sa adresez cuvinte de rusine si de necinste mamei tale, spune-mi, te rog, ce-mi zici?!
- Ei, cu toata credinta mea, cred ca bine nu ti-ar fi!
- Si ce mi-ai face?
- Poate ca ti-as da si o palma!
- Ah, sarace omule, care mi se pare ca esti dintre cei care ati furat Sfânta Scriptura din biserica, caci numai biserica a fost, este si va fi aceea care a pastrat-o în toate timpurile, si v-ati trezit voi s-o luati sub brat, si vorbiti cum va sopteste satana, despre Iisus, pentru care sunteti niste miniunosi! De câte palme sunteti voi vrednici de la Fiul acelei Mame care a purtat în pântecele ei pe acela despre care vorbiti frumos, dar, ce folos, ca nu-l gustati de loc?! Otraviti sufletele slabe, care va asculta, cu cuvintele pline de veninul sarpelui, care a înselat si pe Eva în rai, cu acele cuvinte pline de nerusinare si de neteama, catre Mama lui Iisus, pe care îl propovaduiti! Si, mi se pare ca nici în Sfânta Cruce nu credeti?!
- De ce sa cred?! Unde scrie în Scriptura despre Cruce?

- Esti de plâns, omule! Te duci în iad cu Scriptura sub brat! Ti-as putea da atâtea dovezi despre Sfânta Cruce, dar vad ca n-am cum, ca esti asa de umflat la mândrie, de nu-ti încapi în piele, cum spune românul! Stii câteva versete pe de rost, si gata! Cu o mâna te-ai si prins de baierele cerului, te gasesti la poarta raiului, si te certi cu Sfântul Petru, care ti-a încuiat usa cu smerenia si cu lacrimile pocaintei ce le-a avut toata viata! Eu stiu ca un bun crestin este îmbracat cu haina smereniei, stând ca o oaie blânda, condus de pastorul ei sufletesc, si crezând fara sa ispiteasca lucruri pe care mintea lui slaba nu le poate nici atinge. As vrea sa stiu în ce credinta te-ai nascut, si de esti botezat?!
- În care esti si dumneata acum, în plus ca eu mi-am completat botezul, asa cum si l-a completat si Mântuitorul la treizeci de ani, nu s-a lasat numai cu taierea împrejur, care înseamna botezul, la evrei!
În grozava ratacire te gasesti, omule al lui Dumnezeu! Dar, spune-mi, te rog, de când este credinta mea, si de când este credinta în care te gasesti acum, si ce crezi?! Ca eu sunt o fiinta pacatoasa, zamislita si nascuta în pacate, dar credinta în care cred, este dreapta, ortodoxa, si aceasta crestinatate tine de 2000 ani, iar a dumnitale e o secta nascocita de un om mândru ca si dumneata!
- Cine-i acel om de care-mi vorbesti?!
- A, nu-l stii?!
- Liturghia dvs. este o idolatrie!
- Daca Sfânta Liturghie ar fi o idolatrie, cum zici dumneata, atunci diavolul ar fi învatat pe Luther s-o propovaduiasca mai departe, cum a facut cu celelalte greseli ale lui. Stapânul nostru, Iisus Hristos, cel rastignit pe Sfânta Cruce, îsi repeta lucrarea sa de mântuire prin Sfânta Liturghie. Toate tainele sunt pline de maretie, dar Sfânta Liturghie le întrece pe toate. Sfintele Taine sunt ca niste vase ce contin mila dumnezeiasca pentru cei vii, Sfânta Liturghie este oceanul nesecat al darniciei dumnezeiesti pentru cei vii, si pentru cei morti! Mi se pare ca n-aveti nici Taine, nici Sfânta Litrughie?!
- Noi avem Sfânta Scriptura, si nu ne mai trebuie nimic!
- Da, am mai spus, ati furat-o de la biserica, cea care v-a pastrat-o de aproape 2000 de ani, si mergeti cu hârtia ei, nu cu sfintenia ei, în iad! Fiindca în hârtie, si nu în litera credeti, nu în puterea ei de mântuire, care se da numai prin Biserica lui Dumnezeu. Si, ce sa va mai vorbesc mult?! Ca-i vadita ratacirea dumnitale, întrucât ai lepadat al doilea izvor de credinta, dupa Sfânta Scriptura, care este Sfânta Traditie, fara de care nu ne putem mântui, chiar de-am sti Sfânta Scriptura din doasca-n doasca! Numai Sfânta Traditie ne-a pastrat noua toate comorile de taina, si toate lucrurile sfinte, pe care din Duhul Sfânt le-au savârsit Sfintii Apostoli, le-au lasat prin viu grai ucenicilor lor, episcopilor, preotilor, diaconilor, pâna în zilele noastre, si pâna la sfârsitul veacurilor.

- Unde va sunt episcopii, preotii si diaconii?! N-avem nevoie de ei!
- Nu aveti nevoie de ei, ca sunteti lepadati de Dumnezeu, fatarnici si lupi rapitori de suflete! Vai de sufletele voastre, ca sunteti ca o frunza pe apa, care-i dusa pe valuri într-un necunoscut. Sa stiti ca, de-ati vietuie ca sfintii, daca iesiti afara din corabia mântuirii, care-i Sfânta Biserica, va înnecati, si nu va mântuiti în veac de veac! Dumnezeu iubeste pe un om plin de pacate, dar care ramâne în biserica, si se pocaieste cu ajutorul Sfintelor Taine si al preotilor sfintiti de Duhul Sfânt, decât pe unul mândru ca dumneata! Bunul Dumnezeu si Maica Domnului sa te lumineze si sa te aduca pe calea mântuirii!
Si, coborând la Galati, am aflat de la cineva ca acest necunoscut era adventist. Doamne, lumineaza-i cu un ceas mai devreme de a-si da sufletul, ca sunt pierduti!

VISUL JUDECATII

Am sa va povestesc acum un vis de-al meu, în care mi-am vazut judecata. M-am visat ca eram pe un loc necunoscut si cineva mi-a spus ca trebuie sa merg la judecata.
Si, deodata, m-am vazut înaintea a trei barbati, care aveau fiecare în fata lor o masa, si pe masa câte o carte foarte mare, ca de abia întorceau filele si se uitau cu multa grija pe ele. Cel de lânga mine îmi sopteste ceva:
- Cel din mijloc este Dreptul Judecator, Stapânul Hristos, si tace.
Eu ma uitam la dânsii cum rasfoiau cartile, fara sa vorbeasca între ei sau sa faca alta miscare.
Domnul Hristos si cei doi oameni, care nu stiam cine sa fi fost, erau îmbracati în haine necunoscute, si numai înfasurati cu o pânza foarte fina, de culoare verzui, deschisa, foarte frumoasa, si aveau capetele goale.
Când iau seama la mine, si eu eram îmbracata cu astfel de haine, cu capul gol si cu parul lung, lasat pe spate. Când m-am vazut în felul acesta, am început asa sa tremur, si ma întrebam eu de unde am aceasta îmbracaminte, si asteptam din clipa în clipa sa primesc dojana sau îndepartarea mea din fata Stapânului.
Cel din dreapta se uita la mine blând, iar cel din stânga era furios, si cauta în carte asa de repede, ca nu i se mai vedeau degetele. Eu am început sa-mi capat linistea, si-mi ziceam ca din pricina repeziciunii, nu va mai vedea nimic din cele scrise, si nu vream sa-l mai privesc, uitându-ma numai la Dreptul Judecator.
Deodata vad pe Stapânul Hristos ca se uita la mine si zâmbeste. În acea clipa am simtit ca Domnul m-a iertat de toate greselile mele, si când am vazut ca toti

trei au închis cartile, marea bucurie ce-am avut-o n-o pot descrie, si în aceasta fericire m-am desteptat!
O, Iisuse, nume scump si dulce, ajuta-mi sa-mi duc viata în asa fel, ca atunci când voi veni la Dreapta Ta Judecata, nu în vis, ci aievea, sa primesc dumnezeiescul surâs, ca în acest vis! Iar pe tine, iubitul meu înger pazitor, te rog sa fii totdeauna lânga mine, oprindu-ma de la cele rele, si, îndemându-ma sa fac cele bune si placute Domnului si Maicii Sale Preacurate, ca la ziua cea mare sa-ti aduc Tie bucurie, iar mie, mântuire!
Eu cred ca aceasta judecata ce-am visat-o în vis este înfatisarea omului adus de îngerul sau pazitor, dupa parasirea acestei lumi în care ne gasim noi.
Ah, momentul acela pâna îti primesti raspunsul, este neânchipuit de greu, caci nu stii ce te-asteapta!

RÂMÂNEM ÎN ACEST LOC CHIAR CU PRETUL VIETII

În primavara anului 1944, în tara noastra, si îndeosebi în Moldova noastra scumpa, vedeai pe toate drumurile si soselele spre Muntenia, carute încarcate cu ceva lucruri si copii mici, cu câte o vaca legata de spatele carului, sau câte o turma de oi, sau ceva capre, de te batea jalea cum vedeai ca fug, si erai sigur ca de ceea ce fug, nu scapa!
Erau toate acestea rodul urei popoarelor între ele, si al blestematului de razboi, care, în toate vremurile, nu aduce altceva decât moarte, lacrimi si saracie.
Desi aceasta neliniste era atât de simtita în Moldova noastra, noi ne vedeam de lucru, ca si când n-ar veni nici o primejdie, cum nici nu puteam sa credem, în clipa ce ne pusesem toate nadejdile noastre în bratele acelui Stapân, care conduce toata suflarea pe pamânt, si nu puteam crede de asemenea, ca mâna Maicii Preacurate ne-a adunat în aceasta gradina de odihna sufleteasca, numai pentru un timp asa de scurt! Si, îndemnând obstea sa-si puie nadejdea mai mult în Dumnezeu decât în oameni, lucram fericite, dând prin aceasta mult curaj celor care ne vizitau.

...